A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2023. november 22.*

„Gazdasági és monetáris unió – Bankunió – Hitelintézetek és bizonyos befektetési vállalkozások egységes szanálási mechanizmusa (ESZM) – A Banco Popular Español szanálása – Az ESZT határozata, amely megtagadja, hogy kártérítést nyújtsanak a szanálási intézkedések által érintett részvényesek és hitelezők számára – Az elbánás különbségének értékelése – Az értékelő függetlensége”

A T-330/20. sz. ügyben,

az **ACMO Sàrl** (székhelye: Luxembourg [Luxemburg]) és a mellékletben megnevezett többi felperes[1] (képviselik őket: T. Soames és I. Prodromou-Stamoudi ügyvédek, valamint R. East solicitor)

felperesek

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: M. Fernández Rupérez, A. Lapresta Bienz, L. Forestier és J. Rius Riu, meghatalmazotti minőségben, segítőik: H.-G. Kamann, F. Louis, V. Del Pozo Espinosa de los Monteros és L. Hesse ügyvédek)

alperes ellen,

támogatja:

a **Spanyol Királyság** (képviseli: A. Gavela Llopis, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács),

a tanácskozások során tagjai: M. van der Woude elnök, G. De Baere (előadó), G. Steinfatt, Kecsmár K. és S. Kingston bírák,

hivatalvezető: P. Nuñez Ruiz tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

* Az eljárás nyelve: angol.

[1] A többi felperes felsorolását csak a feleknek kézbesített változat melléklete tartalmazza.

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2023. január 23-án benyújtott levélre, amelyben a PIMCO Dynamic Income Fund arról tájékoztatta a Törvényszéket, hogy a PIMCO Income Opportunity Fund és a PIMCO Dynamic Credit and Mortgage Income Fund egyetemes jogutódjának minősül,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2023. november 13-án benyújtott levélre, amelyben a Bybrook Capital Badminton Fund LP kérte, hogy a jelen ügyben felperesként a Cairn Global Funds PLC és a Cairn Special Opportunities Credit Master Fund Limited helyett perbe lépjen, egyúttal a többi félnek lehetőséget biztosítva arra, hogy benyújtsák észrevételeiket,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2023. november 16-án benyújtott levélre, amelyben a PIMCO Global Cross-asset Opportunities Master Fund LDC kérte, hogy a jelen ügyben felperesként a PHFS series SPC – PHSF VII SP helyett perbe lépjen, egyúttal a többi félnek lehetőséget biztosítva arra, hogy benyújtsák észrevételeiket,

tekintettel a 2022. szeptember 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló kereseteikben a felperesek – az ACMO Sàrl és a mellékletben megnevezett további jogi személyek – az Egységes Szanálási Testületnek (ESZT) a Banco Popular Español SA-ra vonatkozó szanálási intézkedések által érintett részvényesek és hitelezők számára fizetendő kártérítés megítéléséről szóló, 2020. március 17-i SRB/EES/2020/52 határozatának (a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését kérik.

I. A jogvita előzményei

2 A felperesek befektetési alapok, amelyek a Banco Popular Español, SA-val (a továbbiakban: Banco Popular) szembeni szanálási program elfogadását megelőzően ez utóbbi kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumaival és járulékos tőkeinstrumentumaival rendelkeztek, közülük néhányan alárendelt alapokon keresztül, az egyikük kivételével, amely egy olyan szervezet jogutódja, amely a Banco Popular kötvényeinek birtokosa volt.

3 2017. június 7-én az ESZT ügyvezetői testülete a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.) alapján meghozta a Banco Popular szanálási programjának elfogadásáról szóló SRB/EES/2017/08 határozatot (a továbbiakban: szanálási program).

4 A szanálási program elfogadását megelőzően, 2017. május 23-án az ESZT egy közbeszerzési eljárás nyomán megbízta a Deloitte Réviseurs d'Entreprises irodát mint a Banco Popular esetleges szanálásának előkészítése keretében eljáró értékelőt (a továbbiakban: értékelő iroda). Az értékelő iroda részére egyedi szerződést ítéltek oda egy többszereplős szolgáltatási keretszerződés keretében történő versenyeztetési eljárást követően, amely keretszerződést az ESZT hat irodával, köztük az értékelő irodával írt alá. Az egyedi szerződésnek megfelelően az értékelő iroda feladata

magában foglalta a Banco Popular esetleges szanálást megelőző értékelését, valamint a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16)–(18) bekezdésében előírt, a fizetésképtelenségi eljárás és a szanálás közötti különbség értékelését, egy potenciális szanálást követően.

5 2017. június 5-én az ESZT a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján elfogadta az első értékelést, amelynek célja az volt, hogy feltárja azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy teljesülnek-e a szanálási eljárás megindításának a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételei.

6 2017. június 6-án az értékelő iroda benyújtotta az ESZT-nek a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján elkészített második értékelést (a továbbiakban: 2. értékelés). A 2. értékelés célja az volt, hogy megbecsülje a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek értékét, becslést adjon arról, hogy a részvényesek és hitelezők milyen elbánásban részesültek volna, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, valamint hogy feltárja azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik az átruházandó részvényekre és tulajdonviszonyt megtestesítő értékpapírokra vonatkozó döntés meghozatalát, és amelyek lehetővé teszik az ESZT számára, hogy a vagyonértékesítési eszköz céljából meghatározza a kereskedelmi feltételeket.

7 A szanálási programban az ESZT, mivel úgy ítélte meg, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesültek, úgy határozott, hogy a Banco Populart szanálási eljárás alá vonja. Az ESZT úgy határozott, hogy a 806/2014 rendelet 21. cikke alapján leírja és átalakítja a Banco Popular tőkeinstrumentumait, és a 806/2014 rendelet 24. cikke alapján alkalmazza a vagyonértékesítési eszközt azáltal, hogy a részvényeket egy vevőre ruházza át.

8 Az ESZT úgy határozott, hogy bevonja a Banco Popular részvényeinek 100%-át, átalakítja és leírja a Banco Popular által kibocsátott kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumok teljes tőkeösszegét, és a Banco Popular által kibocsátott járulékos tőkeinstrumentumok teljes tőkeösszegét „II új részvényekké” alakítja át. A spanyol szanálási hatóság, a Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, rendezett banki szerkezetátalakítási alap, Spanyolország) által lefolytatott átlátható és nyílt értékesítési eljárást követően a „II új részvényeket” egy euró vételár megfizetése ellenében átruházták a Banco Santander SA-ra. Ezt követően a Banco Santander 2018. szeptember 28-án beolvadással történő egyesülés keretében egyetemes jogutódlással a Banco Popular helyébe lépett.

9 2017. június 7-én az Európai Bizottság elfogadta a Banco Popular szanálási programjának jóváhagyásáról szóló (EU) 2017/1246 határozatot (HL 2017. L 178., 15. o.).

10 2018. június 14-én az értékelő iroda megküldte az ESZT-nek a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16)–(18) bekezdésében előírt, az elbánás különbségéről szóló, annak meghatározása céljából készített értékelést, hogy a részvényesek és a hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e, ha a szanálás alatt álló intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna (a továbbiakban: 3. értékelés). 2018. július 31-én az értékelő iroda kiegészítést küldött az ESZT-nek ezen értékeléshez, kijavítva bizonyos formai hibákat.

11 Az értékelő iroda a 3. értékelésben felmérte, hogy az érintett részvényesek és hitelezők milyen elbánásban részesültek volna, ha a Banco Populart a szanálási program elfogadásának időpontjában rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá vonták volna. Ezt az értékelést egy felszámolási forgatókönyv keretében a 2003. július 9-i Ley 22/2003 Concursal (22/2003. sz. csődtörvény; a BOE 2003. július 10-i 164. száma, 26905. o.) alkalmazásával végezte el.

12 Az értékelő iroda jelezte, hogy a feltételezett felszámolási forgatókönyvet a 2017. június 6-i, illetve ha nem álltak rendelkezésre, a 2017. május 31-i nem auditált pénzügyi információk alapján készítették el. Úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular tekintetében a rendes fizetésképtelenségi eljárás 2017. június 7-i megindítása nem tervezett felszámoláshoz vezetett volna. Az eszközök realizálható értékének megállapítása céljából az értékelő iroda a felszámolás három alternatív időbeli – 18 hónapos, 3 éves és 7 éves – forgatókönyvét vette figyelembe, amelyek mindegyike egy legjobb és egy legrosszabb feltételezést tartalmazott. Az iroda arra a következtetésre jutott, hogy ezen esetek egyikében sem várható az érintett részvényesek és az alárendelt hitelezők számára megtérülés a rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében, és így nem áll fenn a szanálási intézkedésből eredő elbánáshoz képest különbség.

13 2018. augusztus 6-án az ESZT közzétette honlapján a Banco Popularra vonatkozó szanálási intézkedések által érintett részvényeseknek és hitelezőknek fizetendő kártérítés szükségességének megítéléséről és a meghallgatáshoz való joggal kapcsolatos eljárás megindításáról szóló előzetes határozatára (SRB/EES/2018/132; a továbbiakban: előzetes határozat) vonatkozó 2018. augusztus 2-i véleményét, valamint a 3. értékelés nem bizalmas változatát. 2018. augusztus 7-én az ESZT véleményéről szóló közleményt tettek közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2018. C 277. I., 1. o.).

14 Az előzetes határozatban az ESZT úgy ítélte meg, hogy a 3. értékelésből kitűnik, hogy nincs különbség azon elbánás között, amelyben a Banco Popular szanálása folytán érintett részvényesek és hitelezők ténylegesen részesültek, és azon elbánás között, amelyben akkor részesültek volna, ha ez utóbbi rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alatt állt volna a szanálás időpontjában. Az ESZT előzetesen úgy határozott, hogy a 806/2014 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján nem köteles kártérítést fizetni az érintett részvényeseknek és hitelezőknek.

15 Annak érdekében, hogy végleges határozatot hozhasson arról, hogy kell-e kártérítést fizetni az érintett részvényeseknek és hitelezőknek, az ESZT felhívta őket arra, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján jelezzék az előzetes határozattal kapcsolatban a meghallgatáshoz való joguk gyakorlásához fűződő igényüket.

16 Az ESZT jelezte, hogy a meghallgatáshoz való jogra vonatkozó eljárás két szakaszban zajlik.

17 Az első szakaszban, a nyilvántartásba vételi szakaszban, az érintett részvényeseket és hitelezőket felkérték, hogy 2018. szeptember 14-ig online űrlapon jelezzék a meghallgatáshoz való joguk gyakorlásához fűződő igényüket. Ezt követően az ESZT-nek meg kellett vizsgálnia, hogy az igényét kinyilvánító valamennyi fél rendelkezik-e érintett részvényesi vagy hitelezői jogállással. Az érdekelt érintett részvényeseknek és hitelezőknek igazolniuk kellett a személyazonosságukat, és bizonyítékot kellett benyújtaniuk arról, hogy 2017. június 6-án a Banco Popular egy vagy több olyan tőkeinstrumentumával rendelkeztek, amelyeket a szanálás keretében leírtak vagy átalakítottak, és átruháztak.

18 A második szakaszban, a konzultációs szakaszban, azon érintett részvényesek és hitelezők, akik az első szakaszban jelezték a meghallgatáshoz való joguk gyakorlásához fűződő igényüket, és akiknek jogállását az ESZT ellenőrizte, benyújthatták észrevételeiket az előzetes határozattal kapcsolatban, amelyhez a 3. értékelést csatolták.

19 2018. október 16-án az ESZT bejelentette, hogy a jogosult részvényeseket és hitelezőket felkéri, hogy 2018. november 6-tól nyújtsák be írásbeli észrevételeiket az előzetes határozattal kapcsolatban. 2018. november 6-án az ESZT e-mailben egyedi, személyes hiperhivatkozást

küldött a jogosult részvényeseknek és hitelezőknek, lehetővé téve számukra, hogy az interneten hozzáférjenek egy űrlaphoz, amely lehetővé tette számukra, hogy 2018. november 26-ig észrevételeket tegyenek az előzetes határozattal, valamint a 3. értékelés nem bizalmas változatával kapcsolatban.

20 A konzultációs szakaszt követően az ESZT megvizsgálta az érintett részvényeseknek és hitelezőknek az előzetes határozattal kapcsolatos releváns észrevételeit. Kérte az értékelő irodát, hogy bocsássa rendelkezésére a 3. értékeléssel kapcsolatos releváns észrevételek értékelését tartalmazó dokumentumot, és vizsgálja meg, hogy a 3. értékelés ezen észrevételek fényében továbbra is érvényes-e.

21 2019. december 18-án az értékelő iroda benyújtotta az ESZT-nek „az elbánás különbségének értékelését tisztázó dokumentum” című értékelését (a továbbiakban: tisztázó dokumentum). A tisztázó dokumentumban az értékelő iroda megerősítette, hogy a 3. értékelésben részletezett feltételes felszámolási stratégia és különböző forgatókönyvek, valamint az alkalmazott módszerek és elemzések továbbra is érvényesek.

22 2020. március 17-én az ESZT elfogadta a megtámadott határozatot. Az e határozatra vonatkozó közleményt 2020. március 20-án tették közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2020. C 91., 2. o.).

23 A megtámadott határozatban az ESZT megállapította, hogy az értékelő iroda független a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében és a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a helyreállítási tervek, szanálási tervek és csoportszintű szanálási tervek tartalmát, az illetékes hatóság által a helyreállítási tervek és csoportszintű helyreállítási tervek tekintetében értékelendő minimumkövetelményeket, a csoporton belüli pénzügyi támogatás feltételeit, a független értékelőkre vonatkozó követelményeket, a leírási és átalakítási hatáskörök szerződéses elismerését, az értesítési követelmények és a felfüggesztésre vonatkozó közlemény eljárásait és tartalmát, valamint a szanálási kollégiumok operatív működését meghatározó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2016. március 23-i (EU) 2016/1075 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2016. L 184., 1. o.) IV. fejezetében foglalt követelményeknek megfelelően.

24 A megtámadott határozat „3. értékelés” megnevezésű 5. címe alatt az ESZT összefoglalta a 3. értékelés tartalmát, és úgy ítélte meg, hogy az megfelel az alkalmazandó jogi keretnek, valamint kellően indokolt és teljes ahhoz, hogy a 806/2014 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján hozott határozat alapját képezze. Megállapította, hogy a 3. értékelés értékelte a 806/2014 rendelet 20. cikkének (17) bekezdésében és a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szanálás keretében alkalmazott elbánás különbségének értékelésére szolgáló módszerek kritériumait meghatározó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2017. november 14-i (EU) 2018/344 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletben (HL 2018. L 67., 3. o.) előírt szükséges elemeket.

25 A megtámadott határozat 6. címe alatt az ESZT ismertette „az érintett részvényesek és hitelezők által benyújtott észrevételek[et], valamint azok értékelés[ét]”. A megtámadott határozatnak a „relevancia értékelése” megnevezésű 6.1. címe alatt az ESZT kifejtette, hogy ezen észrevételek közül egyesek, amelyek nem vonatkoztak sem az előzetes határozatára, sem a 3. értékelésre, nem relevánsak, mivel nem tartoznak a meghallgatáshoz való jogra vonatkozó eljárás körébe. A

megtámadott határozat 6.2. címe alatt elvégezte az érintett részvényesek és hitelezők által az értékelő iroda függetlenségére és a 3. értékelés tartalmára vonatkozóan benyújtott, témák szerint csoportosított „releváns észrevételek vizsgálat[át]”.

26 Az ESZT arra a következtetésre jutott, hogy a tisztázó dokumentummal és a megtámadott határozat 6.2. címe alatt szereplő következtetésekkel összefüggésben értelmezett 3. értékelésből kitűnik, hogy nem áll fenn különbség az érintett részvényesekkel és hitelezőkkel szemben ténylegesen alkalmazott elbánás, és azon elbánás között, amelyben akkor részesültek volna, ha a Banco Populart a szanálás időpontjában rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna.

27 Következésképpen az ESZT ekként határozott:

„1. cikk

Értékelés

Annak meghatározása céljából, hogy a Banco Popular […] tekintetében végrehajtott szanálási intézkedések által érintett részvényeseknek és hitelezőknek kártérítést kell-e nyújtani, a szanálással kapcsolatban a fizetésképtelenségi eljárás és a szanálás közötti különbségnek a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16) bekezdésében előírt értékelését a jelen határozat I. mellékletével összhangban, a jelen határozat II. mellékletében szereplő tisztázó dokumentummal […] összefüggésben kell elkészíteni.

2. cikk

Kártérítés

A Banco Popular […] tekintetében végrehajtott szanálási intézkedések által érintett részvényesek és hitelezők a 806/2014 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján nem jogosultak az Egységes Szanálási Alapból járó kártérítésre.

3. cikk

A határozat címzettje

E határozat címzettje a FROB mint a 806/2014 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének 3. pontja értelmében vett nemzeti szanálási hatóság.”

II. A felek kérelmei

28 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg megtámadott határozatot;

– az ESZT-et kötelezze a költségek viselésére.

29 Az ESZT azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant annyiban, amennyiben azt képviselőként, illetve olyan felperesekként nyújtották be, akik csak az alárendelt alapok révén érintettek.

– másodlagosan és a többi felperes vonatkozásában a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

30 A Spanyol Királyság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. Az elfogadhatóságról

31 Az ESZT arra hivatkozik, hogy egyes felperesek nem bizonyították kereshetőségi jogukat. Úgy véli, hogy a keresetet mint elfogadhatatlant el kell utasítani annyiban, amennyiben azt képviselőként, vagyis a Banco Popular kötvényeivel rendelkező alapkezelőként eljáró bizonyos felperesek, valamint más olyan felperesek nyújtották be, akik csak a Banco Popular tőkeinstrumentumaival rendelkező alárendelt alapokon keresztül érintettek.

32 Meg kell állapítani, hogy az ESZT nem hivatkozik a kereset elfogadhatatlanságára valamennyi felperes tekintetében.

33 E tekintetben a keresetlevélhez csatolt hivatalos dokumentumokból kitűnik, hogy a szanálási program elfogadásának időpontjában több felperes ténylegesen rendelkezett a Banco Popular kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumaival vagy járulékos tőkeinstrumentumaival. Azt is meg kell állapítani, hogy részt vettek a meghallgatáshoz való jogra vonatkozó eljárásban is.

34 Ebből következik, hogy e felperesek a Banco Popular szanálása által érintett részvényesek és hitelezők kategóriájába tartoznak. A felpereseket tehát közvetlenül és személyükben érinti a megtámadott határozat, és kereshetőségi joggal rendelkeznek a megtámadott határozat megsemmisítése tekintetében, amit egyébként az ESZT nem vitat.

35 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, egy és ugyanazon kereset vonatkozásában, ha valamelyik felperes kereshetőségi jogának fennállása megállapítható, nem kell megvizsgálni a többi felperes kereshetőségi jogát (lásd ebben az értelemben: 2011. június 9-i Comitato „Venezia vuole vivere” és társai kontra Bizottság ítélet, C-71/09 P, C-73/09 P és C-76/09 P, EU:C:2011:368, 37. pont; lásd még ebben az értelemben: 2019. október 24-i EPSU és Goudriaan kontra Bizottság ítélet, T-310/18, EU:T:2019:757, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 Következésképpen nem kell megvizsgálni az ESZT által felhozott, arra alapított elfogadhatatlansági kifogást, hogy azon felperesek, akik képviselői minőségükben vagy alárendelt alapjaik nevében járnak el, nem rendelkeznek kereshetőségi joggal.

B. Az ügy érdeméről

37 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek három jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap azon alapul, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibákat követett el, amikor jóváhagyta a 3. értékelést, amely a fizetésképtelenségi időszak időtartamának, a teljesítő kölcsönöknek, a nemteljesítő kölcsönöknek, a Banco Popular ingatlanvagyonának és jogi kockázatainak értékelésére vonatkozott. A másodlagosan felhozott második jogalap azon alapul, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor az értékelő irodát független értékelőnek minősítette. A szintén másodlagosan felhozott harmadik jogalap azon alapul, hogy az ESZT jogosulatlanul ruházta át az értékelő irodára a 806/2014 rendelet által ráruházott döntéshozatali hatásköröket.

1. Előzetes észrevételek

a) A Törvényszék által gyakorolt felülvizsgálat terjedelméről

38 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy az ítélkezési gyakorlat a Törvényszék által gyakorolt felülvizsgálat terjedelmét körülhatárolta mind olyan helyzetekben, amelyekben a megtámadott aktus tudományos és technikai jellegű, rendkívül összetett tények értékelésén alapul, mind pedig olyan helyzetekben, amikor összetett gazdasági értékelésekről van szó.

39 Egyrészt, ami azon helyzeteket illeti, amelyekben az uniós hatóságok széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, különösen a tudományos és technikai jellegű, rendkívül összetett tények értékelését illetően az általuk hozott intézkedések természete és terjedelme meghatározásának tekintetében, az uniós bíróság felülvizsgálatának annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy az ilyen jogkör gyakorlása nem volt-e nyilvánvalóan hibás, vagy nem követtek-e el hatáskörrel való visszaélést, illetve hogy ezen intézmények nem lépték-e nyilvánvalóan túl a mérlegelési jogkörük határait. Ebben a kontextusban az uniós bíróság ugyanis nem helyettesítheti a saját, tudományos és technikai jellegű ténybeli megállapításaival az uniós hatóságok megállapításait, amelyeket az EUM-Szerződés e feladat elvégzésére kizárólagosan felhatalmazott (lásd: 2011. július 21-i Etimine ítélet, C-15/10, EU:C:2011:504, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. június 1-jei Algebris [UK] és Anchorage Capital Group kontra Bizottság ítélet, T-570/17, EU:T:2022:314, 105. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Másrészt, ami az uniós hatóságok által végzett összetett gazdasági értékelések felett az uniós bíróságok által gyakorolt felülvizsgálatot illeti, az olyan korlátozott ellenőrzést jelent, amely szükségképpen annak vizsgálatára szorítkozik, hogy tiszteletben tartották-e az eljárási szabályokat és az indokolási kötelezettséget, a tényállás tárgyi szempontból pontos-e, valamint nem követtek-e el nyilvánvaló mérlegelési hibát, illetve hatáskörrel való visszaélést. E felülvizsgálat keretében az uniós bíróság tehát nem helyettesítheti a hatáskörrel rendelkező uniós hatóság gazdasági értékelését a sajátjával (lásd: 2010. szeptember 2-i Bizottság kontra Scott ítélet, C-290/07 P, EU:C:2010:480, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. június 1-jei Algebris [UK] és Anchorage Capital Group kontra Bizottság ítélet, T-570/17, EU:T:2022:314, 106. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 Mivel az ESZT azon határozatai, amelyek annak meghatározására irányulnak, hogy a valamely szervezettel szemben hozott szanálási intézkedésekkel érintett részvényeseknek és hitelezőknek kártérítést kell-e nyújtani, rendkívül összetett gazdasági és technikai értékeléseken alapulnak, meg kell állapítani, hogy a fenti 39. és 40. pontban említett ítélkezési gyakorlatból következő elvek alkalmazandók a bíróság által elvégzendő felülvizsgálatra.

42 Márpedig, noha az ESZT számára mérlegelési mozgásteret biztosítottak gazdasági és technikai területen, ez nem jelenti azt, hogy az uniós bíróság nem vizsgálhatja felül a határozatának alapjául szolgáló gazdasági jellegű adatoknak az ESZT általi értelmezését. Amint ugyanis a Bíróság megállapította, az uniós bíróságnak még összetett értékelések esetén sem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok képezik-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (lásd: 2021. november 11-i Autostrada Wielkopolska kontra Bizottság és Lengyelország ítélet, C-933/19 P, EU:C:2021:905, 117. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. június 1-jei Algebris [UK] és Anchorage Capital Group kontra Bizottság ítélet, T-570/17, EU:T:2022:314, 108. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Ugyanakkor, annak megállapításához, hogy az ESZT olyan jellegű nyilvánvaló hibát vétett a tények értékelésénél, amely indokolhatja a megtámadott határozat megsemmisítését, a felperes által szolgáltatott bizonyítékoknak elegendőknek kell lenniük ahhoz, hogy hiteltelenítsék az e határozatban megállapított tények értékelését (lásd analógia útján: 2020. május 7-i BTB Holding Investments és Duferco Participations Holding kontra Bizottság ítélet, C-148/19 P, EU:C:2020:354, 72. pont; 2022. június 1-jei Algebris [UK] és Anchorage Capital Group kontra Bizottság ítélet, T-570/17, EU:T:2022:314, 109. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Következésképpen a nyilvánvaló értékelési hibára alapított jogalapot el kell utasítani, ha a felperes által előterjesztett bizonyítékok ellenére a vitatott értékelést helytállónak vagy megalapozottnak lehet tartani (lásd: 2018. szeptember 27-i Spiegel-Verlag Rudolf Augstein és Sauga kontra EKB ítélet, T-116/17, nem tették közzé, EU:T:2018:614, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. november 25-i BMC kontra Clean Sky 2 közös vállalkozás ítélet, T-71/19, nem tették közzé, EU:T:2020:567, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy amikor az intézmények mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, az uniós jogrend által a közigazgatási eljárásban biztosított garanciák tiszteletben tartásának még nagyobb jelentősége van. A közigazgatási eljárások ezen, az uniós jogrend által biztosított garanciái közé tartozik többek között az Alapjogi Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontjában rögzített megfelelő ügyintézés elve, amelyhez kapcsolódik a hatáskörrel rendelkező intézmény azon kötelezettsége, hogy az adott ügy minden lényeges elemét gondosan és részrehajlás nélkül vizsgálja meg. Az uniós bíróság csak így tudja megvizsgálni a mérlegelési jogkör gyakorlásának alapjául szolgáló ténybeli és jogi elemek együttes fennállását (lásd ebben az értelemben: 1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont).

b) A válasz mellékleteként benyújtott bizonyítékok elfogadhatóságáról

46 A viszonválaszban az ESZT arra hivatkozik, hogy a felperesek a válasz mellékleteként benyújtották A második tanúvallomását és a szakértői jelentésük kiegészítését, amelyek a keresetlevélben már kifejtett érvek alátámasztására irányultak, és amelyeket ezért a keresetlevélhez kellett volna csatolni. A felperesek nem igazolták ezen új bizonyítékok késedelmes benyújtását, megsértve ezzel a Törvényszék eljárási szabályzata 85. cikkének (1) és (2) bekezdését, azok tehát elfogadhatatlanok.

47 Az eljárási szabályzat 85. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében a bizonyítékokat és a bizonyítékok felajánlását az első beadványváltás keretében kell előterjeszteni, és a válaszban, illetve a viszonválaszban a felperes és az alperes érveik alátámasztására további bizonyítékokat terjeszthetnek elő vagy ajánlhatnak fel, feltéve hogy a késedelmes előterjesztés vagy felajánlás igazolt.

48 Egyrészt meg kell állapítani, hogy a felperesek a keresetlevél mellékleteként benyújtották a spanyol csődjogra szakosodott ügyvédnek, A-nak a fizetésképtelenséggel kapcsolatos jog és gyakorlat szempontjából releváns kérdésekre vonatkozó 2020. május 28-i tanúvallomását. Másrészt, szintén a keresetlevél mellékleteként, a felperesek benyújtottak egy 2020. május 28-i szakértői jelentést is, amely eredetileg a 3. értékelésben alkalmazott feltevések és módszertan vizsgálatára irányult, az ESZT által a meghallgatáshoz való jogra vonatkozó eljárás keretében megküldött nyomtatványt követően, és amelyet a megtámadott határozat és a tisztázó dokumentum elfogadását követően naprakésszé tettek.

49 A válasz mellékletében a felperesek benyújtották A-nak 2021. április 9-i, az ellenkérelem spanyol csődjogra vonatkozó egyes vonatkozásaival kapcsolatos második tanúvallomását, valamint a szakértői jelentésük 2021. április 13-i kiegészítését, amely az ESZT ellenkérelmében felvetett bizonyos kérdések megválaszolása céljából készült.

50 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az ellenbizonyításra és az ellenérdekű fél által az ellenkérelemben tett ellenbizonyítást követően nyújtott bizonyítékfelajánlási kiegészítésre nem vonatkozik az eljárási szabályzat 85. cikke (2) bekezdésének jogvesztő szabálya. E rendelkezés ugyanis az új bizonyítékfelajánlásokra vonatkozik, és azt az említett szabályzat 92. cikkének (7) bekezdésére tekintettel kell értelmezni, amely kifejezetten úgy rendelkezik, hogy az ellenbizonyítás és a felajánlott bizonyítékok kiegészítése megengedett (lásd: 1998. december 17-i Baustahlgewebe kontra Bizottság ítélet, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 72. pont; 2021. május 5-i ITD és Danske Fragtmænd kontra Bizottság ítélet, T-561/18, EU:T:2021:240, 102. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 Mivel e mellékletekből kifejezetten kitűnik, hogy azok célja az ellenkérelemben szereplő értékelések vitatására irányuló érvek alátámasztása, meg kell állapítani, hogy azok elfogadhatók.

2. Az első jogalapról, amely a fizetésképtelenségi időszak időtartamának, a teljesítő kölcsönöknek, a nemteljesítő kölcsönöknek, a Banco Popular ingatlanvagyonának és jogi kockázatainak értékelésével kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibákon alapul

52 Az első jogalap keretében a felperesek lényegében arra hivatkoznak, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibákat követett el a 3. értékelés és a tisztázó dokumentum jóváhagyásával, valamint hogy az értékelő iroda nyilvánvaló értékelési hibákat követett el a felszámolási forgatókönyv alkalmazása során a feltételezett felszámolási eljárás időtartamát és a Banco Popular bizonyos

eszközkategóriáinak értékelését illetően. E hibák a Banco Popular feltételezett fizetésképtelenségi eljárása keretében a felpereseket illető megtérülések alulbecsléséhez, és ennélfogva a tulajdonhoz való joguk megsértéséhez vezettek.

53 E jogalap öt részből áll. Először is a felperesek arra hivatkoznak, hogy az ESZT és az értékelő iroda hibát követett el a feltételezett felszámolási forgatókönyv időtartamát illetően. Másodszor azt állítják, hogy a 3. értékelésben a teljesítő kölcsönök értékelése észszerűtlen feltételezéseken alapul. Harmadszor vitatják az értékelő iroda által a Banco Popular nemteljesítő hitelportfóliója tekintetében elfogadott értékesítési stratégiát. Negyedszer azt állítják, hogy a Banco Popular ingatlanportfóliójának a 3. értékelésben szereplő becslése hiányosságokat és ellentmondásokat tartalmaz. Ötödször vitatják az értékelő iroda jogi kockázatokra vonatkozó megközelítését.

54 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozatban az ESZT megállapította, hogy a 806/2014 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének g) pontja szerint a 3. értékelésnek azt kellett meghatároznia, hogy az érintett részvényeseket és hitelezőket a szanálás keretében kedvezőtlenebb elbánásban részesítették volna-e annál, mintha a Banco Populart „rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében számolták volna fel”. Megállapította, amint az értékelő iroda is a tisztázó dokumentumban (5.1.5. pont), hogy a 2015. június 18-i Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (a hitelintézetek és befektetési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások helyreállításáról és szanálásáról szóló 11/2015. sz. törvény; a BOE 2015. június 19-i 146. száma, 50797. o.), amely a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítések: HL 2019. L 165., 129. o.; HL 2021. L 104., 55. o.) ülteti át, kifejezetten előírja, hogy az elbánás különbségének értékelését annak feltételezésével kell elvégezni, hogy a szervezet ellen felszámolási eljárás indult.

55 E tekintetben az ESZT megállapította, hogy a 3. értékelésnek megfelelően, tekintettel a jelen ügy körülményeire, és különösen arra, hogy a Banco Popular nem volt képes megfizetni az esedékessé váló tartozásait, a szanálás időpontjában a rendes fizetésképtelenségi eljárás megindítása a Banco Popular felszámolásához vezetett volna, amely az eszközök gyors, kötelező minimumár nélküli értékesítésével, valamint a realizálható nettó érték hitelezők részére történő kifizetésével járt volna a 22/2003. sz. törvényben meghatározott rangsornak megfelelően.

56 A megtámadott határozatban az ESZT úgy ítélte meg, hogy a 3. értékelés megfelel az alkalmazandó jogi keretnek, és megfelelő és elegendő alapot képez a megtámadott határozat elfogadásához. Jelezte, hogy a 3. értékelésre és a tisztázó dokumentumra támaszkodott, amelyek a megtámadott határozat mellékletét képezik, és e határozat indokolásának szerves részét képezik.

57 A 3. értékelésben az értékelő iroda úgy ítélte meg, hogy mivel a Banco Popular banki engedélyét a fizetésképtelenség megállapításával visszavonták, ami megkövetelte a tevékenységek azonnali megszüntetését és megakadályozta a működő vállalkozásként történő értékesítést, a felszámolás azonnal megkezdődött volna. Hozzátette, hogy a szanálási program szerint 2017. június 6-án az Európai Központi Bank (EKB) a 806/2014 rendelet 18. cikke (4) bekezdésének c) pontja alapján megállapította, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik. Az értékelő iroda jelezte, hogy ebben az összefüggésben a felszámolás az egyetlen elképzelhető fizetésképtelenségi forgatókönyv.

58 Az értékelő iroda többek között a következőket jelezte:

„A [Banco Popular] tekintetében a rendes fizetésképtelenségi eljárás 2017. június 7-i megindítása nem tervezett felszámoláshoz vezetett volna. Ez jellegéből fakadóan értékvesztő, többek között az alábbi okok miatt: a tevékenységek hirtelen megszüntetése; az ügyfélkör lemorzsolódása; a nem hatékony eszközértékesítési folyamat és a további (gyakran jelentős) költségek és követelések. A [Banco Popular] esetében a felszámolás példátlan esemény lenne Spanyolországban, tekintettel azon helyzetére, hogy a hatodik legnagyobb bank, és jelentős szereplő az olyan kulcsfontosságú ágazatokban, mint a jelzálogkölcsön-finanszírozás, valamint a (kis- és középvállalkozások [kkv-k]) és a kisvállalkozások részére történő hitelezés.”

59 A tisztázó dokumentumban az értékelő iroda kifejtette, hogy a 3. értékelés jellegénél fogva hipotetikus és jövőre vonatkozó elemzés, amely a Banco Popular hitelezőit illető megtérülés értékbecslésére irányul, és amelyhez különböző feltételezett forgatókönyveket kellett elfogadni. Kifejtette, hogy feltételezéseit és becsléseit a Banco Popular által szolgáltatott, elemzett és ellenőrzött információkra, valamint különböző nyilvános információkra alapította.

60 A fenti 43. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően annak bizonyítása érdekében, hogy az ESZT olyan jellegű nyilvánvaló hibát vétett a tények értékelésénél, amely indokolhatja a megtámadott határozat megsemmisítését, a felperesek által szolgáltatott bizonyítékoknak elegendőknek kell lenniük ahhoz, hogy hiteltelenítsék az e határozatban megállapított tények értékelését.

61 Így a Törvényszék felülvizsgálata annak vizsgálatára korlátozódik, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibákat követett-e el, amikor jóváhagyta a 3. értékelést, ami magában foglalja annak vizsgálatát, hogy az értékelő iroda elkövetett-e nyilvánvaló hibákat azáltal, hogy a 3. értékelésben olyan feltételezésekre és becslésekre támaszkodott, amelyek nem hihetőek. Ezzel szemben a Törvényszék nem helyettesítheti a 3. értékelést végző értékelő értékelését a sajátjával.

62 E tekintetben az első jogalap keretében a felperesek többször is hivatkoznak a keresetlevélhez mellékelt jelentésben szereplő, a 3. értékeléssel való összehasonlítás céljából a szakértőik által elvégzett elemzésre annak bizonyítása érdekében, hogy a Banco Popular eszközeinek az e jelentésben elvégzett, a 3. értékeléstől eltérő feltételezéseken alapuló értékelése a különböző eszközkategóriák tekintetében jelentősebb megtérülést eredményezett volna.

63 Így a második rész keretében a felperesek a teljesítő kölcsönök hétéves időszak alatti megtérülésére vonatkozó, a szakértői jelentésükben szereplő elemzést említik, jelezve, hogy ez az elemzés a 3. értékelésben elfogadottaktól eltérő feltételezéseken alapul. A harmadik rész keretében a felperesek ismertetik a szakértői jelentésükben szereplő, a nemteljesítő kölcsönök megtérülésére vonatkozó elemzést. Jelzik, hogy a 3. értékeléshez képest az elemzésük hosszabb időszakon, a teljesítő kölcsönök nemteljesítő kölcsönökké való átminősítésének megszüntetésén, valamint alacsonyabb belső megtérülési rátán (IRR) alapul. A negyedik rész keretében a felperesek ismertetik a szakértői jelentésükben szereplő elemzést, amely a Banco Popular – közvetett tulajdonban álló ingatlanvagyont is magában foglaló – ingatlaneszközökhöz kapcsolódó megtérülésre vonatkozik, három- és hétéves értékesítési esetet feltételezve.

64 Meg kell állapítani, hogy a keresetlevélhez csatolt szakértői jelentést abból a célból készítették, hogy megválaszolják az ESZT által a meghallgatáshoz való jogra vonatkozó eljárás keretében megküldött formanyomtatványban feltett kérdéseket. E jelentés nem korlátozódik a 3. értékelés

kritikus elemzésére, hanem a Banco Popular eszközeire vonatkozó saját értékelését ajánlja fel egy felszámolási forgatókönyv keretében az értékelő iroda által végzett értékeléssel való összehasonlítás céljából.

65 Márpedig az e jelentésben elvégzett elemzés a 3. értékelésben szereplőtől eltérő feltételezéseken alapul, és három időbeli forgatókönyvre támaszkodik, amelyek öt, hét és tíz évre szólnak, amely utóbbi nem szerepel a 3. értékelésben. E jelentésben a felperesek szakértői többek között a saját számításaik és az értékelő iroda által egy hétéves fizetésképtelenségi forgatókönyv alapján végzett értékelés közötti összehasonlítás eredményét ismertetik. Azt is jelzik, hogy nem fértek hozzá az értékelő iroda rendelkezésére álló valamennyi információhoz.

66 Emlékeztetni kell arra, hogy a 3. értékelés összetett gazdasági és technikai értékeléseket tartalmaz. A Banco Popular különböző eszközkategóriáinak értékelése egy feltételezett rendes fizetésképtelenségi eljárás esetén *per definitionem* feltételezéseken alapul, és szükségszerűen a szanálás időpontjában rendelkezésre álló információkon alapuló becsléseket tartalmaz.

67 Továbbá az egyetlen olyan helyzet, amelyben az összetett tényállás alapján hozott határozatban végzett értékelések a Törvényszék által vizsgálhatók, az, ha a felperes azt állítja, hogy a szóban forgó ténybeli értékelések nem hihetőek (2020. november 25-i BMC kontra Clean Sky 2 közös vállalkozás ítélet, T-71/19, nem tették közzé, EU:T:2020:567, 77. pont).

68 A fenti 43. és 44. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján a felpereseknek bizonyítaniuk kell, hogy az ESZT az összetett tények értékelése során olyan nyilvánvaló hibát vétett, amely igazolhatja a megtámadott határozat megsemmisítését. Így elegendő bizonyítékot kell szolgáltatniuk ahhoz, hogy az értékelő iroda által a 3. értékelésben a különböző eszközkategóriákra vonatkozóan elvégzett becsléseket hiteltelenítsék.

69 Márpedig az a körülmény, hogy a Banco Popular eszközei értékének feltételezett rendes fizetésképtelenségi eljárás esetén történő, a felperesek szakértői jelentésében szereplő becslése nem egyezik a 3. értékelésben szereplő értékelésekkel, azon az eseten kívül, amikor a felperesek azt állítják, hogy ezen értékelések nem hihetőek, olyan vitatás körébe tartozik, amely túlmegy a Törvényszék által a fenti 39. és 40. pontban említett ítélkezési gyakorlatban előírt korlátozott felülvizsgálaton (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2020. november 25-i BMC kontra Clean Sky 2 közös vállalkozás ítélet, T-71/19, nem tették közzé, EU:T:2020:567, 78. pont).

70 Ennélfogva az, hogy a felperesek az első jogalap különböző részeiben bemutatták a Banco Popular különböző eszközkategóriáira vonatkozó, a szakértői jelentésükben szereplő becsléseket, önmagában nem alkalmas arra, hogy hiteltelenítse a 3. értékelést, következésképpen pedig, hogy alátámassza az ESZT által elkövetett nyilvánvaló értékelési hibák fennállását.

71 E megfontolások fényében kell megvizsgálni az első jogalapot.

a) Az első részről, amely a felszámolási forgatókönyv időtartamára vonatkozik

72 A felperesek azt állítják, hogy az ESZT és az értékelő iroda által a Banco Popular felszámolási forgatókönyvének időtartamára vonatkozóan elfogadott feltételezések a megtérülések alulbecsléséhez vezettek, és azok nyilvánvalóan tévesek. Első kifogásukban a felperesek azt állítják, hogy e feltevések a 22/2003. sz. törvényt szabályozó elvek téves értelmezésén alapulnak.

Második kifogásukban a bankcsődök példáira támaszkodva azt róják fel az értékelő irodának, hogy nem tervezett hét évnél hosszabb felszámolási időszakot, amely jelentősebb megtérüléshez vezetett volna.

73 A megtámadott határozatban az ESZT a következőket állapította meg:

„[Az értékelő iroda] jelezte, hogy a felszámoló végső célja az lett volna, hogy az eszközöket észszerű határidőn belül értékesítse. E tekintetben megvizsgálta azokat az alternatív forgatókönyveket és lehetséges stratégiákat, amelyeket a felszámoló észszerű időn belül alkalmazhatott volna annak érdekében, hogy maximalizálja a hitelezők számára a megtérülést. Figyelembe véve a 3. értékelésben említett spanyol szabályozási keretet, amely a fizetésképtelenségi eljárás egy évig tartó felszámolási szakaszát írja elő, amelynek végén bármely érintett fél kérheti a felszámoló leváltását e szakasz indokolatlan elhúzódása esetén, valamint figyelemmel a [Banco Popular] feltételezett felszámolási eljárásának összetettségére, [az értékelő iroda] három alternatív időbeli forgatókönyvet értékelt, feltételezve, hogy a hosszabb időszakok az eszközök rendezettebb átruházása és felszámolása révén nagyobb megtérülést tettek volna lehetővé: (i) egy 18 hónapos felszámolási időszakot, (ii) egy 3 éves felszámolási időszakot és (iii) egy 7 éves felszámolási időszakot. [Az értékelő iroda] úgy ítélte meg, hogy azzal kapcsolatban, hogy a különböző hitelezők hogyan értékelik a felszámolási tervet, a kamatfizetésnek a felszámolás megindítását követő felfüggesztése lehet jelentős. Ez azon a tényen alapult, hogy az előresorolt hitelezők úgy vélhették, hogy nem valószínű, hogy az esedékes összegek visszatérítésének késedelme esetén kártérítést kapnának, míg a kamatok megfizetésének felfüggesztése azon hitelezők javát szolgálhatja, akik hátrasorolt helyet foglalnak el a hitelezői kielégítési sorrendben. Ebben az összefüggésben [az értékelő iroda] úgy ítélte meg, hogy észszerűtlen lenne azt követelni a hitelezőktől, hogy a felszámolás végére több mint 7 évet várjanak.”

74 Az ESZT azt is jelezte, hogy az érintett részvényesek és hitelezők a felszámolás időtartamával kapcsolatban észrevételeket tettek a meghallgatáshoz való joggal kapcsolatos eljárás során. Megemlítette, hogy az értékelő iroda minden egyes alternatív időbeli forgatókönyv esetében figyelembe vette az optimális stratégiát és az elidegenítési időszakot, amely lehetővé tette a különböző eszközkategóriák esetében az értékesítési eredmények maximalizálását, azok jellegétől és likviditásától függően. Az ESZT e tekintetben megjegyezte, hogy a tisztázó dokumentum szerint a 3. értékelés 2.2. pontja jelzi, hogy a 22/2003. sz. törvény alapján, a 2015. évi reformot követően, a Banco Popular felszámolása tekintetében a maximálisan hatékony a 18 hónapos időszak lett volna. Mindazonáltal, figyelembe véve a Banco Popular feltételezett fizetésképtelenségi eljárásának összetettségét, valamint azt, hogy egy nagyon gyors folyamat piaci kapacitásproblémákat, csökkenő árakat és alacsony realizálható értékeket eredményezne, az értékelő iroda két felszámolási forgatókönyvet is figyelembe vett, amelyek a 22/2003. sz. törvény által megállapított 18 hónaposnál hosszabbak, mégpedig a 3 és 7 éves forgatókönyvet. Az értékelő iroda úgy ítélte meg, hogy e további forgatókönyvek lehetővé teszik a Banco Popular eszközeinek hatékonyabb felszámolását, és magasabb visszafizetési rátákat biztosítanak, mint a 18 hónapos forgatókönyv esetében, tiszteletben tartva ugyanakkor a hitelezők részére észszerű határidőn belül történő érték-visszatérítés elvét. Úgy ítélte meg, hogy a 7 éves forgatókönyvnél hosszabb felszámolási időszak magasabb felszámolási költségekkel, jelentősebb kezelési és fenntartási költségekkel járna, és növelné az eszközök értékesítési szintjével kapcsolatos bizonytalanságot. Ezenkívül az értékelő iroda úgy vélte, hogy a hosszabb felszámolási időszak nem felel meg a 22/2003. sz. törvény logikájának és az előresorolt, biztosíték nélküli hitelezők érdekeinek. Az ESZT arra a következtetésre jutott, hogy az értékelő iroda helyesen értékelte a felszámolás időtartamát.

1) Az első kifogásról, amely a 22/2003. sz. törvény téves értelmezésén alapul

75 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a 3. értékelésben szereplő, a felszámolási forgatókönyvek időtartamára vonatkozó feltételezések a 22/2003. sz. törvény három értelmezési hibáján alapulnak.

76 Először is azt állítják, hogy A-nak, a spanyol csődjogra szakosodott ügyvédnek a keresetlevélhez a 22/2003. sz. törvény alapján csatolt tanúvallomása szerint a felszámolási időszak megfelelő időtartama kizárólag a megtérülések hitelezők érdekében történő maximalizálásának kritériumától függ, és hogy a fizetésképtelenségi eljárás időtartamának nincs *a priori* időbeli korlátozása. Elismerve, hogy a fizetésképtelenségi eljárás célja az eszközök értékének a hitelezők érdekében történő maximalizálása, az ESZT és az értékelő iroda tévesen vélte úgy, hogy a spanyol jog ezen elve megköveteli a felszámolási időszak „észszerű jellegének” vizsgálatát.

77 A 3. értékelésben az értékelő iroda megállapította, hogy az eszközök értékesítése során a 22/2003. sz. törvény előírta a felszámoló számára, hogy gondosan járjon el annak érdekében, hogy a körülményekre tekintettel a legjobb értéket érje el, azonban nem köteles bizonytalan eredményekre spekulálni, és figyelembe kell vennie a hitelezők azon kívánságát, hogy észszerű határidőn belül visszatérítsék számukra az esedékes összegeket.

78 A tisztázó dokumentumban az érintett részvényesek és hitelezők azon észrevételeire válaszul, amelyek szerint a 3. értékelésben felvázolt felszámolási forgatókönyvek időtartama túl rövid volt, az értékelő iroda jelezte, hogy a több mint hétéves felszámolási időszak elkerülhetetlenül magasabb felszámolási, kezelési és fenntartási költségekkel járna, és növelné a felszámoló számára az eszközök értékesítési szintje tekintetében fennálló bizonytalanságot. Úgy ítélte meg, hogy egy felszámoló nem lenne hajlandó spekulálni azokra az esetleges jövőbeli pozitívumokra, amelyek rendkívül bizonytalanok lennének.

79 Az értékelő iroda úgy vélte, hogy a 22/2003. sz. törvény célkitűzései és a hitelezők nyomása nem támogatna egy hétévesnél hosszabb forgatókönyvet. Először is megállapította, hogy a 22/2003. sz. törvény a fizetésképtelen bank eszközeinek felszámolására vonatkozó szabályokat a legmagasabb realizálható érték elérésére irányuló általános céllal állapította meg. Amint azt e törvény megállapította, a felszámolónak gondosan kell eljárnia annak érdekében, hogy a jogi keret által engedélyezett paraméterek között (beleértve a felszámolásra előírt időt is) a szervezet eszközeinek legjobb realizálható értékét érje el, azonban nem köteles bizonytalan eredményekre spekulálni. Másodszor jelezte, hogy a 22/2003. sz. törvény ösztönzi a felszámolás alatt álló szervezet eszközeinek megfelelő időben történő értékesítését. A 22/2003. sz. törvény 2015. évi módosításainak célja a felszámolási eljárások felgyorsítása, és azok határozatlan ideig történő elhúzódásának elkerülése volt, amelyek a reformok előtt aggodalomra adtak okot. E tekintetben megállapította, hogy e 2015. évi reformot követően a 22/2003. sz. törvény rögzítette a hitelezők azon jogát, hogy a felszámolási szakasz indokolatlan elhúzódása esetén a felszámoló leváltását kérjék a bíróságtól. E megállapítás különösen releváns volt egy olyan piacot illetően, amely a felszámolás kezdetén kiterjedt és likvid volt. Harmadszor, az értékelő iroda jelezte, hogy a hitelezők igényelnék, hogy a követeléseiket észszerű határidőn belül térítsék meg, különösen azok, akik a hitelezői kielégítési sorrendben előresorolt helyet foglalnak el. Ez a helyzet állna fenn különösen akkor, ha a 22/2003. sz. törvénynek a nem biztosított követelések kamataira vonatkozó rendelkezéseire tekintettel (vagyis amikor a felszámolást követő kamatok nem követelhetők) az előresorolt hitelezőknek (beleértve a betétbiztosítási rendszert is) kevés esélyük lenne arra, hogy az esedékes összegek visszatérítésének késedelme esetén kártérítésben részesüljenek, és így nyomást gyakorolnának egy rövidebb felszámolási időszak érdekében.

80 Először is meg kell állapítani, hogy bár a megtérülés maximalizálása a felszámoló fő célja, nem ez az egyetlen cél. Közelebbről, amint azt az ESZT és a Spanyol Királyság hangsúlyozza, a felszámolónak más célokat is figyelembe kell vennie, és mérlegelnie kell a különböző érdekeket.

81 Amint arra az ESZT és a Spanyol Királyság rámutat, bizonyos hitelezőknek a kielégítési sorrendben elfoglalt helyük szerint érdekük fűződhet a felszámolási eljárás gyors lezárásához. E tekintetben a felperesek nem vitatják, hogy ez az érdek többek között a 22/2003. sz. törvényből ered, amennyiben az a biztosíték nélküli követelések kamatainak felfüggesztését írja elő, ami – amint arra az ESZT rámutat – azt jelenti, hogy az előresorolt hitelezők nem részesülnek kártérítésben az esedékes összegek késedelmes megfizetése miatt.

82 A felperesek állításával ellentétben az a tény, hogy az értékelő iroda a hitelezők különböző kategóriáinak érdekeit mérlegelve úgy ítélte meg, hogy a hétévesnél hosszabb forgatókönyv nem képzelhető el, nem arra irányult, hogy a hitelezők bizonyos csoportjait előnyben részesítse, hanem arra, hogy e hitelezők összessége tekintetében maximalizálja a megtérülést.

83 Ezt követően annak megállapítása érdekében, hogy a felszámolási eljárást észszerű határidőn belül kellett lefolytatni, az ESZT és az értékelő iroda figyelembe vette azt a tényt, hogy a 22/2003. sz. törvény egyik célja a felszámolási eljárások túlzott időtartamának elkerülése volt.

84 E tekintetben a 22/2003. sz. törvény VII. preambulumbekezdése előírja, hogy „[a] törvény célja a felszámolási műveletek túlzott elhúzódásának elkerülése, és e célból arra kötelezi a vagyonfelügyelőket, hogy negyedévente jelentést készítsenek e műveletek előrehaladásáról, és egyéves határidőt állapít meg azok teljesítésére, ennek elmulasztása esetén pedig szankcióként a vagyonfelügyelők felmentését és a díjazáshoz való jog elvesztését írja elő”.

85 Ráadásul a 22/2003. sz. törvény 153. cikke előírja, hogy bármely érdekelt fél kérheti a csődbírótól a vagyonfelügyelők felmentését és új vagyonfelügyelők kinevezését abban az esetben, ha a felszámolási szakasz a megindításától számított egy éven belül nem zárul le.

86 Ezenkívül, amint arra a Spanyol Királyság rámutat, a Juzgado de lo Mercantil nº 6 Madrid (madridi 6. sz. kereskedelmi bíróság, Spanyolország) 2015. június 19-i végzésében megállapította, hogy a 22/2003. sz. törvény „semmi esetre sem határoz[t]a meg kötelező jelleggel, hogy a fizetésképtelenség miatti felszámolás időtartama legfeljebb egy év lehet, mivel a [22/2003. sz.] törvény [VII. szakasza] és 153. cikke indokolásának szövegéből kitűnik, amely lehetőséget biztosít a gondatlan vagyonfelügyelők felmentésének kérelmezésére, hogy a jogalkotó szándéka és törekvése az volt, hogy a felszámolási műveletek ne tartsanak a szükségesnél hosszabb ideig, mivel az egyéves időszak alapvetően észszerűnek tekinthető a végrehajtásukhoz és befejezésükhöz, beleértve a kifizetések teljesítését, az elszámolások benyújtását és a fizetésképtelenségi eljárás lezárását is.”

87 A felszámolási eljárás indokolatlan elhúzódásának elkerülésére irányuló célt megerősítette a 22/2003. sz. törvénynek a 2015. július 28-i Ley 25/2015 de mecanismo de segunda oportunidad, reducción de la carga financiera y otras medidas de orden social (a második esélyt biztosító mechanizmusról, a pénzügyi terhek csökkentéséről és egyéb szociális intézkedésekről

szóló 25/2015. sz. törvény; a BOE 2015. július 29-i 180. száma, 64479. o.) által előírt módosítása. A 25/2015. sz. törvény harmadik átmeneti rendelkezése, amely a vagyonfelügyelők díjazására vonatkozik, a következőket írja elő:

„A felszámolási szakasz megkezdésétől számított tizenharmadik hónaptól a vagyonfelügyelő nem kap díjazást, kivéve, ha a bíróság – indokolás mellett és a felek meghallgatását követően, az ügy körülményeire tekintettel – úgy határoz, hogy ezt a határidőt meghosszabbítja. A jóváhagyott meghosszabbítások negyedévesek, és összesen nem haladhatják meg a hat hónapot.”

88 2020. június 23-i ítéletében a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) úgy értelmezte a 25/2015. sz. törvény harmadik átmeneti rendelkezését, hogy az „általános jelleggel úgy rendelkezik, hogy a felszámolónak a felszámolási szakaszban fennálló díjazáshoz való joga az első tizenkét hónapra korlátozódik”, és hogy „a tizenharmadik hónaptól nem jogosult a vagyonból levont munkadíjra, kivéve ha azt a bíróság indokolt módon és a felek meghallgatását követően engedélyezi, figyelembe véve az ügy sajátos körülményeit”. A Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) megállapította, hogy „e rendelkezés azon jogszabályi rendelkezések részét képezi, amelyek célja annak biztosítása, hogy a felszámolási szakasz ne tartson túl hosszú ideig (a 22/2003. sz. törvény 152. cikke)”.

89 Ebből következik, hogy a 22/2003. sz. törvénynek a spanyol bíróságok általi értelmezése az értékelő iroda azon értékelését támogatja, amely szerint a felszámolási eljárást észszerű határidőn belül kell lefolytatni.

90 Egyébiránt annak megállapításához, hogy a felszámolási eljárás nem tarthat hét évnél tovább, az ESZT és az értékelő iroda más tényezőket is figyelembe vett. Rámutattak többek között arra, hogy bizonyos időtartamtól kezdve az eljárás költségei és az eszközök értékesítésével kapcsolatos bizonytalanságok nem teszik lehetővé a megtérülés maximalizálásának biztosítását. Amint arra az ESZT rámutat, a hosszabb felszámolási időszakok nagyobb fokú bizonytalansághoz vezetnek az esetleges értékcsökkenést és a makrogazdasági kockázatokat illetően.

91 Amint azt az ESZT és a Spanyol Királyság hangsúlyozza, a felperesek nem állíthatják, hogy a hosszabb időtartamú eljárás figyelembevétele szükségképpen előnyökkel jár, és szükségszerűen a megtérülés maximalizálásához vezet.

92 Ebből egyrészt kitűnik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a felszámolási eljárásnak a hitelezőket illető megtérülés maximalizálására irányuló céljával ellentétes az értékelő iroda azon értékelése, amely szerint ezt az eljárást észszerű határidőn belül kell lefolytatni. Másrészt nem bizonyították, hogy ez az értékelés a spanyol jogszabályok téves értelmezéséből ered.

93 Másodszor, a felperesek azt állítják, hogy az ESZT és az értékelő iroda tévesen vélte úgy, hogy a 2015-ben módosított 22/2003. sz. törvény 153. cikke egyéves időszakot állapít meg a felszámolási eljárás tekintetében. Azt kifogásolják, hogy az értékelő iroda úgy ítélte meg, hogy a 22/2003. sz. törvénynek a felszámoló díjazására vonatkozó rendelkezései egy „maximálisan hatékony” 18 hónapos határidőt állapítottak meg a Banco Popular felszámolására.

94 A 3. értékelésben az értékelő iroda jelezte, hogy egy 18 hónapos felszámolási forgatókönyvet vett figyelembe, tekintettel arra, hogy a 22/2003. sz. törvény szerint a felszámoló csak 12 hónapig részesül díjazásban, és ez az összetett eljárások esetében 6 hónappal meghosszabbítható. Mindazonáltal úgy vélte, hogy a bank mérete és összetettsége rendkívül valószínűtlenné tenné ezt a forgatókönyvet.

95 A tisztázó dokumentumban az értékelő iroda emlékeztetett arra, amit a 3. értékelésben jelzett, vagyis arra, hogy a 22/2003. sz. törvény értelmében a 2015. évi reformot követően a helyzet az volt, hogy a Banco Popular felszámolása tekintetében a 18 hónapos időtartam lesz a maximálisan hatékony. Megállapította, hogy e módosítások célja a felszámolási eljárás határozatlan ideig történő elhúzódásának elkerülése, és hogy a módosított 22/2003. sz. törvény a felszámolási szakasz indokolatlan elhúzódását a felszámoló leváltásának igazoló okaként szabályozta. Az értékelő iroda mindazonáltal emlékeztetett arra, hogy figyelembe véve a Banco Popular feltételezett fizetésképtelenségi eljárásának összetettségét, valamint azt, hogy egy túl gyors eljárás piaci kapacitásproblémákat, csökkenő árakat és alacsony megtérülést eredményezne, a 22/2003. sz. törvényben előírt 18 hónaposnál hosszabb felszámolási forgatókönyvet vett figyelembe. Hozzátette, hogy a 3 és 7 éves kiegészítő forgatókönyvek lehetővé teszik a Banco Popular eszközeinek hatékonyabb felszámolását, a 18 hónapos forgatókönyvnél jobb visszafizetési rátával, tiszteletben tartva ugyanakkor a hitelezők részére észszerű határidőn belül történő érték-visszatérítés elvét.

96 Következésképpen, mivel az értékelő iroda rendkívül valószínűtlennek tekintette a 18 hónapos felszámolási forgatókönyvet, tehát két másik hosszabb forgatókönyvet dolgozott ki, hatástalanok a felperesek azon érvei, amelyek azt kifogásolják, hogy az értékelő iroda tévesen értelmezte a 22/2003. sz. törvényt úgy, hogy az egy 18 hónapos „maximálisan hatékony” felszámolási időtartamot rögzít. Hasonlóképpen, az A tanúvallomásában hivatkozott, 2015 után és több mint 3 éve indított fizetésképtelenségi eljárásokra vonatkozó példák szintén nem relevánsak.

97 Harmadszor, a felperesek A tanúvallomására támaszkodva vitatják egyrészt az értékelő iroda által a tisztázó dokumentumban szereplő azon értékelést, amely szerint az érintett részvényesekhez és hitelezőkhöz képest előresorolt egyes hitelezők kérhetik a felszámoló felmentését a felszámolási időszak egy éven túli indokolatlan elhúzódása esetén, másrészt pedig azt a feltételezést, hogy a felszámoló előre látja az ilyen lépéseket, és felgyorsítja az eljárást.

98 Márpedig ellentétben azzal, amit a felperesek az A tanúvallomására támaszkodva állítanak, az értékelő iroda által a tisztázó dokumentumban szolgáltatott magyarázatok nem a „gyorsított” felszámolási forgatókönyv igazolására irányulnak, hanem annak igazolására, hogy a felszámolási eljárás miért nem tartana hét évnél hosszabb ideig.

99 Egyrészt a fenti 73. pontban hivatkozott, megtámadott határozatból kitűnik, hogy az ESZT jelezte, hogy azzal kapcsolatban, hogy a különböző hitelezők hogyan értékelik a felszámolási tervet, az értékelő iroda a 3. értékelésben figyelembe vette azt a tényt, hogy a felszámolást követő kamatok megfizetésének felfüggesztése jelentős lehet, mivel az előresorolt hitelezők úgy vélik, hogy kevéssé valószínű, hogy az esedékes összegek késedelmes megfizetése miatt kártérítésben részesüljenek.

100 Így a Banco Popular különböző hitelezőinek a kielégítési sorrendben elfoglalt helyüktől függően eltérő érdekei fűződhettek a felszámolási eljárás időtartamához, és nem róható fel az értékelő irodának és az ESZT-nek, hogy ezen érdekek összességét figyelembe vette.

101 Ezenkívül, figyelembe véve a 22/2003. sz. törvény tartalmát, amely előírja a felszámoló felmentésének lehetőségét a felszámolás indokolatlan elhúzódása esetén, valamint arra a tényre, hogy egyes hitelezőknek nem áll érdekében az eljárás elhúzódása, e felmentés olyan eshetőségnek minősül, amelyet az értékelő iroda figyelembe vehet a felszámolási eljárás időtartamának értékelésekor.

102 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy A tanúvallomásában, amelyre a felperesek hivatkoznak, A azt állította, hogy „ha a hitelezők bizonyos csoportjainak nyomást kellene gyakorolniuk a felszámolóra a felszámolási eljárás felgyorsítása érdekében, a hitelezők más csoportjai, mint például az alárendelt követelések jogosultjai, képesek lennének e stratégiát meghiúsítani” a felszámolóval szembeni felelősség megállapítása iránti kereset révén. Hozzátette, hogy úgy véli tehát, hogy „[az értékelő iroda] abból az elvből indul ki, hogy az előresorolt hitelezők feltételezett érdekei és lépései jobban befolyásolták volna a felszámolót, mint az alárendelt hitelezők érdekei”, és hogy nem lát „semmilyen okot arra vonatkozóan, hogy a felszámoló egyszerűen egy konkrét hitelezői csoportot részesítene előnyben a felszámolási terv kidolgozása során a másikhoz képest, indokolatlanul felgyorsítva a fizetésképtelenségi eljárást, és következésképpen potenciálisan lemondva az alárendelt követelések jogosultjait megillető megtérülésről”.

103 Elegendő megjegyezni, hogy A tanúvallomása egyszerű vélemény, amely nem kérdőjelezheti meg az értékelő iroda által figyelembe vett azon lehetőséget, amely szerint egyes hitelezők úgy vélhetik, hogy a felszámolási eljárás hét évet meghaladó időtartama indokolatlan, és ezért ez arra ösztönözheti őket, hogy a felszámoló felmentését kérjék annak érdekében, hogy észszerű határidőn belül hozzájussanak követeléseik megtérüléséhez.

104 Másrészt a felperesek nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely megkérdőjelezné az értékelő iroda által a 3. értékelésben figyelembe vett és a tisztázó dokumentumban felidézett egyéb elemeket, amelyek annak igazolására irányulnak, hogy a felszámolási eljárás nem tartana hét évnél hosszabb ideig, mint például a magasabb felszámolási, kezelési és fenntartási költségek, a felszámoló bizonytalanságának növekedése az eszközök értékesítési szintjei tekintetében, valamint az a tény, hogy egy felszámoló nem lenne hajlandó spekulálni azokra az esetleges jövőbeli pozitívumokra, amelyek rendkívül bizonytalanok lennének.

105 Ebből következik, hogy a felperesek nem állíthatják megalapozottan, hogy az ESZT vagy az értékelő iroda által a felszámolási forgatókönyvek időtartamára vonatkozóan elfogadott feltevések a 22/2003. sz. törvény téves értelmezésén alapultak, következésképpen pedig az első kifogást el kell utasítani.

2) A második kifogásról, amely a hosszabb felszámolási időszak figyelmen kívül hagyásán alapul

106 A felperesek azt állítják, hogy A-nak a keresetlevélhez csatolt tanúvallomása és a válaszhoz csatolt függeléke szerint a fizetésképtelenség időtartamának észszerű becslése tíz év vagy annál hosszabb, de legalább hét év. A felperesek a szakértői jelentéseikre is hivatkoznak, amelyek szerint a tízéves felszámolási forgatókönyv magasabb megtérüléshez vezetett volna. A felperesek a szakértői jelentéseikben és az A tanúvallomásában említett fizetésképtelenségi példákra hivatkoznak, amelyekben az eszközportfólió felszámolásának időtartama meghaladta az értékelő iroda által figyelembe vett legfeljebb hétéves felszámolási időszakot.

107 Meg kell állapítani, hogy a 2018/344 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikkének (3) bekezdése a következőket írja elő:

„A rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében várható cash flow-k diszkontált összegének megállapításához az értékelő figyelembe veszi a következőket:

a) az érintett joghatóságban a fizetésképtelenségre alkalmazandó jogszabályok és gyakorlat, amelyek kihatással lehetnek olyan tényezőkre, mint a várható elidegenítési időszak vagy a visszafizetési ráták;

[…]

c) hasonló szervezetek közelmúltban lezárt fizetésképtelenségi ügyeivel kapcsolatos információk, amennyiben rendelkezésre állnak és relevánsak.”

108 A megtámadott határozat (121) preambulumbekezdésében az ESZT rámutatott, hogy egyes érintett részvényesek és hitelezők Spanyolországban és más joghatóság alatt felmerült korábbi fizetésképtelenségi esetekre utaltak. Jelezte, hogy a tisztázó dokumentumban az értékelő iroda kifejtette, hogy bár bizonyos mértékben figyelembe vette a Banco de Madrid fizetésképtelenségi eljárását, a fizetésképtelenségre vonatkozó nemzeti jog későbbi jelentős módosításai (például az ezen eljárások időtartamát befolyásoló módosítások) nem teszik lehetővé a korábbi spanyol ügyekkel való összehasonlítást. Ezenkívül megállapította, hogy az értékelő iroda megvizsgálta, hogy az európai felszámolások más esetei is áttekintést adnak-e a feltételezett felszámolási forgatókönyvről. A fizetésképtelenségre vonatkozó különböző európai jogszabályok harmonizációjának hiánya miatt azonban ezt az összehasonlítást az értékelő iroda úgy tekintette, hogy csak korlátozott értéket képvisel. Ráadásul a szervezet makrogazdasági környezete, ügyletei, tevékenységei és eszközei esetről esetre jelentősen eltérhettek egymástól, és hatással lehettek a fizetésképtelenségi eljárás keretében végzett értékelés eredményére. Az ESZT úgy ítélte meg, hogy az értékelő iroda a 2018/344 felhatalmazáson alapuló rendelet 4. cikke (3) bekezdése c) pontjának megfelelően figyelembe vette a hasonló szervezetek közelmúltban lezárt fizetésképtelenségi ügyeivel kapcsolatos információkat, és megfelelő indokolást adott azok relevanciáját illetően.

109 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesek által említett és a keresetlevélhez, valamint a válaszhoz csatolt szakértői jelentésekben hivatkozott példák a Banco Popular felszámolási forgatókönyve időtartamának értékelését illetően nem minősülnek releváns összehasonlítási pontoknak.

110 Az AFINSA Bienes Tangibles SA-nak, a Ploder Uicesa SA-nak, az Assignia Infraestructruras SA-nak és az Essentium Grupo SL-nek az A tanúvallomásában és a keresetlevélhez csatolt szakértői jelentésben említett eseteit illetően, amelyek fizetésképtelenségi eljárásai több mint 18 hónapig tartottak, az ESZT-hez hasonlóan elegendő megállapítani, hogy e vállalkozások nem bankok, tehát nem releváns példákról van szó.

111 A Northern Rock, a Bradford & Bingley, a Dexia SA, a Heta Asset Resolution AG, az SNS Bank vagy a Banco Espírito Santo eseteit illetően meg kell állapítani, hogy azok nem spanyol bankokat érintenek, következésképpen azok fizetésképtelenségi eljárását a Banco Popular helyzetére alkalmazandó nemzeti rendelkezésektől eltérő nemzeti rendelkezések szabályozták.

112 Ráadásul a felperesek szakértői a keresetlevélhez csatolt jelentésükben kifejtették, hogy Spanyolországban a Banco Popularhoz hasonló bankok körében nincsenek fizetésképtelenségi esetek, valamint hogy a portugál bank, a Banco Espírito Santo és a holland bank, az SNS Bank példái feltételezett fizetésképtelenségi viszonyokon alapulnak. Nem szolgálhatnak tehát példaként a fizetésképtelenség területén Spanyolországban fennálló gyakorlatra.

113 Ezenkívül az ESZT jelezte, hogy a Sociedad de Gestión de Activos procedentes de la Reestructuración Bancaria (SAREB), a Heta Asset Resolution, a Northern Rock, a Bradford & Bingley és a Dexia esete nem fizetésképtelenségi esetre vonatkozik, amit a felperesek és szakértőik is elismernek a válaszhoz mellékelt jelentésükben.

114 E tekintetben, ami a SAREB-et illeti, amely a felperesek által említett egyetlen spanyol banki példa, a felperesek nem vitatták az ESZT azon állítását, amely szerint az eszközök rendezett átruházása céljából előírt tizenöt éves időtartam a spanyol bankszektor általános szerkezetátalakítási folyamata keretében megállapított szerkezetátalakítási időszaknak, nem pedig a felszámolási időtartamnak felel meg.

115 Végül a felperesek nem fejtik ki, hogy az általuk említett különböző példák helyzete mennyiben hasonlítható össze a Banco Popular helyzetével többek között az eszközportfóliók szerkezete vagy a makrogazdasági háttér tekintetében.

116 A Banco de Madrid esetét illetően a felperesek azt állítják, hogy e bank fizetésképtelensége, amely kisebb és kevésbé összetett, mint a Banco Popular, több mint hat éve tart, és azt mutatja, hogy egy tízéves forgatókönyv lesz megfelelő.

117 E tekintetben a 3. értékelésben az értékelő iroda jelezte, hogy figyelembe vette a Banco de Madrid esetét, amely az utolsó spanyol banki fizetésképtelenségi eljárás volt, amely még nem zárult le, miközben megállapította, hogy az eltér a Banco Popular helyzetétől annak rendszerszintű hatását illetően. Azt is megállapította, hogy a Banco de Madrid felszámolása megelőzte a 22/2003. sz. törvény bizonyos jelentős jogi módosításait, amelyek hatással lennének a Banco Popular esetében alkalmazott forgatókönyvre. Mindazonáltal jelezte, hogy ez a precedens hasznos volt a banki engedély visszavonásának megerősítését és bizonyos eszközök értékelését illetően.

118 Ugyanis, amint azt az értékelő iroda a tisztázó dokumentumban szintén jelezte, a Banco de Madrid fizetésképtelenségi eljárása megelőzte a 22/2003. sz. törvény módosítását, amely potenciálisan azzal a hatással járt, hogy 18 hónapra korlátozta a felszámolási eljárást. Amint ugyanis a fenti 87. pontban kiemelésre került, a 25/2015. sz. törvény elfogadása arra irányult, hogy ne húzódjon el indokolatlanul a felszámolási eljárás azáltal, hogy lehetővé tették a felszámoló díjazásának 18 hónapra való korlátozását.

119 Ezenkívül a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a Banco de Madrid 2015 márciusában indított felszámolási eljárása öt éve tartott, tehát nem mondott ellent a legfeljebb hétéves felszámolási forgatókönyv feltételezésének. Végül a felperesek nem fejtik ki, hogy e példa milyen okból támasztja alá, hogy a Banco Popular tízéves felszámolási forgatókönyve lenne megfelelő.

120 Ennélfogva a felperesek által hivatkozott példák nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a Banco Popular felszámolási forgatókönyve hétéves maximális időtartamának figyelembevétele nyilvánvalóan téves volt.

121 Egyébiránt emlékeztetni kell arra is, hogy a fenti 66–70. pontból kitűnik, hogy az a tény, hogy a felperesek szakértői elvégezték a Banco Popular felszámolási eljárására vonatkozó saját értékelésüket annak bizonyítása érdekében, hogy a megtérülések egy tízéves időszak alatt jelentősebbek lettek volna, nem alkalmas arra, hogy hiteltelenítse a 3. értékelésben végzett értékeléseket.

122 Ezenkívül A azon állítása, amely szerint „úgy véli, hogy a fizetésképtelenség időtartamának észszerű becslése tíz év vagy annál hosszabb, de legalább hét év”, egyszerű véleménynek minősül, amely nem a Banco Popular helyzetének konkrét értékelésén alapul.

123 Ebből következik, hogy a második kifogást el kell utasítani.

124 Az első rész elemzéséből kitűnik, hogy a felperesek nem hoztak fel olyan érveket, amelyek alkalmasak lennének arra, hogy hiteltelenítsék az értékelő iroda azon értékelését, amely szerint a Banco Popular felszámolási eljárásának maximális időtartama hét év lett volna, figyelemmel többek között a felszámolás észszerű időn belüli lefolytatására irányuló célra, valamint az elhúzódó felszámolási időtartamból eredő bizonytalanságokra. Nem bizonyították tehát, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor a megtámadott határozatban ezekre az értékelésekre támaszkodott.

125 Ennélfogva az első részt el kell utasítani.

b) A második részről, amely a teljesítő kölcsönök értékelésére vonatkozik

126 A felperesek előadják, hogy az értékelő iroda által elfogadott és az ESZT által a megtámadott határozatban a Banco Popular teljesítő hitelportfóliójának értékelését illetően alapul vett feltételezések nyilvánvalóan tévesek, és e portfólió jelentős alulbecslését eredményezték.

127 E rész négy kifogásra oszlik, amelyek az értékelő iroda által végzett elemzésre vonatkoznak, először is a teljesítő kölcsönök nemteljesítő kölcsönökké való átminősítését illetően, másodszor a teljesítő kölcsönök előtörlesztésének feltételezéseit illetően, harmadszor a fennmaradó teljesítő kölcsönök újabb fizetési elmaradásait illetően, negyedszer pedig a teljesítő hitelportfólió fennmaradó részének értékesítésére vonatkozó leszámítolási kamatlábat illetően.

1) Az első kifogásról, amely a teljesítő kölcsönök nemteljesítő kölcsönökké való átminősítésére vonatkozik

128 A felperesek úgy vélik, hogy nyilvánvalóan tévesek az értékelő iroda által a 3. értékelésben 1,1 milliárd euró teljesítő kölcsön nem teljesítő kölcsönné történő átminősítésének igazolása érdekében előadott indokok.

129 Először is azt állítják, hogy az IFRS 9 standard *(International Financial Reporting Standard* [nemzetközi pénzügyi beszámolási standard]) és a 2017. november 27-i circular 4/2017 del Banco de España, a entidades de crédito, sobre normas de información financiera pública y reservada, y modelos de estados financieros (a spanyol központi bank 4/2017. sz. körlevele a hitelintézetek számára a nyilvános és fenntartott pénzügyi beszámolási szabályokról és a pénzügyi kimutatások mintáiról) (a BOE 2017. december 6-i 296. száma, 119454. o.) alkalmazása a fizetésképtelenséggel összefüggésben nem megfelelő, és hogy az értékelő iroda a teljesítő kölcsönök nemteljesítő kölcsönökké való átminősítése során túlságosan megszorítóan alkalmazta az IFRS 9 standardot. Az értékelő iroda által alkalmazott kritériumok nem felelnek meg annak, amit az IFRS 9 standard olyan kölcsönként határoz meg, amelyet a 3. szakaszba kell besorolni, és amelyet ezért „le kell írni” és a teljesítő kölcsönök csoportjából ki kell zárni.

130 E tekintetben a 3. értékelésben a teljesítő kölcsönök nemteljesítő kölcsönökké való átminősítését illetően az értékelő iroda figyelembe vette azokat az ügyfeleket, akiket a Banco Popular számviteli könyveiben az IFRS 9 standard szerint a 2. szakaszba soroltak be, vagyis azokat az ügyfeleket, akik esetében magas a nemfizetés kockázata, és ezt követően objektív kritériumokat alkalmazott annak meghatározása érdekében, hogy melyek voltak az ezen ügyfelek javára szóló azon kölcsönszerződések, amelyeket különösen a bank fizetésképtelensége esetén nemteljesítő kölcsönökké lehet átsorolni. Az értékelő iroda ezt követően úgy ítélte meg, hogy nemteljesítő kölcsönökké kell átminősíteni azokat a kölcsönöket, amelyek már több mint 30 napja fizetési

késedelemben voltak, és amelyek fennmaradó esedékes összege meghaladta a nyújtott garanciák szintjét, valamint az olyan ügyfelek részére nyújtott kölcsönöket, akik már nemteljesítő kölcsönszerződéssel rendelkeztek, amennyiben a nyújtott garanciák vagy elégtelenek voltak, vagy a nemteljesítő szerződés fontos volt a bankkal fennálló általános kapcsolat szempontjából.

131 Ebből tehát kitűnik, hogy az értékelő iroda nem tekintette úgy, hogy bizonyos kölcsönöket az IFRS 9 standardban előírt kritériumok alapján a 3. szakaszba kellett volna besorolni, és hogy egyes teljesítő kölcsönöket nem minősített át nemteljesítő kölcsönökké e standardnak megfelelően.

132 Ezenkívül az a tény, hogy az értékelő iroda a 3. értékelésben jelezte, hogy módszere megfelel a Banco de España 4/2017. sz. körlevelének, a felperesek állításával ellentétben nem jelenti azt, hogy azt a teljesítő kölcsönök nemteljesítő kölcsönökké való átminősítése érdekében alkalmazta.

133 Következésképpen a felperesek érvét el kell utasítani, mivel az a 3. értékelés téves értelmezéséből ered.

134 Másodszor a felperesek azzal érvelnek, hogy a tisztázó dokumentumban az értékelő iroda egy kölcsön visszafizetésével kapcsolatban a kölcsönfelvevő nehézségeinek igazolása érdekében tévesen támaszkodott e kölcsönfelvevő pénzeszközeinek befagyasztására, figyelmen kívül hagyva egyrészt azt a tényt, hogy egy kölcsönfelvevő más bankokban is számlával rendelkezhet, másrészt pedig a spanyol betétbiztosítási rendszer működését. A meg nem határozott „viszontkeresetekre” való hivatkozás puszta feltételezés. Azt állítják, hogy ezek az állítások homályosak, nincsenek alátámasztva, és nem teszik lehetővé a teljesítő kölcsönök nemteljesítő kölcsönökké történő, a 3. értékelésben elvégzett jelentős átminősítésének igazolását.

135 A tisztázó dokumentumban az érintett részvényesek és hitelezők azon észrevételeire válaszul, amelyek arra irányultak, hogy felvilágosítást kérjenek bizonyos teljesítő kölcsönöknek a 3. értékelésben elvégzett nemteljesítő kölcsönökké való átminősítéséről, az értékelő iroda a következő magyarázatokkal szolgált:

„Amint az a [3. értékelésben] szerepel, a Banco Popular fizetésképtelensége jelentős következményekkel járna, ideértve a kölcsönfelvevőket is, és a fizetési elmaradások szintjének emelkedését vonhatná maga után (például a Banco Populárnál is folyószámlával rendelkező kölcsönfelvevők esetében e számlákat befagyaszthatják, és nem férhetnének hozzá pénzeszközeikhez, mások viszontkereseteket nyújthatnak be a tervezett törlesztések nemteljesítése vagy késleltetése érdekében). Ez a szintemelkedés a már nehéz helyzetben lévő alportfóliókra és/vagy kölcsönfelvevőkre összpontosulna, és súlyosbodna azon nehézségek miatt, amelyek az e kölcsönök kezelésével kapcsolatos proaktív hozzáállás fenntartását érintik, tekintettel a Banco Popular műveletei és személyzete vonatkozásában a fizetésképtelenségből eredően fennálló zavarra. Tapasztalat[a] és a szakértői vélemény[e] alapján [úgy ítélte meg], hogy a szolgáltatott adatok között [az IFRS 9 standard szerint] a 2. szakaszban lévőként azonosított kölcsönfelvevők esetében magas [volt] a nemfizetés kockázata. Ez a besorolás más tényezőkkel (pl. a kapcsolódó biztosítékokkal) együttesen határoz[t]a meg a nemfizetés növekedésére és az átminősítésre vonatkozó becslést. E tekintetben a helyzet eltér[t] a folyamatos működésben történő számviteli elemzéstől.”

136 Elegendő megállapítani, hogy a felperesek annak állítására szorítkoznak, hogy az értékelő iroda által a Banco Popular felszámolása esetén a kölcsönfelvevők által esetlegesen tanúsított magatartásokra adott példák nem igazolják a 3. értékelésben elvégzett átminősítés terjedelmét. Ezen érveket tehát – mint hatástalanokat – el kell utasítani.

137 A 3. értékelésben és a tisztázó dokumentumban a teljesítő kölcsönök nemteljesítő kölcsönökké való átminősítésére vonatkozó magyarázatok ugyanis nem ezekre a példákra támaszkodnak. Úgy tűnik, hogy a felperesek figyelmen kívül hagyják azt a tényt, hogy a 3. értékelésben elvégzett, a fenti 130. pontban említett átminősítés csak egyes olyan kölcsönökre vonatkozott, amelyekkel olyan kölcsönfelvevők rendelkeztek, akik esetében már felmerült a nemfizetés kockázata. E tekintetben nem hoznak fel olyan érveket, amelyek az értékelő iroda arra vonatkozó értékelésének vitatására irányulnának, hogy milyen következményekkel jár a bank tevékenységeinek hirtelen megszüntetése egyrészt azon kölcsönfelvevők helyzetének súlyosbodására nézve, akiknek a Banco Popular tevékenysége idején már nehézségeik voltak a kölcsöneik visszafizetése során, másrészt pedig az olyan kölcsönök nemteljesítési kockázatának növekedésére nézve, amelyek esetében olyan jellemzőik miatt, mint a kapcsolódó biztosítékok alacsony szintje, már a felszámolást megelőzően is felmerült a nemteljesítés kockázata.

138 Ebből következik, hogy a felperesek nem állíthatják megalapozottan, hogy az ESZT-nek meg kellett volna állapítania, hogy a 3. értékelésben a teljesítő kölcsönök nemteljesítő kölcsönökké való átminősítése nyilvánvalóan téves volt. Ennélfogva az első kifogást el kell utasítani.

2) A második kifogásról, amely a teljesítő kölcsönök előtörlesztésének feltételezésére vonatkozik

139 A felperesek előadják, hogy az értékelő iroda által a 3. értékelésben arra vonatkozóan levont következtetés, hogy a teljesítő kölcsönök portfóliójának terjedelme 18 hónapon belül 59,5 milliárd euróról 24,9 milliárd euróra csökken, a valóságot nem tükröző előtörlesztési feltételezéseken alapul. A felperesek vitatják e feltételezéseket egyrészt a teljesítő vállalati kölcsönökkel, másrészt pedig a teljesítő jelzálogkölcsönökkel kapcsolatban.

140 Előzetesen meg kell állapítani, hogy nem releváns a felperesek által végzett összehasonlítás a spanyol piacon 2017-ben kialakult előtörlesztési szintek és az értékelő iroda feltételezései között. Mivel ugyanis a 3. értékelés abból a feltételezésből indul ki, hogy a Banco Popular felszámolás alatt áll, a folyamatos működésben lévő vállalkozások esetében az előtörlesztési szintek nem hasonlíthatók össze.

i) A teljesítő vállalati kölcsönökről

141 A felperesek vitatják az értékelő iroda azon feltevését, amely szerint a Banco Popular vállalati ügyfelei teljesítő hitelportfóliójának 80,23%-át előtörlesztik a Banco Popular fizetésképtelenségét követő egy éven belül. Ez a feltételezés azon a logikátlan és a spanyol piac jellemzőivel ellentétes feltételezésen alapul, amely szerint azok a nem lakossági ügyfelek, amelyeknek kereskedelmi banki szolgáltatásokat nyújtó bankra van szükségük, kötelesek lennének kölcsöneiket egy olyan új bank révén refinanszírozni, amely képes e szolgáltatásokat nyújtani.

142 Először is a felperesek előadják, hogy nem áll fenn kapcsolat a kölcsön és a folyószámla között, hogy pontatlan, hogy az adós vállalkozásnak minden igénye tekintetében egyetlen banki kapcsolata van, és hogy el kell ismerni a kölcsönfelvevők bankváltással szembeni rugalmatlanságát. Az értékelő iroda ezt elismerte a tisztázó dokumentumban, és a spanyol

bankoknak az ügyfeleikkel fennálló szoros kapcsolataira vagy a versenytárs bankok stratégiáira vonatkozó általános nyilatkozatokra támaszkodott, anélkül hogy megjelölte volna, hogy a Banco Popular azon vállalati ügyfelei, amelyek kölcsönt kaptak, milyen egyéb banki szolgáltatásokban részesültek, amelyeket migrálniuk kellett volna.

143 A 3. értékelésben az értékelő iroda úgy ítélte meg, hogy az előtörlesztés mértéke a felszámolási forgatókönyvben jelentősen magasabb lehet, mint egy működő bank esetében, mivel az erre képes ügyfelek hajlamosak lettek volna arra, hogy más pénzintézetekhez migráljanak, és a bankkal szemben fennálló adósságukat törlesszék, és a többi nagy spanyol bank is aktívan megpróbálhatta volna magához vonzani a felszámolás alatt álló bank legjobb ügyfeleit. Úgy ítélte meg, hogy ez a feltételezés még inkább igaz azon vállalati ügyfelek esetében, amelyeknek a mindennapi tevékenységeik irányítása érdekében olyan, teljes mértékben működő bankra kellett támaszkodniuk, amely képes olyan termékeket és szolgáltatásokat kínálni, mint a rulírozó hitelkeretek, egyéb beszedési megbízások, értékesítési pont funkció, és számos más olyan szolgáltatás, amelyet a Banco Popular a felszámolás alá kerülését követően nem tud tovább kínálni.

144 Azt is jelezte, hogy feltételezte, hogy valamennyi vállalati ügyfél migrál, kivéve a megfigyelési listán szereplő vállalkozásokat, amelyek valószínűleg nem képesek más banknál refinanszíroztatni magukat, valamint azon ingatlanfejlesztő társaságokat, amelyekhez a versenytárs bankoknak a szanálás időpontjában kevés érdeke fűződött.

145 A tisztázó dokumentumban az érintett részvényesek és hitelezők azon észrevételeit követően, amelyek szerint a teljesítő kölcsönök előtörlesztésének feltételezései túl magasnak tűnnek, az értékelő iroda a következőket állapította meg:

„Ezenfelül megállapítottuk, hogy a lakossági bank spanyol üzleti modellje az ügyfelekkel való szoros kapcsolatok kialakításán alapul. A Banco Popular felszámolásának e forgatókönyvében számos vállalati ügyfél folytatna üzleti megbeszéléseket más banki szolgáltatókkal, amelyek során az alternatív szervezet megfelelő helyzetben lenne ahhoz, hogy magához vonja a vállalati ügyfél kölcsöneit, valamint ügyleti banki tevékenységeit. A félreérthetőség elkerülése érdekében nem feltételezzük a két termék közötti operatív kapcsolatot. Mindazonáltal feltételezzük, hogy az ebből eredő kereskedelmi megbeszélések az ügyfél teljes banki igényét lefednék (függetlenül attól, hogy kereskedelmi ügyletekről vagy kölcsönökről van szó), és hogy a másik szolgáltató a lehető legtöbb új tevékenységet magához akarná vonni. Ezek a megbeszélések könnyebbek lehetnek, ha már létezik banki kapcsolat (több bankkal kapcsolatban álló ügyfelek). Különösen a Banco Popular állományába tartozó kkv-k és alacsonyabb árszínvonalú/alsóbb kategóriás franchise-ok véleményünk szerint stratégiai jelentőséggel bírtak volna a többi spanyol bank számára akkoriban, így a Banco Popular ügyfeleinek egy vagy több versenytárs általi megszerzésére irányuló proaktív stratégia a felszámolási forgatókönyv valószínű eredménye lett volna. E tekintetben úgy véljük, hogy a kölcsönök előtörlesztési szintjének emelkedését alátámasztó, a [3. értékelésben] ismertetett feltételezések észszerűek.”

146 Ezenkívül az érintett részvényesek és hitelezők arra utaló észrevételeire válaszul, hogy a kölcsönfelvevő tétlensége csökkentené az ügyfélmigráció szintjét, és hogy az ügyfelek magatartása nem mindig racionális, az értékelő iroda egyetértett abban, hogy ha egy folyamatos működési helyzetben felmerülő tényezőről lenne szó, a felszámolási forgatókönyv keretében nagyon eltérő lenne a helyzet. Emlékeztetett arra, hogy azok az ügyfelek, akik az ügyleti bankszolgáltatások tekintetében a Banco Populartól függnek, kénytelenek lennének bankot váltani, és még ha nem is lenne ügyleti kapcsolat, a szolgáltatási szintek fenntartása érdekében és adminisztratív kényelmi okokból valószínűleg egyidejűleg migrálnák kölcsöneiket.

147 Ebből következik, hogy a felperesek állításával ellentétben az a tény, hogy az értékelő iroda elismerte a kölcsön és a folyószámla közötti operatív kapcsolat hiányát, nem kérdőjelezi meg azon értékelését, miszerint a vállalati ügyfeleknek olyan bankra kell támaszkodniuk, amely termékek és szolgáltatások teljes skáláját kínálhatja számukra. Az a tény, hogy a Banco Popular a felszámolása miatt már nem képes e szolgáltatásokat nyújtani számukra, olyan körülmény, amely elősegítheti ezen ügyfélkör más bankokhoz való migrálását, és így a kölcsöneik előtörlesztését.

148 Ráadásul a 3. értékelésből nem tűnik ki, hogy az értékelő iroda abból a feltételezésből indult volna ki, hogy valamely vállalkozásnak minden igénye tekintetében csak egyetlen banki kapcsolata van. Így a felperesek nem állíthatják, hogy az értékelő iroda elismerte feltételezésének téves jellegét, amikor a tisztázó dokumentumban bizonyos észrevételekre válaszul elismerte a több bankkal fennálló kapcsolatok létezését. E tekintetben az értékelő iroda úgy ítélte meg, hogy az a tény, hogy a Banco Popular valamely ügyfele egy másik bankban rendelkezik számlával, olyan körülmény lehet, amely megkönnyítheti a kölcsöneik e másik szolgáltató általi átvételét, és így a teljesítő kölcsönök előtörlesztését.

149 Ezenkívül a felperesek állításával ellentétben az értékelő iroda a tisztázó dokumentumban nem ismerte el a kölcsönfelvevőknek a Banco Popular felszámolása esetén a bankváltással szembeni rugalmatlanságát.

150 Végül, mivel az értékelő iroda egyértelműen megjelölte, hogy a vállalati ügyfelek mely kategóriáit zárta ki a feltételezéséből, mivel nem képesek kölcsöneiket kiváltani, nem releváns az az érv, amellyel azt kifogásolják, hogy ezen iroda nem azonosította, hogy hány kölcsönfelvevő vállalati ügyfél vett igénybe más banki szolgáltatásokat.

151 Egyébiránt a felperesek a válaszban úgy érvelnek, hogy az értékelő iroda a „szoros banki kapcsolatokat” tekintette az előtörlesztések meghatározó tényezőjének az összes többi megfontolás felett, ideértve a hitelköltségeket is. Szerintük a nem lakossági ügyfelek, különösen a kkv-k a banki kapcsolataik jellegével szemben előnyben részesítik a hitelköltségeket.

152 Elegendő megállapítani, hogy a felperesek ezen érve nem veszi figyelembe a Banco Popular felszámolás alá kerülésének nemcsak a valamennyi banki szolgáltatás nyújtására való képtelenségére, hanem a versenytárs bankok magatartására gyakorolt következményeit sem. Közelebbről, az értékelő iroda a tisztázó dokumentumban jelezte, hogy a Banco Popular vállalati ügyfeleinek egy része, különösen a kkv-k, stratégiai érdekkel bírnak más spanyol bankok számára, amelyek felszámolás esetén ezen ügyfelek megszerzésére irányuló stratégiát alakíthatnának ki.

153 Következésképpen a felperesek nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely bizonyíthatná, hogy a spanyol üzleti ügyfeleknek a bankjukkal fennálló szoros kapcsolata nem minősül olyan releváns tényezőnek, amelyet az értékelő iroda figyelembe vehetett. A felperesek érvei nem hiteltelenítik az értékelő iroda által figyelembe vett azon feltevést, amely szerint a Banco Popular felszámolását követően azok az üzleti ügyfelek, akiknek a kereskedelmi ügyleteiket egy másik bankra kell átruházniuk, úgy döntenek, hogy kölcsöneiket is áthelyezik annak érdekében, hogy az összes banki szolgáltatást lefedő kapcsolatot tartsanak fenn.

154 Másodszor a felperesek lényegében az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkoznak, mivel az értékelő iroda nem szolgáltatott számszerű adatokat a vonatkozó kamatlábakról és az általa figyelembe vett felmondási díjakról.

155 A tisztázó dokumentumban a relatív kamatlábakra és az átruházási költségekre vonatkozó észrevételekre válaszul az értékelő iroda jelezte, hogy az előtörlesztési feltételezések megfogalmazása során figyelembe vette az ügyfél migrálási hajlandóságát (például a Banco Popular és más szolgáltatók között alkalmazott relatív kamatlábakat), az esetleges akadályokat (pl. átruházási költségek), valamint az ügyfél által más bankok számára az ügyfél kölcsöneinek refinanszírozására vonatkozó vizsgálat során képviselt vonzerőt (figyelembe véve a kölcsönfelvevő kockázati profilját, a hiteltörténetet, a szegmentációt, a pénzügyi helyzetet stb.). Jelezte, hogy megvizsgálta a relatív kamatlábakat, összehasonlítva a fennálló kölcsönök után fizetendő kamatlábat (a szolgáltatott adatok szerint) a felmondás időpontjában hasonló, új ügyletekre alkalmazott kamatlábbal, valamint a felmondási költségeket, ideértve a szerződésekből vett minta vizsgálatát is, annak érdekében, hogy megértse az egyes szabványszerződések esetében várható felmondási költségeket, valamint e szerződés felmondása hatásának mértékét.

156 Meg kell állapítani, hogy ez az indokolás elegendő annak megállapításához, hogy az értékelő iroda a 3. értékelésben ténylegesen figyelembe vette a Banco Popular és a többi bank által alkalmazott kamatlábakat, valamint a hitelátruházás költségeit. Ez a magyarázat megfelel a 2018/344 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikkének b) pontjában foglalt követelményeknek, amelyek szerint az értékelésnek tartalmaznia kell az alkalmazott legfőbb módszerek és feltételezések, továbbá annak magyarázatát, hogy az értékelés mennyire érzékeny ezen választások függvényében. Az értékelő irodának nem volt feladata, hogy a 3. értékelésben megjelöljön minden számszerű elemet és adatot, amelyre támaszkodott.

157 Ebből következik, hogy a felperesek nem hoztak fel egyetlen olyan érvet sem, amely hiteltelenítené az értékelő iroda által elfogadott azon feltevést, amely szerint a Banco Popular vállalati ügyfelei teljesítő hitelportfóliójának 80,23%-a előtörlesztés tárgyát képezné.

ii) A teljesítő jelzálogkölcsönökről

158 A felperesek azt állítják, hogy az értékelő iroda által elfogadott azon feltevés, amely szerint a Banco Popular jelzálogkölcsön-portfóliójának 33,55%-át 18 hónapon belül előtörlesztik, megalapozatlan általánosításokon alapul.

159 Először is a felperesek azt állítják, hogy a spanyol piacon a jelzálogkamatok érezhetően magasabbak voltak, mint az értékelő iroda által alkalmazott 1 és 1,2%-os kamatláb, és hivatkoznak a szakértői jelentésükre, amely a Banco de España 2018. júliusi statisztikai közlönyének adataira és az EKB-nak a Standard & Poor's által közzétett ilyen adataira utal. Azt állítják, hogy azon ügyfeleknek, akik 2%-os vagy annál alacsonyabb kamatot fizettek jelzálogkölcsönük után, ami megfelel az ilyen kölcsönök kamatlábának a spanyol piacon 2017 júniusában, nem állt érdekükben, hogy bankot váltsanak. A tisztázó dokumentumban az értékelő iroda nem vitatta sem ezen adatokat, sem azok relevanciáját, de nem releváns különbségtételt vezetett be a spanyol piacon 2017 júniusában alkalmazott kamatlábak és a jelzálog teljes időtartama alatt érvényes kamatlábak között.

160 A felperesek vitatják a jelzálog teljes időtartama alatt érvényes kamatlábak alkalmazását, mivel az ügyfelek nem e kamatláb alapján, hanem kizárólag a piacon eredetileg rendelkezésre álló kamatláb alapján döntöttek a jelzálogkölcsön felvételéről, és mivel az eredeti kamatlábak jellemzően alacsonyabbak, mint a kölcsön futamideje alatti átlagos kamatláb.

161 A 3. értékelésben az értékelő iroda úgy ítélte meg, hogy azok az ügyfelek, akik esetében a kölcsön és az e kölcsön révén vásárolt vagyontárgy értéke közötti arány (a továbbiakban: kölcsön/érték arány) kevesebb, mint 90%, és akik nem szerepelnek a megfigyelési listán, vagy azok, akik esetében a kölcsön futamideje meghaladja a 2 évet, valószínűbb, hogy migrálni kívánnak. Úgy ítélte meg, hogy a 80%-nál alacsonyabb kölcsön/érték arányú ügyfelek előtörlesztik a kölcsönüket, ha 1%-os vagy annál magasabb kamatot fizetnek, és a 80% és 90% közötti kölcsön/érték arányú ügyfelek a kölcsönt előtörlesztik, ha 1,2%-os vagy annál magasabb kamatot fizetnének.

162 Meg kell állapítani, hogy a felperesek azon érveit, amelyek az 1 és 1,2%-os kamatláb figyelembevételének vitatására irányulnak, a meghallgatáshoz való joggal kapcsolatos eljárás során már előterjesztették egyes érintett részvényesek és hitelezők.

163 E tekintetben a tisztázó dokumentumban az értékelő iroda jelezte, hogy az érintett részvényesek és hitelezők által hivatkozott, a Banco de España 2018. júliusi statisztikai közlönyének adatai és az EKB-nak a Standard & Poor's által közzétett ilyen adatai, amelyekre az érintett részvényesek és hitelezők hivatkoztak, eltérnek a 3. értékelésben használt adatoktól, mivel azok csak a jelzálog eredeti kamatlábát tükrözik.

164 Az értékelő iroda kifejtette, hogy a 3. értékelésben alkalmazott jelzálogkölcsön-kamatlábakat úgy számították ki, hogy összehasonlították a Banco Popular portfóliójának (fix és változó) kamatlábait a spanyol piacon 2017. június 6-án a fő jelzáloghitel-szolgáltatók által kínált kamatlábakkal. Ezenkívül jelezte, hogy a jelzálogkölcsön fennállásának teljes futamidejére (nem csak az eredeti futamidőre) érvényes kamatlábakat vette figyelembe, mivel Spanyolországban a jelzálogkölcsönök a kölcsön kezdetén általában eltérő kamatozásúak a szerződés futamidejének fennmaradó részéhez viszonyítva. Az értékelő cég megjegyezte, hogy ezeket a kamatlábakat a spanyol piacon akkoriban fennálló változó, illetve fix kamatozású jelzálogkölcsönök százalékos arányának átlagolásával számították ki, és ezeket a súlyokat megszorozták az új változó, illetve fix kamatozású jelzálogkölcsön-szerződések átlagos kamatkínálatával.

165 Ebből következik, hogy a felperesek nem hivatkozhatnak arra, hogy az értékelő cég nem vitatta a Banco de España 2018. júliusi statisztikai közlönyén alapuló adataikat és az EKB-nak a Standard & Poor's által közzétett ilyen adatokat. Egyértelművé tette, hogy mivel ezek az adatok nem tükrözik a jelzálogkölcsön kamatlábát a kölcsön teljes futamideje alatt, ezért azokat nem vették figyelembe a 3. értékelés során.

166 Ezenkívül a felperesek azon állítása, amely szerint az ügyfelek kizárólag a kölcsön eredeti kamatlábát veszik figyelembe, a jelzálogkölcsön teljes futamideje alatt alkalmazandó kamatlábat nem, semmilyen konkrét bizonyítékon nem alapul. Amint arra az ESZT rámutat, ennek az állításnak ellentmond a felperesek azon érve is, amely szerint az ügyfelek arra törekszenek, hogy „hosszú távon alacsonyabb átlagos kamatlábat érjenek el".

167 Ugyanígy semmilyen bizonyíték nem támasztja alá a felperesek azon állítását, amely szerint az eredeti kamatlábak jellemzően alacsonyabbak voltak, mint a kölcsön futamidejére vonatkozó átlagos kamatláb.

168 Ebből következik, hogy a felperesek érvei kizárólag abban állnak, hogy saját feltevéseiket terjesztik elő annak érdekében, hogy ellentmondjanak a 3. értékelésben alkalmazott feltevéseknek, és nem alkalmasak arra, hogy hiteltelenítsék az értékelő iroda által végzett értékelést. Egyébiránt ezek az

érvek nem veszik figyelembe az egyéb tényezőket, mint például a kölcsön/érték arányt és a kölcsön futamidejét, amelyeket az értékelő iroda számba vett annak megállapítása érdekében, hogy melyek azok a jelzálogkölcsönök, amelyek előtörlesztés tárgyát képeznék.

169 Másodszor a felperesek vitatják az értékelő iroda azon értékelését, amely szerint a jelzálogkölcsön előtörlesztésének költségei nem minősülnek releváns tényezőnek, és úgy vélik, hogy ezen iroda tévesen zárta ki az új jelzálogkölcsön felvételével kapcsolatos költségeket.

170 A tisztázó dokumentumban az értékelő iroda jelezte, hogy az előtörlesztési feltételezések kidolgozása során figyelembe vett minden olyan tényezőt, amely hatással lehetett az ügyfelek más szervezethez való migrálásának folyamatára, mind az ajánlat szempontjából, mint az ügyfél hitelminősége vagy a garanciák rendelkezésre állása, mind pedig a kereslet szempontjából, vagyis a Banco Populárnál meglévő jelzálogkölcsönök megszüntetésével járó költségek hatása, valamint az új jelzálogkölcsönök más szolgáltatóktól történő felvételéhez kapcsolódó költségek.

171 Emlékeztetett a 3. értékelésben szereplő értékelésére, amely szerint nincs akadálya annak, hogy egy ügyfél a jelzálogkölcsönét egy másik szolgáltatóhoz vigye át, annak ellenére, hogy bizonyos kölcsönök előtörlesztési költségekkel járnak. Úgy ítélte meg, hogy a Banco Populárnál betétekkel rendelkező ügyfeleknek más szolgáltatót kell találniuk e betétek számára, és valószínű, hogy e szolgáltatók ösztönöznék és egyszerűsítenék a többi termékük átvitelének folyamatát. Következésképpen nem tekintette úgy, hogy e költségek visszatartanák az ügyfeleket a jelzálogkölcsönük átvitelétől. Úgy ítélte meg továbbá, hogy előfordulhat, hogy a felszámoló nem tudja érvényesíteni az előtörlesztés költségeit, ha az ügyfelek úgy minősülnek, hogy a Banco Popular felszámolás nyomán felmerülő működési nehézségei miatt kell szolgáltatót váltaniuk. Végül e költségeket a Banco Populart elhagyó valamennyi ügyfél esetében körülbelül 40 millió euróra értékelte, tehát nem foglalta bele az azokhoz kapcsolódó bevételeket.

172 Ez utóbbi kérdést illetően az értékelő iroda a tisztázó dokumentumban azt is jelezte, hogy megvizsgált egy ügyletekből vett mintát annak érdekében, hogy megértse a Banco Popular által kötött szerződésekben szereplő standard megszüntetési költségeket, és hogy ebből azt a következtetést vonta le, hogy azok a piaci ársávokban helyezkednek el.

173 Ebből következik, hogy a felperesek nem állíthatják megalapozottan, hogy az értékelő iroda a jelzálogkölcsönök előtörlesztésével kapcsolatos feltételezések értékelése során nem vette figyelembe az e kölcsönök más bankhoz történő migrálásához kapcsolódó költségeket.

174 Egyébiránt a felperesek annak állítására szorítkoznak, hogy az értékelő iroda által az előtörlesztés költségeinek figyelmen kívül hagyása érdekében adott magyarázatok felületesek, és semmilyen magyarázattal nem szolgáltak az új kölcsön felvételéhez kapcsolódó költségek kizárását illetően. Úgy vélik, hogy a versenytárs bankok ösztönző intézkedéseire alapított magyarázat pusztán spekulatív, hogy a felszámoló nem mondana le az előtörlesztési költségek behajtásáról, és jóllehet összességében a 40 millió euró összeg nem jelentős, a vizsgálatot egyedi szinten kellett volna elvégezni.

175 Elegendő megállapítani, hogy az értékelő iroda magyarázatai nem annak bizonyítására irányultak, hogy a jelzálogkölcsönök más bankhoz történő migrálásához kapcsolódó költségeket nem kellett figyelembe venni, hanem hogy azok nem voltak visszatartó erejűek. A felperesek érvei olyan puszta állításokon alapulnak, amelyek nem bizonyítják az értékelő iroda által figyelembe vett feltételezések nyilvánvalóan téves jellegét.

176 Ebből következik, hogy a felperesek nem hoztak fel egyetlen olyan érvet sem, amely alkalmas lenne arra, hogy hiteltelenítse az értékelő iroda által elfogadott azon feltevést, amely szerint a Banco Popular teljesítő jelzálogkölcsön-portfóliójának 33,55%-a előtörlesztés tárgyát képezné.

177 A második kifogás elemzéséből kitűnik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az ESZT nyilvánvaló hibát követett el, amikor a megtámadott határozatban úgy ítélte meg, hogy az értékelő iroda a tisztázó dokumentumban „megfelelő érveket adott elő” a teljesítő kölcsönök „előtörlesztési szintjének növekedésével kapcsolatos feltételezései alapján”. Ennélfogva a második kifogást el kell utasítani.

3) A harmadik kifogásról, amely a fennmaradó teljesítő kölcsönök újabb fizetési elmaradásaira vonatkozik

178 A felperesek jelzik, hogy nem vitatják a fennmaradó, teljesítő kölcsönök felszámolásából várható megtérülések számítási módszerét, vagyis a portfólióban a nem teljesítő kölcsönökké átminősített és az előtörlesztési esetekből eredő kölcsönök levonása után fennmaradó kölcsönök, és hogy egyetértenek azzal, hogy e kölcsönök egy része a futamidő alatt nem teljesítővé válik. Ugyanakkor azzal érvelnek, hogy az értékelő iroda semmilyen alapot nem adott a 3. értékelésben szereplő azon feltevésre, amely szerint fizetésképtelenség esetén az újabb fizetési elmaradások körében „jelentős növekedés” lenne.

179 A felperesek a 3. értékelésben szereplő táblázat kivonatára hivatkoznak, amely a Banco Popular eszközei értékesítésével kapcsolatban az értékelő iroda által alkalmazott stratégia összefoglalását tartalmazza, amely szerint „[a] teljesítő kölcsönök portfólióját a felszámolási időszak végéig fel kell számolni, figyelemmel azok hozamára, az előtörlesztési arány jelentős növekedésére és az újabb fizetési elmaradásokra, amelyeket a fennmaradó portfólió végső értékesítése követ”.

180 Ebből kitűnik, hogy az értékelő iroda a teljesítő kölcsönök előtörlesztési arányának jelentős növekedésére hivatkozott, nem pedig a fennmaradó, teljesítő kölcsönök újabb fizetési elmaradására.

181 Ennélfogva az ESZT-hez hasonlóan elegendő rámutatni arra, hogy a felperesek ezen érve a 3. értékelés téves értelmezésén alapul.

182 Ennélfogva a harmadik kifogást el kell utasítani.

4) A negyedik kifogásról, amely a teljesítő hitelportfólió fennmaradó részének értékesítésére vonatkozó leszámítolási kamatlábra vonatkozik

183 A felperesek rámutatnak, hogy a hétéves feltételezett felszámolási forgatókönyv keretében az értékelő iroda a teljesítő hitelportfólió fennmaradó részének („rump”) értékesítésére olyan leszámítolási kamatlábat alkalmazott, amely a legjobb esetre szóló 5,1% és a legrosszabb esetre szóló 6,1% közé esett, anélkül hogy megmagyarázta volna ezt az 1%-os különbséget.

184 A 3. értékelésben az értékelő iroda jelezte, hogy az egyes forgatókönyvekben a felszámolási időszak végén alkalmazott leszámítolási kamatláb az egyes eszközkategóriákra vonatkozóan a felszámolás időpontjában előre jelzett kockázati profil alapján a spanyol piacon megkövetelt megtérülési rátát tükrözte, ami kiigazításokat igényelt. Az értékelő iroda megjelölte, hogy mely elemek alapján

végezte el e kiigazításokat. Kifejtette, hogy a különböző felszámolási forgatókönyvekben alkalmazott különböző leszámítolási kamatlábak a portfólió különböző eszközosztályai és azok feltételezett leszámítolási kamatlábai kombinációjának alakulását tükrözik.

185 Márpedig elegendő megállapítani, hogy ezek a felperesek által nem vitatott magyarázatok elegendőek annak igazolásához, hogy a fennmaradó teljesítő hitelportfólió eladásakor a legjobb és a legrosszabb esetre eltérő leszámítolási kamatlábat vegyenek figyelembe minden egyes időbeli alternatív forgatókönyvek esetében.

186 Egyébiránt a felperesek által a szakértői jelentésükre tett hivatkozást illetően, amely 5%-os maximális leszámítolási kamatlábat feltételez, emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 66–70. pontból kitűnik, hogy a felperesek szakértői jelentésében végzett elemzéssel való összehasonlítás nem releváns annak meghatározása szempontjából, hogy az értékelő iroda nyilvánvaló értékelési hibákat követett-e el a 3. értékelésben.

187 Ebből következik, hogy a negyedik kifogást el kell utasítani.

188 A második rész elemzéséből kitűnik, hogy a felperesek nem hoztak fel olyan érveket, amelyek alkalmasak lennének arra, hogy hiteltelenítsék az értékelő iroda értékeléseit a Banco Popular teljesítő hitelportfóliójának értékbecslése vonatkozásában. Nem bizonyították tehát, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor a megtámadott határozatban ezekre az értékelésekre támaszkodott.

189 Ennélfogva a második részt el kell utasítani.

c) A harmadik részről, amely a nem teljesítő kölcsönök értékelésére vonatkozik

190 A felperesek azt állítják, hogy a nemteljesítő kölcsönök megtérülésének becslése a 3. értékelésben következetlen és megalapozatlan feltételezéseken alapul, és összeegyeztethetetlen a referenciaadatokkal, ami e megtérülés alulbecsléséhez vezetett.

191 Először is a felperesek vitatják a 3. értékelésben elfogadott azon feltevést, amely szerint minden nemteljesítő hitelt a felszámolást követő 18 hónapon belül értékesítenek. Azt állítják, hogy a nemteljesítő kölcsönök portfóliója elsősorban ingatlaneszközökkel fedezett kölcsönökből áll, és így annak értékét a mögötte álló ingatlanvagyon értéke határozza meg. A 3. értékelésben az értékelő iroda – elismerve, hogy a biztosított nemteljesítő kölcsönök értékelésének fő kritériuma az átvett eszközök értékesítéséből származó összegek megtérülése – következetlen megközelítést alkalmazott, amikor a nemteljesítő kölcsönök és az ingatlaneszközök esetében eltérő optimális átruházási időszakot vett alapul.

192 A 3. értékelésben az értékelő iroda jelezte, hogy a számba vett felszámolási stratégia a nemteljesítő kölcsönök portfóliójának a lehető legrövidebb időn belül történő értékesítését jelentette annak érdekében, hogy elkerülhető legyen a bank helyzetének további romlása, és figyelemmel az ezen eszközök tekintetében a spanyol piac „étvágyát”, és hogy ez összhangban volt az egyéb banki felszámolások során szerzett tapasztalatokkal. Úgy ítélte meg, hogy a nemteljesítő kölcsönöket feltehetően 2018 decemberében, azaz hozzávetőleg 18 hónappal a – három alternatív, 18 hónapos, 3 éves és 7 éves forgatókönyv szerinti – szanálás kezdő időpontja után értékesítenék.

193 Miután az érintett részvényesek és hitelezők a meghallgatáshoz való jogra vonatkozó eljárásban észrevételeket tettek, és azzal érveltek, hogy a nemteljesítő kölcsönök átruházásának hosszabb időtartama magasabb értékesítési bevételt tesz lehetővé, az értékelő iroda a tisztázó dokumentumban jelezte, hogy a 3. értékelés kidolgozása során figyelembe vették azt a feltételezést, hogy a Banco Popular hosszabb ideig megtartja a nemteljesítő kölcsönöket. Fenntartotta azonban, hogy a nemteljesítő kölcsönök portfóliójának 18 hónapos időszakra vonatkozó elidegenítési ütemterve továbbra is a legmegfelelőbb.

194 E tekintetben az értékelő iroda úgy ítélte meg, hogy hosszabb időszak alatt a jelentősebb megtérülések bizonytalanok, míg a felszámolási csoport fenntartásához kapcsolódó költségek (figyelemmel a kulcsfontosságú személyzet távozásához kapcsolódó kockázatra, amely növeli az esetleges hatékonysági hiány szintjét), valamint más tényezők, mint például az, hogy a kölcsönfelvevők vonakodnak tárgyalni egy fizetésképtelen bankkal, bizonyosabbak. Ezenkívül az értékelő iroda jelezte, hogy egy hosszabb idő is növeli a makrogazdasági kockázatot, különösen amiatt, hogy 2017 második felében aktív piaca volt a nemteljesítő kölcsönöknek, és úgy ítélte meg, hogy nem valószínű, hogy egy felszámoló olyan kedvező körülményekre spekulálna, amelyek hosszú időn keresztül fennmaradnak (különösen a Banco Popular felszámolását követő, potenciálisan jelentős makrogazdasági eltolódás összefüggésében). Ezért arra a következtetésre jutott, hogy a viszonylag rövid távú értékesítés végül előnyösebb, és nem okozna olyan vevőkapacitási problémákat, amelyek befolyásolnák az elért értékesítési eredmények szintjét.

195 A megtámadott határozatban az ESZT megemlítette az értékelő iroda e magyarázatait, és jóváhagyta azokat.

196 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a tisztázó dokumentumban az értékelő iroda kifejtette, hogy a 3. értékelésben alkalmazott módszertant illetően dinamikus forgatókönyvet fogadott el, amelyet olyan módszerként határoztak meg, amely a felszámolás során különböző eszközértékesítési időpontokat határoz meg, és amely ezt követően többek között az eszközértékesítés időpontjától függően meghatározza az eszközök értékét. Így jelezte, hogy az egyes alternatív időbeli forgatókönyvek esetében optimális elidegenítési stratégiát és időszakot vett figyelembe a különböző eszközkategóriák értékesítésének maximalizálása érdekében, azok mögöttes jellegétől és likviditásától függően.

197 Márpedig a felperesek nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely alkalmas lenne e módszertan megkérdőjelezésére.

198 Ily módon, még ha a Banco Popular nemteljesítő hitelportfóliójának 66,6%-át ingatlaneszközök garantálták is, ezek a kölcsönök és ingatlaneszközök nem tartoznak ugyanabba az eszközkategóriába, és felszámolás keretében történő átruházásuk nem ugyanazon stratégiának felel meg.

199 Az a tény, hogy a garantált nemteljesítő kölcsönök értékét az ingatlanbiztosítékok értékével fedezik, kétségkívül az értékelésük fő tényezője. Ugyanakkor nem releváns azon kérdés szempontjából, hogy melyik a legmegfelelőbb határidő e kölcsönök megtérülésének maximalizálására.

200 Ennélfogva a felperesek nem hivatkozhatnak arra, hogy következetlenség áll fenn a nemteljesítő kölcsönök és az ingatlaneszközök tekintetében eltérő elidegenítési időszak figyelembevétele során.

201 A felperesek nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely megkérdőjelezhetné a tisztázó dokumentum fenti 194. pontban említett magyarázatait, amelyek megjelölték azokat az okokat, amelyek miatt e kölcsönök megtérülésének maximalizálása együtt járt e kölcsönöknek a felszámolás kezdő időpontját követő rövid időn belüli átruházásával.

202 A felperesek ugyanis annak előadása érdekében, hogy a hosszabb elidegenítési időszak magasabb megtérülést tett volna lehetővé, csupán az értékelő iroda megközelítésében a nemteljesítő kölcsönök portfóliójának átruházása és az ingatlaneszközök átruházása között a makrogazdasági kockázatok tekintetében mutatkozó állítólagos különbségekre hivatkoznak, vagy azt jelzik, hogy szakértőik eltérő véleménnyel rendelkeznek a nemteljesítő hitelportfólió fenntartási költségeiről és a nemteljesítő kölcsönfelvevők tárgyalási hajlandóságának hiányáról. Márpedig sem az ingatlaneszközök értékelésével, sem pedig a szakértői jelentésükben szereplő értékelésekkel való összehasonlítás nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az értékelő iroda nyilvánvaló értékelési hibát követett el a 18 hónapos elidegenítési időszak figyelembevételét illetően.

203 Másodszor a felperesek azt állítják, hogy a nemteljesítő kölcsönök megtérülésére vonatkozó becslés nem áll összhangban a referenciaadatokkal. Azzal érvelnek, hogy a 3. értékelésben megállapított 16%-os belső megtérülési ráta (IRR) indokolatlanul magas, aminek következtében csökkent a nemteljesítő hitelportfólió ára.

204 Előadják, hogy az értékelő iroda kizárta az IRR-re vonatkozó tényleges piaci adatokat az átruházási eljárás „alacsonyabb minőségére”, valamint arra támaszkodva, hogy a felszámoló nem képes „nyilatkozatokat és biztosítékokat nyújtani”. Ezek az állítások azt feltételezik, hogy a felszámoló rosszul kezeli a felszámolást, megsértve ezzel a 22/2003. sz. törvény követelményeit. Ráadásul a szakértőik által végzett piackutatások azt mutatják, hogy a nyilatkozatok és a garanciák hiánya korlátozott hatással van az IRR-re.

205 A 3. értékelésben az értékelő iroda a következőket jelezte:

„IRR: feltételeztük, hogy a [biztosított nemteljesítő kölcsönök] ilyen típusú portfóliói iránt érdeklődő, nehéz helyzetben lévő befektetők a kedvező esetre szóló 16% és a kedvezőtlen esetre szóló 20% közötti IRR-ekre tartanának igényt, amelyek magasabbak a piacon megfigyelhetőnél, mivel egy nemteljesítő hitelportfólió értékesítésekor felszámolási forgatókönyv esetén figyelembe kellene venni a következőket:

– a folyamatok és a potenciális vásárlóknak nyújtott információk minőségi szintje várhatóan alacsonyabb;

– az eladó (a felszámoló) nem képes az adásvételi szerződésben nyilatkozatot és biztosítékot nyújtani.”

206 Egyrészt elegendő megjegyezni, hogy az értékelő iroda nem állította, hogy az információk hiánya a felszámolónak tudható be, vagy hogy az utóbbi részéről a legcsekélyebb vagyonkezelési hibát is feltételezi. Másrészt a felperesek megelégszenek azzal, hogy szakértőik véleményét az általuk végzett állítólagos piackutatásokat követően átveszik, anélkül hogy bármilyen pontosítást tennének e tanulmányok jellegére vagy azok eredményére vonatkozóan. Emiatt ezeket az érveket el kell utasítani.

207 Egyébiránt, amint arra az ESZT rámutat, a tényleges piaci adatok nem szolgálhatnak referenciaadatokként egy feltételezett fizetésképtelenségi eljárás keretében, és kiigazításokat igényelnek a felszámolással kapcsolatos – többek között adminisztratív – nehézségek figyelembevétele érdekében.

208 Ebből következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az ESZT és az értékelő iroda nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el a nemteljesítő kölcsönök értékelését illetően.

209 A harmadik rész elemzéséből kitűnik, hogy a felperesek nem hoztak fel olyan érveket, amelyek alkalmasak lennének arra, hogy hiteltelenítsék az értékelő iroda értékeléseit a Banco Popular nemteljesítő hitelportfóliójának értékbecslése vonatkozásában. Nem bizonyították tehát, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor a megtámadott határozatban ezekre az értékelésekre támaszkodott.

210 Ennélfogva a harmadik részt el kell utasítani.

d) A negyedik részről, amely az ingatlaneszközök értékelésére vonatkozik

211 A felperesek előadják, hogy a Banco Popular közvetett tulajdonában álló ingatlaneszközöknek az értékelő iroda által végzett értékelése következetlen feltételezéseken alapul, és hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibákat követett el, amelyek az ezen eszközökhöz kapcsolódó megtérülések alulbecsléséhez vezettek.

212 A felperesek azt állítják, hogy az értékelő iroda által elfogadott azon feltevés, amely szerint a Banco Popular közvetett tulajdonában álló ingatlaneszközöket, vagyis az ingatlankezelő leányvállalatokat 18 hónapos gyorsított határidőn belül értékesítik, függetlenül attól, hogy milyen felszámolási forgatókönyvet terveznek, ellentmondásban áll a Banco Popular közvetlen tulajdonában álló ingatlaneszközökre vonatkozó értékelésével, amelyek átruházása a felszámolási időszak egészére elosztva történik a megtérülés maximalizálása érdekében.

213 Azt is előadják, hogy az értékelő iroda nem számszerűsítette, az ESZT pedig nem vette figyelembe a Banco Popular közvetlen tulajdonában álló ingatlaneszközök esetében figyelembe vett időszaknak megfelelő hosszabb átruházási időszak alatt elérhető megtérüléseket. A felperesek a szakértői jelentésük alapján vitatják az értékelő iroda által a tisztázó dokumentumban előadott indokokat, amelyek alapján úgy ítélte meg, hogy az ingatlankezelő leányvállalatok esetében hosszabb átruházási időszak nem teszi lehetővé a megtérülés maximalizálását.

214 A megtámadott határozatban az ESZT rámutatott, hogy egyes érintett részvényesek és hitelezők a meghallgatáshoz való jogra vonatkozó eljárás során arra hivatkoztak, hogy az értékelő iroda által az ingatlankezelő leányvállalatok tekintetében javasolt felszámolási stratégia nem megfelelő és összeegyeztethetetlen a 3. értékelésben szereplő, a Banco Popular közvetlen tulajdonában lévő ingatlaneszközökre vonatkozó információkkal. Azt állították, hogy az értékesítési eredményeket maximalizálni lehetne az eszközöknek a teljes felszámolási időszakra elhúzódó rendezett átruházásának köszönhetően, és hogy a 18 hónapos időszakot szükségtelenül felgyorsították, ami a megtérülések jelentős alulbecsléséhez vezetett.

215 Az ESZT jelezte – amint azt a tisztázó dokumentum kifejti –, hogy az ingatlankezelő leányvállalatok esetében az értékelő iroda úgy ítélte meg, hogy az ingatlankezelő leányvállalatok működés közben történő eladása a felszámolás első 18 hónapjában az optimális értékesítési stratégiát jelentik. Az ESZT rámutatott arra, hogy az a tény, hogy az ingatlankezelő

leányvállalatokat működő vállalkozásoknak, nem pedig ingatlanok egyszerű tulajdonosainak tekintették, lehetővé tette, hogy ezekből a leányvállalatokból az eladásuk esetén gyorsabban és rendezettebb módon, az ingatlanárak nehézségei és a piaci kapacitás telítődése nélkül lehessen megtérüléshez jutni. Hozzátette, hogy bár az értékelő iroda más stratégiákat is figyelembe vett, ideértve azt a célt is, hogy a Banco Popular tartsa meg a szervezeteket, és maga állapítsa meg az eszközök értékét, vagy hogy az átruházásokat hosszabb időszakra ossza el, e stratégiák bonyolultabb és tőkeigényes folyamathoz, valamint olyan további költségekhez és kockázatokhoz vezettek volna, amelyeket a felszámoló – a magasabb megtérülés elérésének bizonyossága nélkül – feltehetően nem vállalt volna.

216 E tekintetben a tisztázó dokumentumban az értékelő iroda kifejtette azokat az indokokat, amelyek miatt a 3. értékelésben nem fogadott el egy hosszabb időszakra vonatkozó, az ingatlankezelő leányvállalatok átruházására irányuló stratégiát. Az értékelő iroda a következőket jelezte:

„[A 3. értékelés] kidolgozása során más stratégiákat is figyelembe vettünk, beleértve azt a célt is, hogy a Banco Popular hosszabb időszakra tartsa meg a szervezeteket, és maga számítsa ki az eszközöket, vagy hosszabb időszakra ossza el az értékesítéseket; mindazonáltal egy esetlegesen tőkeigényesebb és irányítási szempontból bonyolultabb folyamatról lenne szó a Banco Popular felszámolása miatt. Pontosabban, az eszközök átruházásáig a szervezeteknél ezenkívül finanszírozási igények léphetnek fel, továbbá a Banco Popular fizetésképtelenségével és az eszközök értékére gyakorolt potenciális makrogazdasági hatással összefüggésben az ilyen stratégia a felszámolót további kockázatnak tenné ki (beleértve a működési szempontot is), amelyet véleményünk szerint a felszámoló feltehetően nem vállalt volna. Továbbá, figyelembe véve a többletköltségeket és a további kockázatokat, úgy véltük, hogy az ilyen szervezetek értékesítésére vonatkozó hosszabb idő negatív hatással lehet az elérhető összegre, figyelembe véve az anyavállalat felszámolási eljárásának az ilyen szervezetek irányítására gyakorolt lehetséges hatását. Ezenkívül az, ha nem következik be az ingatlankezelő leányvállalatok eladása a felszámolási ütemterv végéig, magasabb felszámolási költségekkel, valamint magasabb irányítási és üzemeltetési költségekkel járna, és nem vezetne feltétlenül magasabb megtérüléshez.”

217 Ebből kitűnik, hogy az értékelő iroda kifejtette, hogy mivel a Banco Popular ingatlankezelő leányvállalatainak átruházását folyamatosan működő vállalkozásként, nem pedig közvetett tulajdonban lévő ingatlaneszközökként vette figyelembe, a 18 hónapnál hosszabb időszakra nyúló átruházás nem tette lehetővé a megtérülések maximalizálását.

218 E tekintetben a felperesek azt állítják, hogy az értékelő iroda által előadott igazolások mind a Banco Popular közvetett tulajdonában lévő ingatlaneszközökre, mind pedig a közvetlen tulajdonában álló ingatlaneszközökre vonatkoztak. Vitatják, hogy a közvetett tulajdonban lévő ingatlaneszközök kezelése többletköltségekkel járna, mivel szakértőik szerint a felszámoló igénybe vette volna az ingatlankezelő leányvállalatok szakértelmét, amelyek segítették volna az ingatlaneszközökkel kapcsolatos kockázatok kezelésében. A felperesek jelzik, hogy nincs tudomásuk arról, melyek lennének az értékelő iroda által hivatkozott sajátos finanszírozási igények.

219 Meg kell állapítani, hogy ezek az érvek nem elegendőek ahhoz, hogy megkérdőjelezzék az ESZT és az értékelő iroda által nyújtott azon magyarázatokat, amelyek szerint az ingatlankezelő leányvállalatok hosszabb időszakra történő, közvetett tulajdonban álló ingatlaneszközökként történő átruházása növelné mind az e leányvállalatok működéséhez, mind pedig a felszámoláshoz kapcsolódó költségeket, valamint a kockázatokat, figyelemmel többek között az ingatlanpiac telítettségének kockázatára, és így az nem tette lehetővé a megtérülések maximalizálását.

220 Ezenkívül a felperesek érvei nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy az értékelő iroda nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor a Banco Popular ingatlankezelő leányvállalatainak mint működő vállalkozásoknak az átruházását vette figyelembe. Az a tény, hogy a szakértői jelentésük szerint egy másik stratégia is elképzelhető volt, nevezetesen e leányvállalatoknak mint közvetett tulajdonában álló ingatlaneszközöknek az átruházása, nem elegendő ahhoz, hogy hiteltelenítsék az értékelő iroda által elfogadott feltevést.

221 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a fenti 196. és 197. pontban megállapításra került – a felperesek nem vitatják az értékelő iroda által elfogadott értékelési módszertant, amely szerint a különböző eszközkategóriák értékesítésének maximalizálása érdekében az értékelési iroda az átruházás optimális stratégiáját és határidejét vette figyelembe, azok mögöttes jellegétől és likviditásától függően.

222 Így a felperesek nem állíthatják megalapozottan, hogy ellentmondásos a különböző átruházási időtartamok figyelembevétele az eszközök két különböző kategóriája, vagyis az ingatlankezelő leányvállalatok mint folyamatosan működő vállalkozások és a közvetlenül a Banco Popular tulajdonában lévő ingatlaneszközök tekintetében.

223 Ezenkívül, mivel az értékelő iroda igazolta azokat az okokat, amelyek miatt az ingatlankezelő leányvállalatok mint közvetett tulajdonban álló ingatlaneszközök átruházása nem tette volna lehetővé magasabb megtérülés elérését, a felperesek tévesen róják fel neki, hogy nem számszerűsítette az ilyen feltevésből eredő megtérüléseket.

224 Végül meg kell állapítani, hogy a felperesi érvek, valamint a szakértői jelentés, amelyekre a felperesek támaszkodnak, és amelyek azt kívánják bizonyítani, hogy az értékelő irodának hosszabb átruházási időszakot kellett volna figyelembe vennie, azon a feltételezésen alapulnak, hogy az ingatlankezelő leányvállalatokat a Banco Popular közvetett tulajdonában lévő ingatlaneszközökként ruházzák át. Ezek az érvek tehát nem alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék az értékelő iroda azon értékelését, amely az ingatlankezelő leányvállalatok mint folyamatosan működő vállalkozások átruházásának időtartamára vonatkozik.

225 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesek nem állítják, hogy a Banco Popular ingatlankezelő leányvállalatainak működő vállalkozásokként történő átruházásának feltételezése esetében a 18 hónapos átruházási időszak figyelembevétele téves lenne.

226 Ebből következik, hogy a felperesek nem hoztak fel olyan érveket, amelyek alkalmasak lennének arra, hogy hiteltelenítsék az értékelő iroda értékeléseit a Banco Popular ingatlankezelő leányvállalatainak értékbecslése vonatkozásában. Nem bizonyították tehát, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor a megtámadott határozatban ezekre az értékelésekre támaszkodott.

227 Ennélfogva a negyedik részt el kell utasítani.

e) Az ötödik részről, amely a jogi kockázatok értékelésére vonatkozik

228 A felperesek előadják, hogy a jogi kockázatoknak a 3. értékelésben szereplő becslése, amely a legjobb esetre szóló 1,8 milliárd eurótól a legrosszabb esetre szóló 3,5 milliárd euróig terjedő igen széles tartományba esik, téves jogalkalmazásból és nyilvánvaló értékelési hibákból ered, és a jogi kockázatokra képzett tartalékok önkényes túlbecsléséhez, valamint a megtérülések szintjének csökkenéséhez vezetett.

229 A 3. értékelésben az értékelő iroda ismertette a jogi kockázatok értékelésére vonatkozó általános megközelítését. Jelezte, hogy ellenőrizte a Banco Popular pénzügyi kimutatásait, és a bank belső jogi csoportjával együtt megvizsgálta, hogy a becsléseket felül kell-e vizsgálni, vagy hogy a bank felszámolása esetén további követelések merülhetnek-e fel. Kifejtette, hogy a pénzügyi kimutatásokban szereplő jogi kockázatokat saját feltételezéseinek felhasználásával újraszámította a bank által szolgáltatott információk alapján, adott esetben figyelembe véve a meglévő ítélkezési gyakorlatot. Megjegyezte, hogy a fizetésképtelenség megállapítása nem akadályozta meg a feleket abban, hogy újabb követeléseket jelentsenek be, az egyéb helyzetekkel kapcsolatos tapasztalatai ugyanis azt mutatják, hogy a felszámolási forgatókönyvben esetlegesen jelentős és addig előre nem látható további követelések merülhetnek fel, mivel az ügyfelek, a hitelezők vagy a részvényesek megpróbálják maximalizálni a megtérülési kilátásaikat. Azt is kifejtette, hogy mint minden bírósági eljárás esetében, nem lehet előre látni, hogy a bíróságok hogyan fogják figyelembe venni a bejelentett követeléseket, különösen azokat, amelyek akkor tisztán hipotetikusak. E körülmények között úgy ítélte meg, hogy elemzése a lehetséges jogi kockázatoknak az értékbecslés szempontjából történő körültekintő értékelésének tekinthető.

230 Az alkalmazott módszertant és feltevéseket illetően az értékelő iroda kifejtette, hogy feltételezte, hogy a fő jogi kockázatok szerepelnek a Banco Popular pénzügyi kimutatásaiban, és megvizsgálta a bank által megfogalmazott feltételezéseket, és újraszámította a követelhető potenciális összeget. Kifejtette, hogy elemzésébe belefoglalta a tőkeemelésekhez kapcsolódó követelésekkel összefüggésben egy felszámolási forgatókönyv keretében felmerülő kockázatot, az ágazatra vonatkozó ismeretei alapján.

231 Az értékelő iroda ezt követően kifejtette, hogy milyen módszert alkalmazott a jogi kockázatok egyes kategóriáinak, vagyis a jelzálogkölcsönök minimális kamatlábára vonatkozó kikötéseknek, a kötelezően átváltható kötvényeknek, a jelzálogkölcsönökkel kapcsolatos költségeknek, a Banco Popular 2012. és 2016. évi tőkeemelésének, valamint az ingatlanfejlesztési garanciáknak az értékelésére.

232 Először is a felperesek azzal érvelnek, hogy az értékelő iroda megközelítése nem felel meg a spanyol jognak. A-nak a keresetlevélhez csatolt tanúvallomására támaszkodva azt állítják, hogy a spanyol jog szerinti rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében a felszámoló általában nem képez tartalékot a felszámolás alatt álló szervezettel szembeni folyamatban lévő követelések vagy potenciális követelések tekintetében. A spanyol jog megakadályozza, hogy a felszámoló spekuláljon a nem konkretizált követelések majdani eredményére annak érdekében, hogy ne okozzon kárt a meglévő hitelezőknek. A felszámoló kivételes esetben tartalékot képezhet a már nyilvántartásba vett, függőben lévő követelés értéke erejéig, ha úgy ítéli meg, hogy nagyon valószínű, hogy a követelés megállapítást nyer, de a még nyilvántartásba nem vett követeléseket nem értékeli azon kötelezettségével összhangban, hogy maximalizálja a megtérülést a meglévő hitelezők számára.

233 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a felperesek ezen érve tanújuk, A puszta állításain alapul, aki kifejezetten nem tesz említést a spanyol jogszabályok egyetlen rendelkezéséről sem.

234 Ezenkívül, amint arra az ESZT rámutat, a 22/2003. sz. törvény 87. cikkének (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha a csődbíró úgy ítéli meg, hogy az esetleges követelés megszűnésére vonatkozó feltétel bekövetkezése vagy a követelés megerősítése valószínű, az egyik fél kérelmére meghozhatja a vagyontömeg terhére céltartalék képzésére, a felek által nyújtott biztosítékokra, valamint az általa az egyes esetekben szükségesnek ítélt egyéb intézkedésekre vonatkozó biztosítási intézkedéseket.”

235 Ebből következik, hogy a felperesek állításával ellentétben a 22/2003. sz. törvény a felszámoló azon lehetőségét, hogy figyelembe vegye a követeléseket, nem korlátozza arra a kivételes esetre, amikor úgy ítéli meg, hogy azok „nagyon valószínűnek” bizonyulnak.

236 Másodszor a felperesek azt állítják, hogy az értékelő iroda a Banco Popular pénzügyi kimutatásaiban már előírt, jogi kockázatokra képzett céltartalékok összegét nem a már nyilvántartásba vett követelések, hanem tapasztalata vagy saját feltételezései alapján számította újra. Ez nem elegendő indok a Banco Popular pénzügyi kimutatásainak elutasítására. Míg az értékelő iroda a 2. értékelésben jelezte, hogy a követelések érvényesítési esélyének értékeléséhez jogi véleményre van szükség, a 3. értékelésben semmi nem utal arra, hogy ezen iroda ilyen véleményhez jutott volna.

237 Először is meg kell állapítani, mint az ESZT a megtámadott határozatban, hogy az értékelő iroda a 3. értékelésben és a tisztázó dokumentumban jelezte, hogy konzultált a Banco Popular jogi szolgálatával, és vele együtt elemezte, hogy felül kell-e vizsgálni a bank pénzügyi kimutatásaiban szereplő becsléseket, vagy pedig felszámolás esetén további követelések merülhetnek-e fel.

238 Ráadásul a 3. értékelésből kitűnik, hogy az értékelő iroda az értékelés elvégzéséhez az alkalmazandó spanyol jogszabályokra támaszkodott. Márpedig a felperesek nem vitatják, hogy az értékelő iroda rendelkezett a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38. cikkének 1. pontja értelmében vett, a 3. értékelés hatékony elvégzéséhez szükséges képességekkel, ami jogi képességeket is magában foglal.

239 Ennélfogva a felperesek nem állíthatják, hogy a 3. értékelés elkészítéséhez további jogi véleményre volt szükség.

240 Másodszor, ami azt a tényt illeti, hogy az értékelő iroda becslései eltértek a Banco Popular pénzügyi kimutatásaiban szereplő tartalékok szintjétől, az ESZT a megtámadott határozatban megállapította, hogy a tisztázó dokumentumból kitűnik, hogy a Banco Popular által a jogi kockázatokra képzett tartalékoknak a folyamatos működés alapján történő kiszámítására alkalmazott számviteli kritériumok nem alkalmazandók fizetésképtelenségi eljárás keretében.

241 E tekintetben az értékelő iroda a tisztázó dokumentumban kifejtette, hogy a Banco Popular által a jogi kockázatokra képzett céltartalékok fizetésképtelenségi eljáráson kívüli kiszámítása érdekében alkalmazott számviteli kritériumok eltérnek a felszámolási forgatókönyv keretében elvégzendő számítás során alkalmazott számviteli kritériumoktól, és hogy a számviteli kritériumok fizetésképtelenség esetén nem alkalmazandók. Ezenfelül megemlítette, hogy a számviteli tartalék létrehozása nem keletkeztet konkrét jogokat a hitelezői kielégítési sorrendben felszámolás esetén, és nem részesíti előnyben e hitelezőket semmilyen összeg megtérülése érdekében. Jelezte, hogy következésképpen a Banco Popular által a pénzügyi kimutatásaiban kiszámított tartalékok szintje valószínűleg eltérő, mivel a Banco Popular tartalékainak szintjei nem egy felszámolási forgatókönyvet tükröztek.

242 Ezenkívül az értékelő iroda azt is jelezte, hogy a rendes fizetésképtelenségi eljárás megindítása olyan további követelésekhez vezethet, amelyeket azok a hitelezők érvényesíthetnek, akik a felszámolás vége előtt maximalizálni kívánják a megtérülésüket.

243 Ebből kitűnik, hogy az értékelő iroda kellően megindokolta azt az okot, amely miatt eltért a Banco Popular pénzügyi kimutatásaitól, és a 3. értékelésben szereplő felszámolási forgatókönyv keretében a jogi kockázatok értékelése érdekében saját becsléseire támaszkodott.

244 Válaszukban a felperesek előadják, hogy az értékelő iroda nem támasztotta alá azon állítását, amely szerint a jogi kockázatokra vonatkozó becslések fizetésképtelenség esetén magasabbak lennének, mint egy működő vállalkozás esetében. Szakértőik szerint arra kellene számítani, hogy fizetésképtelenség esetén a becslés alacsonyabb lesz.

245 Elegendő megállapítani, hogy a fenti 242. pontban említett magyarázaton kívül az értékelő iroda a 3. értékelésben jelezte, hogy a felszámolási eljárások általában jelentős jogvitákhoz és követelésekhez vezetnek, amelyek nehezen előre jelezhető feltételezéseken alapulnak. Amint a fenti 229. pontban szerepel, kifejtette, hogy tapasztalata szerint a felszámolási forgatókönyvben esetlegesen jelentős és addig előre nem látható további követelések merülhetnek fel, azzal a céllal, hogy maximalizálják a megtérülési kilátásokat.

246 Ezenkívül a 3. értékelésben az értékelő iroda konkrét magyarázatokkal szolgált a jogi kockázatok minden egyes kategóriája tekintetében a követelések növekedésének kockázatára vonatkozóan. Például a jelzálogkölcsönök minimális kamatlábára vonatkozó kikötéseket illetően figyelembe vette az új fogyasztóvédelmi jogszabályok 2018. évi hatálybalépését.

247 Ebből kitűnik, hogy az értékelő iroda kellően megindokolta, hogy a 3. értékelésben miért becsülte magasabbra a jogi kockázatokra képzett tartalékokat annál, mint amelyek a Banco Popular pénzügyi kimutatásaiból következnek.

248 Harmadszor, a felperesek vitatják a Banco Popular 2012. és 2016. évi tőkeemelésével kapcsolatos jogi kockázatokra képzett tartalékok becsléseit.

249 A 3. értékelésben az értékelő iroda emlékeztetett arra, hogy a Banco Popular két tőkeemelést hajtott végre, 2012 novemberében és 2016 májusában, egyenként 2,5 milliárd euró értékben. Megállapította, hogy a Bankia ügy precedenst teremtett arra vonatkozóan, hogy a részvényesek hogyan támaszkodhatnak az eredeti tőkebevonási tájékoztatóban szereplő esetleges hibákra vagy mulasztásokra, mint a követelés alapjára, amely, ha elismerést nyer, lehetővé tenné a részvényes számára, hogy kártérítést kapjon a banktól. A potenciális követelések becslése érdekében kifejtette, hogy többek között figyelembe vette egyrészt az eltelt időt, pontosítva, hogy a 2012. évi tőkeemelésre vonatkozó elévülési idő nem járt le, másrészt pedig a befektetők profilját a rendelkezésre álló nyilvános információk és a Banco Popular által szolgáltatott részvényesi struktúra alapján.

250 A megtámadott határozatban az ESZT rámutatott, hogy egyes érintett részvényesek és hitelezők észrevételeket tettek, amelyek szerint a 2012. évi tőkeemelésre vonatkozó követelések az eltelt idő miatt igen kevéssé valószínűek. Jelezte, hogy a tisztázó dokumentumban az értékelő iroda úgy ítélte meg, hogy még ha azok potenciálisan kevésbé valószínűek is, mint a 2016. évi tőkeemelésre vonatkozó követelések, az ilyen követelések lehetőségét nem lehet teljesen kizárni. Közelebbről, az értékelő iroda szerint a Banco Popular 2012. évi tőkeemelésére vonatkozó követeléseket az eredeti tőkeemelési tájékoztatóban szereplő esetleges hibákkal vagy mulasztásokkal kapcsolatban lehetne benyújtani, és e lehetőséget nem lehetett kizárni amiatt, hogy az elévülési idő még nem járt le. Az ESZT jelezte, hogy ennélfogva az értékelő iroda arra a következtetésre jutott, hogy még ha a 2012. évi tőkeemelésre vonatkozó követelések az eltelt idő miatt igen kevéssé valószínűek is, azok nem zárhatók ki.

251 Meg kell állapítani, hogy a tisztázó dokumentumban az értékelő iroda kifejtette, hogy vélelmezte, hogy e követelések nulla összegűek, amikor a jogi kockázatokra képzett tartalékok értékelését illetően a legjobb esetet feltételezte.

252 Először is, a 2016. évi tőkeemeléshez kapcsolódó jogi kockázatokat illetően a felperesek jelzik, hogy szakértőik azt értékelték, hogy az Ernst & Young által a Bankia nevében és a Banco Santander által végzett becslés alapján a méltányos, prudens és észszerű tartalék 1,1 milliárd eurót tesz ki.

253 Elegendő megállapítani, hogy a fenti 67–70. pont alapján ez az érv, amelyben a felperesek megelégednek azzal, hogy a szakértői jelentésükben elvégzett számításra hivatkoznak, nem releváns a 3. értékelés során elkövetett nyilvánvaló értékelési hiba fennállásának megállapítása szempontjából.

254 Másodszor, ami a 2012. évi tőkeemeléshez kapcsolódó jogi kockázatokat illeti, a felperesek úgy vélik, hogy a legjobb esetben, mint a legrosszabb esetben is, ezek összegének nullának kellene lennie, mivel a követelések az eltelt időre tekintettel igen kevéssé voltak valószínűek, és A tanúvallomása szerint a felszámoló nem lenne jogosult ilyen követelésekre céltartalékot képezni.

255 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy a fenti 234. és 235. pontból kitűnik, hogy a felszámolónak lehetősége van figyelembe venni a potenciális követeléseket, és ez az érv már elutasítást nyert.

256 A felperesek nem hoznak fel olyan érveket, amelyek megkérdőjelezhetnék az értékelő iroda által szolgáltatott és az ESZT által jóváhagyott, a fenti 250. pontban hivatkozott magyarázatokat, amelyek igazolják, hogy a 2012. évi tőkeemelésre vonatkozó követelések még a Banco Popular felszámolását követően is felmerülhetnek.

257 E tekintetben a felperesek által hivatkozott azon tény, hogy az értékelő iroda a tisztázó dokumentumban elismerte, hogy a 2012. évi tőkeemeléshez kapcsolódó követelések lehetősége kevésbé volt valószínű, mint a 2016. évi tőkeemelés esetében, nem elegendő az értékelő iroda által elfogadott azon feltételezés hitelességének megkérdőjelezéséhez, amely szerint a 2012. évi tőkeemelésre vonatkozó követeléseket nem lehetett teljes mértékben kizárni.

258 Egyébiránt a felperesek nem állíthatják, hogy a 2012. évi tőkeemeléssel kapcsolatos jogi kockázatokra képzett céltartaléknak a 3. értékelésben a legrosszabb esetre figyelembe vett összege jelentős és nyilvánvalóan téves volt, azt összevetve a 3. értékelésben szereplő legjobb és legrosszabb feltevés jogi kockázataira képzett tartalékok teljes összegével. Ez a teljes összeg ugyanis magában foglalja a fenti 231. pontban említett valamennyi jogi kockázati kategória értékelését.

259 Következésképpen a felperesek nem hoztak fel egyetlen olyan érvet sem, amely alkalmas lenne arra, hogy hiteltelenítse az értékelő iroda azon becslését, amely szerint a 2012. évi tőkeemeléshez kapcsolódó jogi kockázatokra képzett tartalékok összege a legrosszabb esetben nem lehet nulla.

260 Negyedszer, a felperesek első alkalommal a válaszban hivatkoznak arra, hogy a Banco Santander 2020. évi pénzügyi kimutatásai szerint a Banco Popular által a pénzügyi kimutatásaiban a minimális kamatlábakra vonatkozó kikötésekre vonatkozóan képzett céltartalék helyes volt, és hogy e tartaléknak az értékelő iroda általi emelése nem volt indokolt.

261 Az ESZT-hez hasonlóan elegendő megállapítani, hogy ezt az érvet, amely a minimális kamatlábakra vonatkozó kikötésekre vonatkozik, először a válasz szakaszában hozták fel, és mivel nem minősül a keresetlevélben kifejtett valamely jogalap kiegészítésének, továbbá a felperesek nem adnak elő egyetlen olyan jogi vagy ténybeli elemet sem, amely az eljárás során merült fel, ez

az érv az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadhatatlan. Mindenesetre ez az érv, amely olyan tényeken alapul, amelyek a megtámadott határozatot követően merültek fel, nem kérdőjelezheti meg az értékelő iroda által a 3. értékelésben elfogadott feltételezések hitelességét.

262 Egyébiránt a felperesek azt kérik a Törvényszéktől, hogy rendeljen el bizonyításfelvételt annak érdekében, hogy az ESZT tegye lehetővé a Törvényszék számára az ügyiratok ellenőrzését, és olyan megfelelő garanciák bevezetését, amelyek lehetővé teszik a képviselőik számára azok vizsgálatát.

263 Márpedig e tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy a Törvényszék megítélhesse, hogy az eljárás megfelelő lefolytatása érdekében el kell-e rendelni egyes iratok benyújtását, az ezt kérelmező félnek a kért iratokat pontosan meg kell határoznia, és a Törvényszéket tájékoztatnia kell legalább azokról a tényekről, amelyek ezen iratoknak az ügy szempontjából való jelentőségét alátámasztják (lásd: 2011. július 28-i Diputación Foral de Vizcaya és társai kontra Bizottság ítélet, C-474/09 P-C-476/09 P, nem tették közzé, EU:C:2011:522, 92. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. március 20-i Hércules Club de Fútbol kontra Bizottság ítélet, T-766/16, EU:T:2019:173, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

264 Elegendő megállapítani, hogy a felperesek nem pontosítják, hogy melyek azok az információk, amelyek szolgáltatását kérik, sem pedig azt, hogy mi lenne azok jelentősége. Meg kell állapítani, hogy a felperesek kérelme nem kellően pontos, és ezért annak nem lehet helyt adni.

265 Ebből következik, hogy a felperesek nem hoztak fel olyan érveket, amelyek alkalmasak lennének arra, hogy hiteltelenítsék az értékelő iroda értékeléseit a jogi kockázatok értékelése vonatkozásában. Nem bizonyították tehát, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor a megtámadott határozatban ezekre az értékelésekre támaszkodott.

266 Ennélfogva az ötödik részt el kell utasítani.

267 Az első jogalap összegzéseként a felperesek a tulajdonhoz való joguk megsértésére hivatkoznak. Azt állítják, hogy az e jogalap öt részében kifejtett érveikből kitűnik, hogy a megtámadott határozat azon következtetése, amely szerint semmilyen kártérítés nem jár számukra, nem minősül méltányos kártérítésnek. Az általuk szolgáltatott bizonyítékok alapján a felperesek szerint a rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében a követeléseik összegének teljes, vagy legalább jelentős részének megtérüléséhez jutottak volna.

268 Mivel a Törvényszék az első jogalap öt részét elutasította, elegendő megállapítani, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor úgy határozott, hogy nem ítél meg nekik kártérítést. A felperesek tehát nem állíthatják érvényesen, hogy e határozat sérti a tulajdonhoz való jogukat.

269 Ebből következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

3. A második jogalapról, amely azon alapul, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor az értékelő irodát független értékelőként kjelölte

270 A felperesek előadják, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, illetve tévesen alkalmazta a jogot, amikor a 806/2014 rendelet 20. cikke (16) bekezdésének megsértésével a 3. értékelés elvégzése céljából az értékelő irodát jelölte ki. Először is azt állítják, hogy az ESZT nem

vizsgálta meg az értékelő iroda függetlenségét. Másodszor úgy vélik, hogy mindenesetre az értékelő iroda nem minősült a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38. cikke értelmében vett független értékelőnek.

a) Az első részről, amely azon alapul, hogy az ESZT nem vizsgálta meg az értékelő iroda függetlenségét

271 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az ESZT a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikkét megsértve magára az értékelő irodára ruházta az annak ellenőrzésére vonatkozó feladatot, hogy ez utóbbi független-e. Az ESZT nem szolgált részletekkel sem a belső összeférhetetlenségre vonatkozó ellenőrzésekről, amelyeket az értékelő irodától kért, sem az értékelő iroda által alkalmazott megfelelő garanciákról, sem az értékelő iroda által követett szakmai normákról, sem az általa annak érdekében gyakorolt felügyeletről, hogy megbizonyosodjon arról, hogy nem merül fel semmilyen olyan tényleges vagy potenciális anyagi érdek, amely befolyásolhatja, vagy indokoltan úgy tűnhet, hogy befolyásolja az értékelő iroda véleményét az eljárás során.

272 A 806/2014 rendelet 20. cikkének (16) bekezdése alapján az ESZT gondoskodik arról, hogy az értékelést az e cikk (1) bekezdésében említett független személy végezze, azaz olyan személy, aki független minden állami hatóságtól, beleértve az ESZT-et, a nemzeti szanálási hatóságot és az érintett szervezetet is.

273 Így azon közbeszerzési eljárás során, amely azt eredményezte, hogy a fenti 4. pontban említett egyedi szerződést az értékelő irodának ítélték oda, ez utóbbi 2017. május 18-án a Banco Popular tekintetében összeférhetetlenség hiányára vonatkozó nyilatkozatot nyújtott be az ESZT-hez. 2017. május 22-én az értékelő iroda „a 2. rész keretében (SRB/OP/1/2015) a gazdasági és pénzügyi értékeléssel kapcsolatos tanácsadási és segítségnyújtási szolgáltatásokra vonatkozó ajánlat[ában]” összeférhetetlenség hiányára vonatkozó nyilatkozatot nyújtott be, amelyben megemlítette az általa a Banco Popular részére nyújtott szolgáltatásokat.

274 2017. május 23-án, az ezen iroda értékelőként való kijelölésének időpontjában a felperes a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet szerinti függetlenségére vonatkozó nyilatkozatot is benyújtott, amelyben többek között kijelentette, hogy ismeri a jogi követelményeket, és amennyiben szükséges volt, megfelelő megállapodásokat kötöttek annak biztosítása érdekében, hogy sem neki, sem az egyedi szerződés teljesítésére javasolt csoport egyik tagjának se legyen a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikkében meghatározott jelentős érdeke. Kötelezettséget vállalt arra, hogy minden szükséges intézkedést megtesz annak biztosítása érdekében, hogy egyetlen, más feleknek nyújtott jövőbeni szolgáltatás se veszélyeztesse függetlenségét. Megjegyezte, hogy az új tagoknak a csoportjába való felvétele a függetlenségi követelmények tiszteletben tartásától, valamint az ESZT jóváhagyásától függ.

275 Az értékelő iroda, miután 2017. szeptember 21-én és 2019. április 11-én kinevezték értékelőnek, kiegészítő nyilatkozatokat nyújtott be a függetlenségére vonatkozóan azt követően, hogy a 3. értékeléssel foglalkozó csoportba új tagokat vettek fel.

276 Ezenfelül 2019. december 18-án az ESZT kérésére, a meghallgatáshoz való joggal kapcsolatos eljárás keretében érintett részvényesek és hitelezők észrevételeit követően az értékelő iroda új nyilatkozatot nyújtott be az összeférhetetlenség hiányára vonatkozóan. Megerősítette, hogy rendszereire és ellenőrzéseire tekintettel 2019. november 15-én független és korábban is független volt a 3. értékelés szempontjából, és nem volt tudomása sem az általa végzett egyéb munkával kapcsolatos összeférhetetlenségről, sem pedig egyedi összeférhetetlenségről.

Megjelölte többek között az általa a Banco Santander részére nyújtott szolgáltatásokat, és pontosította, hogy nem áll fenn kapcsolat az általa a Banco Santander részére nyújtott szolgáltatások és az ESZT-nek a 3. értékelés vagy a tisztázó dokumentum elkészítése érdekében nyújtott szolgáltatások között. Hozzátette, hogy nem nyújtott a 3. értékelés tárgyát képező eszközök és kötelezettségek értékelésével vagy pénzügyi beszámolójával kapcsolatos szolgáltatásokat.

277 A megtámadott határozatban az ESZT úgy vélte, hogy az értékelő iroda a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében és a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet IV. fejezetében foglalt követelményeknek megfelelően független. Megállapította, hogy az értékelő irodát közbeszerzési eljárás keretében választották ki, amelynek eredményeként az ESZT úgy ítélte meg, hogy az a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38. cikkének 1. pontjában és 39. cikkében foglalt követelményeknek megfelelően rendelkezik a 3. értékelés elvégzéséhez szükséges képesítésekkel, tapasztalattal, képességekkel, tudással és erőforrással, anélkül hogy túlzott mértékben függene valamely érintett hatóságtól vagy a Banco Populartól. Az ESZT úgy ítélte meg, hogy az elvégzendő értékelés jellegére, terjedelmére és összetettségére tekintettel az értékelő iroda a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 39. cikkének (2) bekezdésével összhangban megfelelő emberi és technikai erőforrásokkal rendelkezik a 3. értékelés elvégzéséhez.

278 Ezenfelül az ESZT úgy ítélte meg, hogy az értékelő iroda a hatóságoktól és a Banco Populartól független jogalany, és e tekintetben teljes mértékben független volt az ESZT-től, és nem vett részt a Banco Popular éves számviteli munkájában.

279 Végül az ESZT rámutatott arra, hogy a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikke értelmében vett tényleges vagy potenciális jelentős közös vagy ellentétes érdek hiányát illetően az értékelő iroda az alkalmazandó szakmai normákra tekintettel belső ellenőrzést végzett. Ezen ellenőrzés eredményére tekintettel az értékelő iroda úgy ítélte meg, hogy a független értékelőként való kijelölése tekintetében nem áll fenn összeférhetetlenség. E tekintetben az ESZT megemlítette az összeférhetetlenség hiányára vonatkozó, az értékelő iroda által a közbeszerzési eljárás során és a kijelölését követően tett különböző nyilatkozatokat, amelyek ezen iroda és csoportjainak – többek között a 3. értékelés elvégzésével megbízott csoport – tagjai függetlenségének biztosítására irányultak.

280 Figyelemmel e nyilatkozatokra és az értékelő iroda által nyújtott biztosítékokra, az ESZT úgy ítélte meg, hogy ez utóbbi elegendő garanciát nyújt ahhoz, hogy elkerülhető legyen bármilyen tényleges vagy potenciális jelentős közös vagy ellentétes érdek valamely érintett állami hatósággal vagy a Banco Popularral. Az ESZT arra jutott, hogy az értékelő iroda a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16) bekezdésében és a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 39–41. cikkében foglalt követelményeknek megfelelően független.

281 Ezenkívül a megtámadott határozatnak „Az értékelő iroda függetlenségére vonatkozó észrevételek” megnevezésű 6.2.1. címe alatt az ESZT konkrétan válaszolt az érintett részvényeseknek és hitelezőknek az értékelő iroda vele szembeni, a Banco Santanderrel és a Banco Popularral szembeni függetlenségének hiányára, valamint arra vonatkozó észrevételeire, hogy ezen iroda készítette a 2. értékelést. A megtámadott határozat e címe tartalmazza az ESZT részletes érvelését, amely kifejti, hogy az értékelő irodának a kijelölésének időpontjában és a 3. értékelés elvégzése során nem volt a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikke értelmében vett, tényleges vagy potenciális jelentős közös vagy ellentétes érdeke.

282 Ily módon a megtámadott határozatból kitűnik, hogy az ESZT megvizsgálta az összeférhetetlenség hiányára vonatkozó, a fenti 273–276. pontban említett különböző nyilatkozatokat, amelyek többek között az értékelő iroda által a Banco Popular és a Banco Santander részére nyújtott szolgáltatások leírását tartalmazták. Ezenfelül az összeférhetetlenség hiányára vonatkozó, 2019. december 18-i nyilatkozatból kitűnik, hogy azt az értékelő iroda az ESZT kérésére az érintett részvényesek és hitelezők bizonyos észrevételeit követően nyújtotta be annak érdekében, hogy további információkat adjon a Banco Santander részére nyújtott szolgáltatásokkal kapcsolatos esetleges összeférhetetlenség fennállására vonatkozóan.

283 Ebből következik, hogy a Banco Popular szanálására vonatkozó eljárás során az ESZT – amint köteles volt – mindvégig gondoskodott arról, hogy az értékelő iroda tiszteletben tartsa a függetlenség követelményeit, és különösen a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikkében előírt, az összeférhetetlenség hiányával kapcsolatos követelményeket.

284 Egyébiránt a felperesek állításával ellentétben a megtámadott határozat elegendő információt tartalmazott annak megismeréséhez, hogy az ESZT milyen követelmények és milyen részletszabályok szerint vizsgálta meg az értékelő függetlenségét.

285 E tekintetben a felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék rendeljen el bizonyításfelvételt annak érdekében, hogy az ESZT vagy az értékelő iroda szolgáltasson információkat az értékelő iroda Banco Popularhoz és Banco Santanderhez fűződő kapcsolatainak megismerése érdekében.

286 Elegendő emlékeztetni arra, hogy a jogvitában részes fél által benyújtott, pervezető intézkedés, illetve bizonyításfelvétel iránti kérelmeket illetően egyedül a Törvényszék dönthet az előtte folyamatban lévő üggyel kapcsolatban rendelkezésére álló információk kiegészítésének esetleges szükségességéről (lásd: 2021. március 4-i Liaño Reig kontra ESZT ítélet, C-947/19 P, EU:C:2021:172, 98. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. június 1-jei Algebris [UK] és Anchorage Capital Group kontra Bizottság ítélet, T-570/17, EU:T:2022:314, 435. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

287 Márpedig, mivel az ESZT az ellenkérelem mellékletében benyújtotta az értékelő iroda fenti 273–276. pontban hivatkozott azon nyilatkozatait, amelyekben az értékelő iroda ismerteti az általa a Banco Popular és a Banco Santander részére nyújtott szolgáltatásokat, a felperesek által kért bizonyításfelvétel nem szükséges.

288 Ennélfogva az első részt el kell utasítani.

b) A második részről, amely azon alapul, hogy az értékelő iroda a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38. cikke értelmében nem volt független

289 A felperesek azt állítják, hogy figyelembe véve a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikke (4) bekezdésének a) és c) pontjában szereplő elemeket, az értékelő iroda nem felel meg az ahhoz szükséges feltételeknek, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy nincs tényleges vagy potenciális jelentős érdeke érintett hatósággal vagy az érintett szervezettel, három okból, amelyek az értékelő iroda Banco Popularhoz fűződő kapcsolataira, a Banco Santander részére nyújtott szolgáltatásokra és a 2. értékelés elvégzésére vonatkoznak.

290 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az értékelők függetlenségére vonatkozó szabályokat a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet IV. fejezete pontosítja, amelynek 38. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Értékelőnek kinevezhető jogi vagy természetes személy. Az értékelő akkor minősül bármely érintett állami hatóságtól vagy érintett szervezettől függetlennek, ha a következő feltételek mindegyike teljesül:

(1) a 39. cikknek megfelelően az értékelő rendelkezik a szükséges képesítésekkel, tapasztalattal, képességekkel, tudással és erőforrással, és hatékonyan végre tudja hajtani az értékelést bármely érintett állami hatóság vagy érintett szervezet indokolatlan igénybevétele nélkül;

(2) az értékelő a 40. cikknek megfelelően jogilag elkülönül az érintett állami hatóságoktól és az érintett szervezettől;

(3) az értékelő esetében nem merül fel a 41. cikk szerinti jelentős közös vagy ellentétes érdek.”

291 A 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendeletnek a jelentős közös vagy ellentétes érdekekre vonatkozó 41. cikke a következőket írja elő:

„(1) A független értékelőnek nem lehet tényleges vagy potenciális jelentős közös vagy ellentétes érdeke érintett állami hatósággal vagy az érintett szervezettel.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában valamely tényleges vagy potenciális érdeket akkor kell jelentősnek tekinteni, ha a kinevező hatóság vagy az érintett tagállamban e feladat elvégzésével adott esetben megbízott egyéb hatóság értékelése szerint az befolyásolhatja, vagy indokoltan tűnhet úgy, hogy befolyásolja a független értékelő véleményét az értékelés során.

(3) Az (1) bekezdés alkalmazásában a legalább a következő felek esetében felmerülő közös vagy ellentétes érdeket kell relevánsnak tekinteni:

a) a felső vezetés és az érintett szervezet vezető testületének tagjai;

b) az érintett szervezetet ellenőrző vagy abban befolyásoló részesedéssel rendelkező jogi vagy természetes személyek;

c) a kinevező hatóság vagy az érintett tagállamban e feladat elvégzésével adott esetben megbízott egyéb hatóság által a kinevező hatóság vagy az érintett tagállamban e feladat ellátásával megbízott más hatóság rendelkezésére álló információk alapján jelentősként azonosított hitelezők;

d) a csoporthoz tartozó vállalkozások.

(4) Az (1) bekezdés alkalmazásában legalább a következő elemek relevánsak:

a) a független értékelő által nyújtott szolgáltatások, többek között a múltban az érintett szervezetnek és a (3) bekezdésben említett személyeknek nyújtott szolgáltatások, és mindenekelőtt az említett szolgáltatások és az értékelés szempontjából releváns elemek közötti kapcsolat;

b) a független értékelő és az érintett szervezet, valamint a (3) bekezdésben említett személyek közötti személyes és pénzügyi kapcsolatok;

c) a független értékelő befektetései vagy egyéb jelentős pénzügyi érdekei;

d) jogi személyek esetében bármely szerkezeti elkülönítés vagy más intézkedés, amelyre a függetlenséget érintő veszélyek, így az önellenőrzés, érdekeltség, önérdek, bizalmi viszony vagy megfélemlítés veszélyének kezelése céljából kerül sor, ideértve az olyan intézkedéseket, amelyek célja az értékelésbe bevonható személyzetnek a személyzet más tagjaitól való megkülönböztetése.

[…]”

292 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a felperesek nem vitatják, hogy a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt feltételeket az értékelő iroda teljesítette, vagyis hogy rendelkezett a 3. értékelés hatékony elvégzéséhez szükséges képesítésekkel, tapasztalattal, képességekkel, tudással és erőforrással, valamint hogy jogilag elkülönült az érintett hatóságoktól és a Banco Populartól.

293 Azt sem állítják, hogy az értékelő irodának tényleges vagy potenciális jelentős közös vagy ellentétes érdeke lett volna az érintett hatósággal, vagyis az ESZT-tel.

1) Az első kifogásról, amely az értékelő iroda és a Banco Popular közötti kapcsolatokra vonatkozik

294 A felperesek azt állítják, hogy az értékelő iroda nem volt független a Banco Populartól, mivel úgy tűnik, hogy 2012 és 2016 között szolgáltatásokat nyújtott a Banco Popularnak, ideértve a 3. értékelés szempontjából releváns szolgáltatásokat is. Az ESZT a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikke (4) bekezdésének megsértésével nem vette figyelembe az értékelő iroda és a Banco Popular közötti jelentős összeférhetetlenség fennállását.

295 Először is a felperesek azzal érvelnek, hogy 2012-ben az értékelő iroda volt a Banco Popular könyvvizsgálója.

296 E tekintetben egyrészt elegendő megállapítani, hogy a Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, nemzeti értékpapírpiaci bizottság, Spanyolország) honlapján szereplő, az ESZT által említett információkból egyértelműen kitűnik, hogy az értékelő iroda 1991 és 2017 között nem volt a Banco Popular könyvvizsgálója.

297 Másrészt a felperesek érve a Banco de España 2012. szeptember 28-i, „Proceso de recapitalización y reestructuración bancaria” (a banki feltőkésítési és szerkezetátalakítási folyamat) című dokumentumának téves értelmezésén alapul, amelyet a keresetlevél mellékleteként nyújtottak be.

298 Az e dokumentumból származó táblázat ugyanis nem utal arra, hogy 2012-ben az értékelő iroda a Banco Popular könyvvizsgálója volt, amit a felperesek a tárgyaláson elismertek. E dokumentumból kitűnik, hogy a Banco de España az értékelő irodát bízta meg a spanyol bankszektor 2012-ben elvégzett független értékelése keretében a Banco Popular és három másik bank hitelportfóliójának és tartozások ellenében lefoglalt vagy átvett eszközeinek számviteli vizsgálatával kapcsolatos munkákkal.

299 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a fenti 273. pontban említett, az összeférhetetlenség hiányára vonatkozó 2017. május 22-i nyilatkozatában az értékelő iroda kijelentette, hogy nem volt a Banco Popular könyvvizsgálója.

300 Ebből következik, hogy a felperesek állításával ellentétben az értékelő iroda nem nyújtott könyvvizsgálati szolgáltatásokat a Banco Popular részére.

301 Másodszor a felperesek azt állítják, hogy 2015-ben az értékelő iroda tanácsokkal látta el a Banco Populart a Popular Banca Privada, SA (a továbbiakban: Banca Privada) eladásával kapcsolatban. A felperesek a Banco Popular 2015. évi regisztrációs dokumentumának kivonatára támaszkodnak, amely szerint „[a] [Banco] Popular 2015 novemberében megbízta [az értékelő irodát], hogy értékesítse leányvállalata, a Banca Privada 40%-át.” és amely szerint „[e] dokumentum időpontjában semmilyen értékesítésre nem került sor, és az eredeti százalékos arány eltérő lehet[ett]”.

302 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az értékelő iroda a fenti 273. pontban említett, az összeférhetetlenség hiányára vonatkozó nyilatkozatában jelezte, hogy értékelési és ügyleti támogatást nyújtott a Banco Popularnak, azonban e szolgáltatások nem képeztek összeférhetetlenséget, mivel vagy olyan eszközök vagy vállalkozások eladásához nyújtott segítségre vonatkoztak, amelyek már nem tartoztak a bankhoz, vagy olyan, nem jelentős ügyletekhez kapcsolódó vételi és eladási ügyletek támogatására vonatkoztak, amelyek nem valósultak meg, vagy nem bírtak anyagi értékkel.

303 Elegendő megállapítani, hogy a 3. értékelésből kitűnik, hogy a szanálás időpontjában a Banca Privada a Banco Popular leányvállalata volt, és hogy a felperesek által említett ügyletre 2015-ben nem került sor.

304 Harmadszor a felperesek rámutatnak, hogy egy újságcikk szerint a Banco Popular 2016-ban alkalmazta az értékelő irodát, hogy tanácsokkal lássa el az új szabályozási normák, nevezetesen a Banco de España 4/2017. sz. körlevele és az IFRS 9 standard bevezetésével kapcsolatban, amelyek alkalmazását vitatják a 3. értékelésben. Az ilyen szolgáltatásokat a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet (40) preambulumbekezdése és 41. cikkének (4) bekezdése szabályozza.

305 A felperesek az *El Mundo* 2018. február 13-i, „([Az értékelő iroda] 2016-ban tanácsot adott Angel Ronnak a Banco Popular számviteli politikájával kapcsolatban” ([az értékelő iroda] advised Angel Ron in 2016 on Banco Popular’s accounting policy) című cikkére hivatkoznak, amelyből kitűnik, hogy a Banco Popular 2016-ban azzal bízta meg az értékelő irodát, hogy technikai tanácsot adjon az IFRS 9 standard hatálybalépése által a 2018. január 1-jétől alkalmazandó új szabályozási rendelkezésekre gyakorolt következményekkel kapcsolatban.

306 Meg kell állapítani, hogy ugyanezen cikkből kitűnik, hogy az értékelő iroda jelezte, hogy soha nem dolgozott a Banco Popular által nyilvántartott céltartalékok semmilyen aspektusán, és hogy tanácsokról volt szó arra vonatkozóan, hogy a banknak hogyan kell alkalmazkodnia egy 2018. január 1-jén hatályba lépő új szabályozáshoz.

307 A felperesek nem terjesztenek elő olyan bizonyítékot, amely megkérdőjelezhetné az értékelő iroda ezen, a Banco Popular részére az IFRS 9 standard bevezetése keretében nyújtott szolgáltatások jellegére vonatkozó állításait.

308 Következésképpen a felperesek nem bizonyították, hogy az értékelő iroda által a Banco Popular részére mind a Banca Privada eladási terve, mind pedig az IFRS 9 standard bevezetése keretében nyújtott szolgáltatások a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikke (4) bekezdésének a) pontja értelmében kapcsolatban álltak a 3. értékelés szempontjából releváns elemekkel. A felperesek nem fejtik ki, hogy az értékelő iroda által a Banco Popular részére a múltban nyújtott e szolgáltatások mennyiben alkalmasak arra, hogy befolyásolják az értékelő értékelését a 3. értékelés elvégzése során, tehát mennyiben alkalmasak annak bizonyítására, hogy tényleges vagy potenciális jelentős közös vagy ellentétes érdek állt fenn a Banco Popularral az ugyanezen felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikkének (2) bekezdése értelmében.

309 Ennélfogva az első kifogást el kell utasítani.

2) A második kifogásról, amely az értékelő iroda és a Banco Popular közötti kapcsolatokra vonatkozik

310 A felperesek előadják, hogy az értékelő iroda 2002 és 2016 között számviteli szolgáltatásokat nyújtott a Banco Santander részére, és 2015-ben a Santander csoport fő könyvvizsgálója volt. Előadják, hogy ellentétben azzal, amit az ESZT a megtámadott határozatban jelzett, az a tény, hogy az értékelő iroda 2017. május 23-án független lehetett, amikor az ESZT az értékelő feladatot rá bízta, nem releváns a 3. értékelés szempontjából. Jóllehet az ESZT nem láthatta előre, hogy a Banco Santander 2017 májusában részt vesz a szanálási eljárásban, ezt a tényezőt 2017 júniusában figyelembe kellett volna vennie, amikor az értékelő irodát bízta meg a 3. értékelés elvégzésével. Az ESZT-nek figyelembe kellett volna vennie az értékelő iroda által a Banco Santander részére a Banco Popular szanálását követően nyújtott szolgáltatásokat is, amikor ez utóbbi bekerült a Santander csoportba.

311 Úgy vélik, hogy az értékelő iroda által a Banco Santander részére nyújtott szolgáltatások relevánsak a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikke (4) bekezdésének a) pontja szempontjából, amely rendelkezés az előzetes szolgáltatások olyan szervezet részére történő nyújtására vonatkozik, amely a szanálással érintett szervezet tulajdonosa.

312 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a meghallgatáshoz való joggal kapcsolatos eljárás során egyes érintett részvényesek és hitelezők észrevételeket tettek az értékelő iroda függetlenségével kapcsolatban, amelyet kétségbe vont az, hogy ez az iroda korábban, a Banco Popular szanálása előtt és után szolgáltatásokat nyújtott a Banco Santander részére.

313 Először is, a megtámadott határozatban e megjegyzésekre válaszul az ESZT úgy ítélte meg, hogy az értékelő iroda által a Banco Santander részére nyújtott könyvvizsgálati szolgáltatásokat nem kell figyelembe venni a függetlenségnek az értékelő iroda 2017. május 23-i megbízásának időpontjában végzett értékelése során, mivel ezt az értékelést a Banco Popular tekintetében végezték el. Az ESZT jelezte, hogy ebben az időpontban az értékelő iroda potenciális vevőktől való függetlenségét nem értékelték, mivel egyrészt azt a jogi keret nem írta elő, másrészt pedig az értékelési eljárás eltérő eljárás volt azon értékesítési eljáráshoz képest, amely a vevőt meghatározta. Közelebbről, az értékelő iroda a szanálási program elfogadását megelőzően nem fért hozzá a potenciális vevők megnevezésére vagy a vevő kilétére vonatkozó információkhoz.

314 Az ESZT úgy ítélte meg, hogy a 3. értékelés terjedelmére és céljára tekintettel az értékelő iroda által a Banco Santander részére a múltban nyújtott könyvvizsgálati szolgáltatások nem befolyásolták az értékelő cégnek a 3. értékelés elvégzésével kapcsolatos függetlenségét, és nem keletkeztettek a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikke értelmében vett tényleges

vagy potenciális jelentős közös vagy ellentétes érdeket. Közelebbről megállapította, hogy a 3. értékelés kizárólag a Banco Popularnak a Banco Santander részére történő eladását megelőző eszközeire és kötelezettségeire vonatkozott, nem pedig a Banco Santander eszközeire és kötelezettségeire.

315 Másodszor, az ESZT megállapította, hogy az értékelő iroda által a Banco Popular beolvadásával kapcsolatban a Banco Santander részére nyújtott szolgáltatások nem alapozzák meg a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikkének (2) és (4) bekezdése értelmében vett jelentős közös vagy ellentétes érdekeket az ugyanezen felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikkének (3) bekezdése értelmében vett érintett személy esetében.

316 Egyrészt, az ESZT úgy ítélte meg, hogy a 3. értékelés terjedelmére és céljára tekintettel az értékelő iroda által a folyamatosan működő vállalkozásra vonatkozó szanálás időpontját követően nyújtott szolgáltatások nem érinthetik a 3. értékelést és az abban szereplő elemeket. Ezenfelül megállapította, hogy a 3. értékelés nem érintheti a Banco Popular vagy a Banco Santander helyzetét, mivel az kizárólag azt határozza meg, hogy az Egységes Szanálási Alapon (ESZA) keresztül kártérítést kell-e nyújtani az érintett részvényeseknek és hitelezőknek.

317 Másrészt, az ESZT úgy ítélte meg, hogy mindenesetre a szanálási program elfogadását követően az értékelő iroda további biztosítékokat nyújtott annak biztosítása érdekében, hogy a Banco Santander részére nyújtott szolgáltatások ne eredményezzenek tényleges vagy potenciális jelentős közös vagy ellentétes érdekeket. Az ESZT rámutatott, hogy 2019. december 18-i nyilatkozatában az értékelő iroda megerősítette, hogy a Banco Santander részére nyújtott egyetlen szolgáltatás sem kapcsolódik a 3. értékelés tárgyát képező eszközök vagy kötelezettségek értékeléséhez, sem pedig az azokra vonatkozó pénzügyi információkhoz. Ezenfelül az ESZT jelezte, hogy az értékelő iroda megerősítette, hogy az elvégzett értékelési munka és más projektek között nincs információáramlás, tekintettel a bevezetett védelmi intézkedésekre és a titoktartási protokolljaira.

318 Közelebbről, ami a Banco Popular beolvadására vonatkozó szolgáltatásokat illeti, az ESZT jelezte, hogy az értékelő iroda kellően pontosította, hogy még ha nyújtott is tanácsadási szolgáltatásokat a Banco Santander részére, azok nem kapcsolódtak az ESZT-nek nyújtott szolgáltatásokhoz, semmilyen, az ESZT-nek nyújtott értékelési szolgáltatásokkal kapcsolatos kérdést nem érintettek, és nem tartalmaztak a Banco Popularhoz kapcsolódó értékelési vagy jogi szolgáltatásokat sem.

319 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az értékelő iroda a fenti 276. pontban említett, az összeférhetetlenség hiányára vonatkozó 2019. december 18-i nyilatkozatában jelezte, hogy nincs kapcsolat az általa a Banco Santander részére nyújtott szolgáltatások és a 3. értékelés vagy a tisztázó dokumentum között.

320 A 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikke (4) bekezdésének a) pontja alapján az e cikk (1) bekezdése értelmében vett tényleges vagy potenciális jelentős közös vagy ellentétes érdek fennállásának megállapítása szempontjából releváns a független értékelő által nyújtott szolgáltatások, többek között a múltban az érintett szervezetnek és a (3) bekezdésben említett személyeknek nyújtott szolgáltatások, és mindenekelőtt az említett szolgáltatások és az értékelés szempontjából releváns elemek közötti kapcsolat.

321 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperesek nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely az ESZT arra vonatkozó értékelésének megkérdőjelezésére irányul, hogy nem áll fenn kapcsolat egyrészt az értékelő iroda által a Banco Santander részére nyújtott könyvvizsgálati szolgáltatások

és a Banco Popular beolvadására vonatkozó szolgáltatások, másrészt pedig a 3. értékelés szempontjából releváns elemek között, amely értékelés csak a Banco Popular, nem pedig a Banco Santander értékelésére vonatkozott.

322 A felperesek nem fejti ki, hogy e szolgáltatások mennyiben befolyásolhatták volna, vagy tűnhetett úgy indokoltan, hogy befolyásolták a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikkének (2) bekezdése értelmében az értékelő iroda véleményét a 3. értékelés elvégzése során.

323 Egyébiránt a felperesek azt állítják, hogy az értékelő irodának jelentős pénzügyi érdeke fűződött ahhoz, hogy a Banco Santander elégedett legyen a Banco Popular negatív értékelésével. Úgy vélik, hogy az, hogy a kártérítést az ESZA, nem pedig a Banco Santander fizetné, nem veszi figyelembe, hogy ha a Törvényszék előtt folyamatban lévő, a szanálási program megsemmisítésére irányuló eljárások befejeződnének, a Banco Santander arra kényszerülhetne, hogy magasabb árat fizessen a Banco Populárért. A Banco Santander érdekében áll tehát, hogy a 3. értékelés ne mutasson ki a Banco Popular fizetésképtelenség esetére szóló megtérülési értékénél magasabb értéket annál, mint ami a 2. értékelésben szerepel.

324 A megtámadott határozatban az ESZT megállapította, hogy a 3. értékelés céljára tekintettel, amely annak meghatározására irányul, hogy az érintett részvényesek és hitelezők egy feltételezett rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében jobb elbánásban részesültek volna-e, ezen értékelés nem lehet hatással a Banco Popular értékesítésére, és nem érintheti a Banco Santander helyzetét. Az ESZT úgy ítélte meg, hogy a 3. értékelés csak vele szemben fejt ki joghatást, mivel az elbánás különbsége esetén az ESZA-n keresztül kártérítést kellene fizetnie.

325 Meg kell állapítani, hogy a felperesek nem állítják, hogy a 3. értékelés eredménye nem befolyásolja sem a Banco Popular szanálási eljárás alá vonásáról szóló határozat jogszerűségét és jogosságát, sem pedig e szanálás eredményét, vagyis a Banco Santander részére történő értékesítését.

326 Ezenfelül emlékeztetni kell arra, hogy a 2. értékelés tárgya eltért a 3. értékelés tárgyától, vagyis az volt, hogy a vagyonértékesítési eszköz alkalmazása keretében megbecsülje a Banco Popular teljes értékét egy esetleges vevő számára. Így a Banco Popular eszközei értékének egy feltételezett rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében a 3. értékelésben elvégzett becslése nem kérdőjelezheti meg a 2. értékelésben elvégzett értékelést.

327 Végül a 2014/59 irányelv 85. cikke (4) bekezdésének utolsó albekezdése szerint, amennyiben arra a szanálási eszközök alkalmazása során a szanálás alatt álló intézmény részvényeiből vásárló, jóhiszeműen eljáró harmadik felek érdekeinek védelme céljából szükség van, a szanálási hatóság határozatának megsemmisítése nem érintheti azokat a későbbi adminisztratív intézkedéseket vagy végrehajtott ügyleteket, amelyeket az érintett szanálási hatóság a megsemmisített határozat alapján hozott.

328 Ennélfogva a felperesek állításával ellentétben a szanálási határozat esetleges megsemmisítése nem vezethet a Banco Popularnak a Banco Santander részére történő értékesítése feltételeinek módosításához. Ennélfogva a Banco Popularnak a Banco Santander részére egy euró vételár ellenében történő értékesítése semmiképpen nem kérdőjelezhető meg, és a 3. értékelés eredménye e tekintetben közömbös.

329 Egyébiránt a tárgyaláson a felperesek megemlítették, hogy a megtámadott határozat megsemmisítése milyen hatással lehet a spanyol bíróságok előtt indított büntetőeljárásokra.

330 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a Bíróság úgy ítélte meg, hogy mind a felelősség megállapítása iránti kereset, mind a semmisség megállapítása iránti kereset megköveteli, hogy a szanálási eljárás alá vont hitelintézet vagy befektetési vállalkozás, vagy e szervezetek jogutódja a részvényeseknek megtérítse az e hitelintézet vagy vállalkozás kötelezettségei tekintetében a leírási és átváltási jogkör szanálási hatóság általi gyakorlásának eredményeként elszenvedett veszteségeket, vagy megköveteli, hogy azok visszatérítsék azon részvények jegyzése során befektetett teljes összeget, amelyeket e szanálási eljárás következtében leírtak. Az ilyen keresetek megkérdőjelezik a szanálási határozat alapját képező valamennyi értékelést, mivel a tőke összetétele ezen értékelés objektív adatai közé tartozik. Amint arra Richard de la Tour főtanácsnok az indítványának 82. és 95. pontjában rámutatott, ily módon mind maga a szanálási eljárás, mind a 2014/59 irányelv által kitűzött célok meghiúsulnának (2022. május 5-i Banco Santander [A Banco Popular szanálása] ítélet, C-410/20, EU:C:2022:351, 43. pont).

331 Következésképpen, mivel a 3. értékelés, annak eredményétől függetlenül, nem befolyásolhatta a Banco Santander helyzetét, a felperesek tévesen állítják, hogy az értékelő irodának érdeke fűződött annak előnyben részesítéséhez.

332 Ebből következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az ESZT nyilvánvaló hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy az értékelő iroda által a Banco Santander részére nyújtott szolgáltatások nem bizonyítják a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 41. cikke értelmében vett tényleges vagy potenciális jelentős érdekek fennállását, amelyek befolyásolhatták, vagy indokoltan tűnhettek úgy, hogy befolyásolták az értékelő iroda véleményét.

333 Ennélfogva a második kifogást el kell utasítani.

3) A harmadik kifogásról, amely azon alapul, hogy az értékelő iroda készítette a 2. értékelést

334 A felperesek azzal érvelnek, hogy az értékelő iroda szanálási eljárásban való korábbi részvétele befolyásolhatta az értékelését. Úgy tűnik, hogy a 3. értékelést úgy alakították ki, hogy az elbánás különbsége 2. értékelésben szereplő értékelésének megfelelő következtetésre jusson. Úgy vélik, hogy az ESZT-nek lehetősége volt egy másik értékelő kinevezésére.

335 Meg kell állapítani, hogy e kifogás a 2. értékelés második részére vonatkozik, amely a felszámolási forgatókönyv szimulációját tartalmazza, és amelynek célja a 806/2014 rendelet 20. cikke (9) bekezdésének megfelelően az arra az elbánásra vonatkozó becslés, amelyben az egyes részvényesi és hitelezői kategóriák a felszámolási eljárás során várhatóan részesültek volna, ha a szanálási intézkedés hatálya alá tartozó szervezet a spanyol jog alapján rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében került volna felszámolásra.

336 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy sem a 806/2014 rendelet, sem a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet egyetlen rendelkezésével sem ellentétes kifejezetten, hogy a 2. és 3. értékelést ugyanaz az értékelő végezze el.

337 Ezt követően a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a meghallgatáshoz való joggal kapcsolatos eljárás során egyes érintett részvényesek és hitelezők észrevételeket tettek az értékelő iroda függetlenségével kapcsolatban, amelyet kétségbe vont az, hogy utóbbi végezte mind a 2., mind a 3. értékelést. Az ESZT rámutatott, hogy közülük néhány azt állította, hogy az értékelő iroda azon elv 2. értékelésben szereplő elemzésének következtetéseit kívánta megerősíteni, amely szerint a hitelezők egyike sem járhat rosszabbul.

338 Az ESZT jelezte, hogy a 2. és 3. értékelést különböző célból, és ezért eltérő megközelítések alapján végezték el. A 2. értékelés a 806/2014 rendelet 20. cikkének (5) bekezdése alapján arra irányult, hogy megvilágítsa a szanálási intézkedést azáltal, hogy felbecsüli a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek a szanálás időpontjában fennálló gazdasági értékét, míg a 3. értékelés az érintett részvényesekkel és hitelezőkkel szemben egy feltételezett fizetésképtelenségi eljárás keretében, vagyis egy tevékenységét megszüntető vállalkozásra tekintettel alkalmazott elbánás ugyanezen rendelet 20. cikke (18) bekezdése a) pontjának megfelelően történő megítélésére irányult.

339 Az ESZT rámutatott arra, hogy a jogi keret nem akadályozza meg abban, hogy ugyanazt az értékelőt jelölje ki annak érdekében, hogy ugyanazon határozat tekintetében különböző értékeléseket végezzen, és hogy az ilyen kijelölés önmagában nem sérti az értékelő függetlenségét.

340 Az ESZT jelezte, hogy míg a feltételezett fizetésképtelenségi eljárásban az érintett részvényeseket és hitelezőket megillető elbánás előzetes becslését, amelyet belefoglaltak a 2. értékelésbe, egy konkrét határidőn belül végezték el, és az azon információkon alapult, amelyekkel az értékelő iroda a szanálás előtt rendelkezett, azaz főként a 2017. március 31-én rendelkezésre álló információkon, a 3. értékelés a 2017. június 6-án, a tevékenységek lezárásának időpontjában meglévő pontosabb információkon alapult, amennyiben rendelkezésre álltak. Az ESZT úgy ítélte meg, hogy figyelemmel az ezen értékelések alapjául szolgáló különböző információkra, valamint azok eltérő céljára, az értékelő iroda igenis eltérő következtetésekre juthatott volna.

341 A megtámadott határozatban az ESZT hangsúlyozta, hogy az alkalmazandó jogi keret elismeri, hogy az arra vonatkozó ideiglenes becslés, hogy az érintett részvényesek és hitelezők milyen elbánásban részesültek volna, ha a szervezetet felszámolták volna, a 2. értékelés keretében több okból sem lehetett olyan pontos, mint a 3. értékelésben szereplő becslés, nevezetesen az időbeli korlátok és a 2. értékelés keretében a szanálás időpontjához kellően közeli adatok hiánya miatt. Így a 806/2014 rendelet 20. cikkének (9) bekezdése szerint a 2. értékelés magában foglalja az ezen elbánásra vonatkozó „becslést”, míg ugyanezen rendelet 20. cikkének (17) bekezdése szerint a 3. értékelésnek meg kell „határozni” az elbánást. Az ESZT jelezte, hogy pusztán az a tény, hogy a 2. értékelésben és a 3. értékelésben szereplő ideiglenes becslés hasonló eredményeket tartalmazott, de eltérő feltételezéseken alapult, önmagában nem tekinthető elegendő bizonyítéknak arra nézve, hogy a 3. értékelést nem a jogszabályi követelményeknek megfelelően végezték el.

342 Ezenkívül egyrészt meg kell állapítani, hogy a 2. értékelésben az értékelő iroda számos fenntartást fogalmazott meg az abban szereplő felszámolási forgatókönyv szimulációjának megbízhatóságát illetően.

343 E tekintetben a 2. értékelésben az értékelő iroda pontosította, hogy nem rendelkezik sem az összes szükséges információval és adattal, sem pedig elegendő idővel ahhoz, hogy ebben a szakaszban a pusztán indikatív jellegű becslést meghaladó becslést végezzen. Több alkalommal jelezte, hogy a felszámolási forgatókönyv szimulációja számos bizonytalanságon alapult, és hogy amennyiben pontosabb információk állnak rendelkezésre, lehetősége lesz arra, hogy finomítsa feltevéseit, és „szilárdabb” és megbízhatóbb felszámolási forgatókönyvet dolgozzon ki.

344 A felperesek tehát nem állíthatják, hogy az értékelő iroda nem volt független azon okból, hogy magára nézve kötelezőnek tekintette a 2. értékelés következtetéseit.

345 Másrészt a 2. értékelésben a Banco Popular felszámolási forgatókönyvének szimulációja a 2017. március 31-én rendelkezésre álló adatokon alapult, és hároméves forgatókönyvet írt elő. A 3. értékelésben az értékelő iroda a 2017. június 6-ig nem auditált pénzügyi információkra, vagy ha ezek nem álltak rendelkezésre, a 2017. május 31-i pénzügyi információkra támaszkodott a felszámolás három különböző időbeli forgatókönyvének kidolgozása érdekében.

346 Így a 3. értékelésben az értékelő iroda nem elégedett meg a 2. értékelésben szereplő szimuláció eredményének megerősítésével.

347 E tekintetben például a 2. értékelésben egy hároméves felszámolási forgatókönyv esetén a Banco Popular eszközei értékesítésének teljes összegét a hitelezők számára a legjobb esetben 120,9 milliárd euróra, a legrosszabb esetben pedig 116,5 milliárd euróra becsülték. A 3. értékelésben a hároméves felszámolási forgatókönyv esetében az eszközök értékelése eltérő eredményhez vezetett, azaz 101,546 milliárd euróhoz a legjobb esetben, és 97,593 milliárd euróhoz a legrosszabb esetben.

348 Pusztán az a tény, hogy az értékelő iroda ugyanerre a következtetésre jutott, vagyis hogy az érintett részvényesek és hitelezők a Banco Popular felszámolása esetén nem jutnának megtérüléshez, nem elegendő annak bizonyításához, hogy ezen iroda a 3. értékelés elvégzése során úgy ítélte meg, hogy köti őt a 2. értékelésben elvégzett értékelése.

349 Ebből következik, hogy ezen értékelések tartalma ellentmond a felperesek azon érvének, amely szerint az értékelő iroda a 3. értékelésben a 2. értékelést kívánta megerősíteni.

350 Ebből következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy az ESZT tévesen vélte úgy, hogy az a tény, hogy az értékelő iroda készítette a 2. értékelést, nem tette lehetővé a 3. értékelés elvégzése tekintetében fennálló függetlenségének és független értékelőként való kijelölésének megkérdőjelezését. E tekintetben hatástalan az az érv, amely szerint az ESZT kijelölhetett volna egy másik értékelőt.

351 Ennélfogva a harmadik kifogást el kell utasítani.

352 A második rész elemzéséből kitűnik, hogy a felperesek nem hoztak fel olyan érveket, amelyek alkalmasak lennének az ESZT azon következtetésének megkérdőjelezésére, amely szerint az értékelő iroda a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38. és 41. cikke értelmében független volt.

353 Ebből következik, hogy a második részt, és ennélfogva a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

4. A harmadik jogalapról, amely azon alapul, hogy az ESZT jogosulatlanul ruházta át az értékelő irodára a 806/2014 rendelet által ráruházott döntéshozatali hatásköröket

354 A felperesek előadják, hogy a megtámadott határozatot, amely a szanálási határozattal érintett részvényesek és hitelezők kártérítését illetően széles mérlegelési jogkört foglal magában, az ESZT egy magánjogi szervezet által készített 3. értékelés alapján fogadta el. Azt állítják, hogy a megtámadott határozatban az ESZT megelégedett azzal, hogy összefoglalja a 3. értékelést és a tisztázó dokumentumot, vagyis azon hatáskör gyakorlásának lényeges szempontjait, hogy kártérítést nyújtson-e számukra, vagy sem. Az értékeléssel kapcsolatos valamennyi kérdés megítélésének az értékelő irodára történő átruházása az alapul szolgáló adatok vagy az érintett

részvényesek és hitelezők észrevételeinek vizsgálata nélkül, valamint az első jogalapban részletezett, nyilvánvalóan következetlen feltételezések ellenőrzése nélkül ellentétes az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) rögzített elvvel.

355 A felperesek arra hivatkoznak, hogy az ESZT semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatott arra vonatkozóan, hogy a 3. értékelést a felületes vizsgálatnál jobban megvizsgálta volna, és hogy előbbi kizárólag az értékelő iroda által készített tisztázó dokumentumot vizsgálta meg, nem pedig az érintett részvényeseknek és hitelezőknek a 3. értékeléssel kapcsolatos észrevételeit. Az ESZT nem tért el a 3. értékeléstől, és azt a döntést, hogy az érintett részvényesek és hitelezők jogosultak-e kártérítésre, az értékelő iroda hozta meg, amely gyakorolta az ESZT döntéshozatali hatáskörét. Úgy vélik, hogy az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) rögzített elvet akkor kell alkalmazni, ha az ESZT hatásköreit, még ha egyértelműen meghatározott végrehajtási hatáskörökről van is szó, az ESZT megfelelő felügyelete nélkül ruházzák át az értékelő irodára.

356 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a Szerződések nem tartalmaznak egyetlen olyan rendelkezést sem, amely hatáskört ruházna valamely uniós szervre vagy ügynökségre. Ily módon sem az EUMSZ 290. cikk, amely a jogalkotási aktusokban a Bizottságnak adható, szabályozásra vonatkozó felhatalmazásról rendelkezik, sem a 291. cikk, amely végrehajtási hatáskört ruház a tagállamokra, a Bizottságra és bizonyos korlátozott esetekben a Tanácsra, nem említi az ügynökségeket (Jääskinen főtanácsnok Egyesült Királyság kontra Parlament és Tanács ügyre vonatkozó indítványa, C-270/12, EU:C:2013:562, 75. pont).

357 Tehát az ítélkezési gyakorlat és különösen az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítélet (9/56, EU:C:1958:7) volt az, amely rögzítette a hatáskör-átruházás elveit, majd a 2014. január 22-i Egyesült Királyság kontra Parlament és Tanács ítélet (C-270/12, EU:C:2014:18) volt az, amely alkalmazta ezeket az elveket arra az esetre, amikor az uniós jogalkotó hatásköröket ruházott valamely ügynökségre.

358 A 2014. január 22-i Egyesült Királyság kontra Parlament és Tanács ítélet (C-270/12, EU:C:2014:18) 41. pontjában a Bíróság rámutatott arra, hogy az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) lényegében azt hangsúlyozta, hogy a hatáskör-átruházásból eredő következmények nagymértékben eltérnek aszerint, hogy az egyrészről olyan végrehajtási hatáskörökre irányul, amelyek egyértelműen körülhatároltak, és amelyek gyakorlása ezért szigorúan ellenőrizhető a hatáskört átruházó hatóság által meghatározott objektív kritériumok alapján, vagy másrészről olyan „diszkrecionális jogkörre, amely széles mérlegelési szabadsággal jár, és amely gyakorlása révén egy valódi gazdaságpolitikát jeleníthet meg”.

359 A Bíróság hozzátette, hogy az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) arra is rámutatott, hogy az első típusú hatáskör-átruházás nem alkalmas arra, hogy jelentősen módosítsa azokat a következményeket, amelyekkel az általa érintett hatáskörök gyakorlása jár, míg a második típusú hatáskör-átruházás azzal, hogy a hatáskört átruházó hatóság döntéseit az átruházott hatáskörrel rendelkező hatóság döntéseivel helyettesíti, „a felelősségek valódi áthelyezését” végzi el. Ami az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítélet (9/56, EU:C:1958:7) alapjául szolgáló ügyet illeti, a Bíróság az említett ügyben kimondta, hogy a hatásköröknek az ESZAK Főhatóság által a szóban forgó szervezetekre a közös piac rendszeres vasellátását biztosító pénzügyi mechanizmus létrehozásáról szóló [nem hivatalos fordítás], 1955. március 26-i 14-55. sz. határozatával (HL 1955. 8., 685. o.) történő átruházásával olyan „értékelési

szabadságot biztosított részükre, amely széles diszkrecionális jogkört foglalt magában”, és amely nem tekinthető összeegyeztethetőnek a „Szerződés követelményeivel” (2014. január 22-i ítélet, Egyesült Királyság kontra Parlament és Tanács, C-270/12, EU:C:2014:18, 42. pont).

360 Ezen ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a 806/2014 rendelet egyértelműen körülhatárolt végrehajtási hatásköröket ruházhat az ESZT-re, amelyek gyakorlása ennélfogva objektív kritériumokra tekintettel szigorú ellenőrzés tárgyát képezheti, azonban nem ruházhat rá olyan hatásköröket, amelyek széles mérlegelési szabadsággal járnak.

361 Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a felperesek nem hoznak fel jogellenességi kifogást a 806/2014 rendelettel szemben. Nem állítják, hogy az ESZT uniós ügynökségként olyan diszkrecionális jogkört gyakorolt, amelyet valamely uniós intézménynek kellett volna gyakorolnia. A felperesek arra sem hivatkoznak, hogy az ESZT végrehajtási hatásköreit a 806/2014 rendelet nem határolja körül egyértelműen, sem pedig arra, hogy az ESZT megsértette a 806/2014 rendeletet, mivel az e rendelet által ráruházott hatáskörökön túllépve járt el.

362 Ebből következik, hogy a felperesek annak kifogásolására irányuló érvei, hogy az ESZT döntéshozatali hatáskört ruházott az értékelő irodára, nem bizonyíthatják a hatáskör-átruházásra vonatkozóan az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) rögzített elvek megsértését.

363 Egyébiránt a felperesek azon érvét illetően, amely szerint az ESZT az értékelő irodára ruházta döntéshozatali hatáskörét, mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy azt a határozatot, hogy az érintett részvényeseknek és hitelezőknek nem nyújtanak kártérítést, az ESZT fogadta el, nem pedig az értékelő iroda.

364 Ezt követően a 806/2014 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja kifejezetten előírja, hogy az ESZT-nek annak eldöntése érdekében, hogy az érintett részvényesek és hitelezők kártérítésben részesülhetnek-e, az ugyanezen rendelet 20. cikkének (16) bekezdésében előírt független értékelés eredményeire kell támaszkodnia. Ezenkívül ezen értékelés tartalmát behatárolja a 806/2014 rendelet 20. cikkének (17) és (18) bekezdése, az elbánás különbségének értékelési módszerére vonatkozó kritériumokat pedig a 2018/344 felhatalmazáson alapuló rendelet írja elő.

365 Így a 806/2014 rendelet alapján azon elbánás értékelésének gazdasági és technikai szempontjait, amelyben az érintett részvényesek és hitelezők részesültek volna, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, egy független értékelőnek, nem pedig magának az ESZT-nek kellett értékelnie. A felperesek állításával ellentétben az a tény, hogy az ESZT az értékelő irodára bízta a 3. értékelés elvégzését, nem értelmezhető a határozat elfogadására vonatkozó hatásköre átruházásának.

366 Végül az ESZT-nek az érintett részvényesek és hitelezők esetleges kártérítésére vonatkozó határozat elfogadása előtt ellenőriznie kell, hogy a független szakértő által végzett értékelés megfelel-e a 806/2014 rendelet és a 2018/344 felhatalmazáson alapuló rendelet követelményeinek, valamint azt is, hogy e szakértő megfelel-e a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendeletben előírt függetlenségi követelményeknek.

367 E tekintetben egyrészt meg kell állapítani, hogy az, hogy az ESZT jóváhagyta a 3. értékelés következtetéseit, nem értelmezhető úgy, hogy az ESZT nem ellenőrizte azon követelmények tiszteletben tartását, amelyeknek a független értékelőnek meg kell felelnie az értékelés elvégzése során.

368 Másrészt a megtámadott határozat tartalma ellentmond a felperesek azon érvének, amely szerint az ESZT megelégedett a 3. értékelés és a tisztázó dokumentum összefoglalásával, és amely szerint nem vizsgálta meg az érintett részvényeseknek és hitelezőknek a 3. értékeléssel kapcsolatos észrevételeit.

369 A megtámadott határozat 4. címe alatt ugyanis az ESZT értékelte az értékelő iroda függetlenségét a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdésében és a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet IV. fejezetében foglalt követelményekre tekintettel, és a megtámadott határozat 6.2.1. címe alatt válaszolt „az értékelő függetlenségével kapcsolatos észrevételek[re]”.

370 A megtámadott határozat „3. értékelés” megnevezésű 5. címe alatt az ESZT, miután összefoglalta a 3. értékelés tartalmát, megállapította, hogy az megfelel az alkalmazandó jogi keret követelményeinek, különösen a 806/2014 rendelet 20. cikkének (17) bekezdésében és a 2018/344 felhatalmazáson alapuló rendelet 3. cikkében, 4. cikkének (1)–(5) bekezdésében, valamint 6. cikkének a) és b) pontjában előírt követelményeknek, valamint hogy az kellően indokolt és érthető ahhoz, hogy a 806/2014 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja szerinti határozat alapjául szolgáljon.

371 A megtámadott határozat 6.2.2. címe alatt az ESZT válaszolt „a 3. értékelés tartalmára vonatkozó észrevételek[re]”, amelyek többek között a 3. értékelésben felhasznált információkra és feltevésekre, valamint a felszámolási forgatókönyvre és az értékelő iroda által figyelembe vett módszertanra vonatkoztak. A különböző eszközkategóriáknak a 3. értékelésben végzett értékelését illetően az ESZT megvizsgálta, hogy az továbbra is érvényes-e az érintett részvényesek és hitelezők észrevételeire, valamint a tisztázó dokumentumra tekintettel.

372 A fentiekből következik, hogy a felperesek tévesen állítják, hogy az ESZT jogosulatlanul ruházta át az értékelő irodára a 806/2014 rendelet által ráruházott döntéshozatali hatásköröket.

373 Ebből következik, hogy a harmadik jogalapot, és ennélfogva a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

IV. A költségekről

374 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, az ESZT kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeik, valamint az ESZT részéről felmerült költségek viselésére.

375 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. A Spanyol Királyság tehát maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék engedélyezi a Bybrook Capital Badminton Fund LP számára a Cairn Global Funds PLC és a Cairn Special Opportunities Credit Master Fund Limited helyett felperesként történő perbelépést.

2) A Törvényszék engedélyezi a PIMCO Global Cross-asset Opportunities Master Fund LDC számára a PHFS series SPC – PHSF VII SP helyett felperesként történő perbelépést.

3) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

4) A Törvényszék az ACMO Sàrl-t és a mellékletben megnevezett többi felperest kötelezi a saját költségeik, valamint az Egységes Szanálási Testület (ESZT) részéről felmerült költségek viselésére.

5) A Spanyol Királyság maga viseli saját költségeit.

van der Woude De Baere Steinfatt

Kecsmár Kingston

Kihirdetve Luxembourgban, a 2023. november 22-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I. A jogvita előzményei . . . 2

II. A felek kérelmei . . . 6

III. A jogkérdésről . . . 7

A. Az elfogadhatóságról . . . 7

B. Az ügy érdeméről . . . 8

1. Előzetes észrevételek . . . 8

a) A Törvényszék által gyakorolt felülvizsgálat terjedelméről . . . 8

b) A válasz mellékleteként benyújtott bizonyítékok elfogadhatóságáról . . . 10

2. Az első jogalapról, amely a fizetésképtelenségi időszak időtartamának, a teljesítő kölcsönöknek, a nemteljesítő kölcsönöknek, a Banco Popular ingatlanvagyonának és jogi kockázatainak értékelésével kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibákon alapul . . . 10

a) Az első részről, amely a felszámolási forgatókönyv időtartamára vonatkozik . . . 13

1) Az első kifogásról, amely a 22/2003. sz. törvény téves értelmezésén alapul . . . 15

2) A második kifogásról, amely a hosszabb felszámolási időszak figyelmen kívül hagyásán alapul . . . 19

b) A második részről, amely a teljesítő kölcsönök értékelésére vonatkozik . . . 22

1) Az első kifogásról, amely a teljesítő kölcsönök nemteljesítő kölcsönökké való átminősítésére vonatkozik . . . 22

2) A második kifogásról, amely a teljesítő kölcsönök előtörlesztésének feltételezésére vonatkozik . . . 24

i) A teljesítő vállalati kölcsönökről . . . 24

ii) A teljesítő jelzálogkölcsönökről . . . 27

3) A harmadik kifogásról, amely a fennmaradó teljesítő kölcsönök újabb fizetési elmaradásaira vonatkozik . . . 30

4) A negyedik kifogásról, amely a teljesítő hitelportfólió fennmaradó részének értékesítésére vonatkozó leszámítolási kamatlábra vonatkozik . . . 30

c) A harmadik részről, amely a nem teljesítő kölcsönök értékelésére vonatkozik . . . 31

d) A negyedik részről, amely az ingatlaneszközök értékelésére vonatkozik . . . 34

e) Az ötödik részről, amely a jogi kockázatok értékelésére vonatkozik . . . 36

3. A második jogalapról, amely azon alapul, hogy az ESZT nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor az értékelő irodát független értékelőként kjelölte 41

a) Az első részről, amely azon alapul, hogy az ESZT nem vizsgálta meg az értékelő iroda függetlenségét 42

b) A második részről, amely azon alapul, hogy az értékelő iroda a 2016/1075 felhatalmazáson alapuló rendelet 38. cikke értelmében nem volt független 44

1) Az első kifogásról, amely az értékelő iroda és a Banco Popular közötti kapcsolatokra vonatkozik 46

2) A második kifogásról, amely az értékelő iroda és a Banco Popular közötti kapcsolatokra vonatkozik 48

3) A harmadik kifogásról, amely azon alapul, hogy az értékelő iroda készítette a 2. értékelést 51

4. A harmadik jogalapról, amely azon alapul, hogy az ESZT jogosulatlanul ruházta át az értékelő irodára a 806/2014 rendelet által ráruházott döntéshozatali hatásköröket 53

IV. A költségekről 56